DOROTHEA KEMP

Omul junglei

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
IONELA ŢUGULESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

— Nu mai avem mult până aterizăm, *senhorita.* Cred că în cel mult cincisprezece minute suntem la sol.

— De unde ştii tu? a dorit Rebel să ştie. Ore în şir avionul zburase peste o mare de păduri, o sălbăticie verde şi monotonă ce se zărea la fiecare linie a orizontului: jungla amazoniană, unul dintre ultimele locuri de pe pământ puţin cunoscute de om, imense păduri unde niciun alb nu pusese piciorul, unde singurele căi de acces erau râurile, iar aceste locuri erau trecute pe harta Braziliei drept *regiao inexplorado* – regiuni neexplorate. De-a lungul secolelor, aceste teritorii au atras ca un magnet exploratorii şi aventurierii care căutau fabulosul tărâm El Dorado, unde casele ar fi trebuit să fie construite din aur şi acoperite cu argint, iar străzile ar fi fost pavate cu pietre preţioase.

Aruncându-şi privirea spre tatăl ei, care stătea alături, schiţă un zâmbet. El nu arăta deloc ca un aventurier. De fapt umerii puţin încovoiaţi şi privirea absentă îl făceau să semene într-adevăr cu un profesor. Cu toate acestea fusese şi el cuprins de nebunia amazoniană, unul dintre miile de oameni captivaţi de frumuseţea acestei jungle, de cele mai multe ori mortală.

Nu sunt expert în pilotaj, *senhorita,* spuse studentul la ştiinţe. De fiecare dată când fac această călătorie sunt la fel de plictisit ca şi dumneavoastră de aceşti kilometri de monotonie. Nu, acesta este cel care îmi spune că sosirea noastră este iminentă, spuse el arătând spre ceas.

— A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră să faceţi o călătorie atât de lungă pentru a ne aştepta la aeroport, spuse profesorul Storm, însoţindu-şi cuvintele cu un zâmbet. Eu şi fiica mea va datorăm mii de mulţumiri *senhor* Domingues.

— Vă rog spuneţi-mi Paulo, îl rugă tânărul brazilian pe profesor, dar ochii lui erau îndreptaţi spre Rebel. Nu este

nevoie să-mi mulţumiţi. A fost plăcerea mea să vă ajut. Şi pe deasupra, spuse el zâmbind, am îndeplinit ordinele şefului meu.

— A, desigur, spuse profesorul ridicându-şi spre Paulo ochii albaştri, am auzit multe lucruri despre *senhor* Luiz Manchete şi toate numai de bine. Abia aştept să-l cunosc. Spune-mi, te rog, întrebă profesorul nerăbdător, ştie el atâtea câte se spun despre locuitorii din interiorul junglei amazoniene? Chiar vizitează triburile şi discută cu şefii acestora?

— Da, domnule profesor, spuse Paulo sigur de el, adoptând o figură solemnă, totuşi este foarte reticent când aceşti oameni devin subiect de conversaţie.

— Dar de ce? întrebă uimit profesorul. Desigur fiind unul dintre puţinii albi care a câştigat încrederea sălbaticilor, este de datoria lui să împărtăşească lumii întregi cunoştinţele lui în această privinţă.

— Nu ştiu să vă spun care este motivul, răspunse Paulo ridicând o sprânceană. Pot să vă spun, şi asta cu riscul de a fi nerespectuos, că este un om cu un caracter foarte dificil. Poate fi încăpăţânat uneori, autoritar alteori, şi niciodată nu-şi spune secretele, dar, probabil, dacă ar fi altfel nu am avea aceeaşi stimă pentru el. Nu pot emite nicio părere şi chiar nu ştiu motivele pentru care păstrează doar pentru el toate cunoştinţele despre aceste triburi uitate.

— Dar părerea ta este...? întrebă foarte interesat profesorul.

Paulo ridică mâinile într-un gest ce arăta clar faptul că tot ce urma să spună erau simple presupuneri.

— Domnul Manchete, după cum ştiţi, face parte din conducerea Consiliului Naţional de Cercetare a Amazonului, organism creat cu scopul de a proteja indienii şi pentru a-i împiedica pe albi să exploateze pădurea amazoniană.

— Să-i protejeze pe indieni de omul alb? întrebă Rebel amuzată. Sigur nu ar trebui să fie invers?

— Dimpotrivă, *senhorita,* explică Paulo încurajat de întrebarea ei, numărul actual al indienilor este foarte mic comparativ cu numărul lor la începutul secolului şaisprezece, când primul om alb a ajuns în aceste teritorii şi a adus cu el bolile europene, care au distrus triburi întregi de indieni. Pojarul, de exemplu, este o boală care la copiii albi trece în câteva zile, în schimb pentru indieni este mortală. Gripa de asemenea este o boală care-i ucide. Dată fiind situaţia, este acum, cred, clară atitudinea Seniorului şi opoziţia violentă împotriva politicii guvernului de a deschide jungla prin construirea de drumuri pentru a putea fi exploatate lemnul, bogăţiile subsolului, şi să fie înfiinţate ferme pentru creşterea vitelor. El este unul dintre aristocraţii noştri, obişnuit să fie luat în seamă, totuşi în cazul acesta lăcomia speculanţilor a fost lăsată să treacă înaintea nevoilor naţiunii. Refuzul Seniorului de a permite accesul străinilor în interiorul junglei este, cred eu, protestul său împotriva unei politici cu care nu e de acord.

— Atunci mă tem că nu va fi de acord nici cu noi, îl întrerupse obraznic Rebel, deoarece o autoritate mai mare ca a lui ne-a permis să intrăm în junglă.

Paulo a întârziat răspunsul, uimit fiind de frumuseţea feţei, de care se simţea din ce în ce mai atras. Frumuseţea ochilor se continua cu faţa fragilă ca o floare, buzele păreau special create pentru a fi sărutate şi nori ca de furtună se adunaseră în ochii sălbatici, albaştri precum floarea de Nu-mă-uita. Toată strălucirea chipului ei rupea monotonia culorii unice pe acele imense întinderi de verdeaţă. Dar ceea ce-l fascina cel mai mult era bogăţia părului ei blond care-i cădea pe piept într-o cascadă strălucitoare. Când Paulo observă că nările ei palpitau, îşi adună încet gândurile şi se concentră din nou asupra conversaţiei.

— Pe aceste locuri nu este autoritate mai mare decât aceea a domnului Manchete, se lăudă el, trădând veneraţia ce o avea pentru Senior şi care pe ea o înfuria foarte tare.

Cuvântul său este lege. Printre indieni e cunoscut sub numele de Curupira, care poate fi tradus ori ca „Spiritul pădurii”, ori ca „Sălbaticul” – ultimul fiind preferat de cei care s-au confruntat cu furia lui.

Ochii lui Rebel scăpărau flăcări albastre. Nu era un om superficial ca să-i judece pe ceilalţi doar după spusele altora. Tatăl ei o învăţase să fie întotdeauna receptivă la sugestii, să asculte cu atenţie şi să înţeleagă toate datele problemei înainte de a-şi forma o părere asupra unui lucru sau, mai ales, asupra oamenilor. Dar în cazul de faţă pur şi simplu nu putea urma sfatul tatălui ei. Fără să vrea, Paulo îl caracterizase pe omul pe care urmau să-l întâlnească şi care trebuia să fie gazda lor şi ghidul lor prin junglă, drept un rege autocrat al junglei, un om care îşi folosea puterea asupra unor ignoranţi.

— Şeful tău pare să fie insuportabil, i se adresă ea viitorului om de ştiinţă, dar dacă se aşteaptă ca şi noi să-i acceptăm deciziile fără niciun comentariu, atunci să ştii că va avea o surpriză tare neplăcută.

— Te rog, Rebel! exclamă tatăl ei. De câte ori ţi-am spus să fii atentă ce vorbeşti? Ştii cât de mult înseamnă pentru mine succesul acestei expediţii, şi nu voi accepta sub nicio formă să fie pusă în pericol. Cum poate să nu-ţi placă un om pe care nici măcar nu l-ai întâlnit? Cât de prostească îţi va părea această purtare dacă se dovedeşte a fi o persoană deosebit de amabilă şi încântătoare, cum de altfel sunt sigur că va fi. Paulo, scuză te rog ieşirea nervoasă a fiicei mele. Sunt sigur că-şi va schimba părerea după ce-l va cunoaşte pe domnul Manchete.

— Întâlnirea va fi foarte interesantă, cred eu, cu surprize de ambele părţi. Cu elementele chimice este simplu să-ţi dai seama care dintre cele două se amestecă şi care explodează, cu oamenii este mai dificil. Cine ştie ce impact va avea un rebel asupra unui sălbatic? îşi exprimă Paulo punctul de vedere.

Discuţia se întrerupse brusc când pilotul anunţă că vor ateriza în câteva minute pe o pistă amenajată în junglă. Când au coborât din avion şi au pus piciorul pe pământ, Rebel avu impresia că au păşit într-o seră luxuriantă încălzită de aerul ecuatorial. Mărimea copacilor era de-a dreptul impresionantă, coroanele lor luptându-se pentru puţină lumină şi lăsând în urmă trunchiurile complet goale. Interiorul pădurii era complet întunecat din cauza frunzelor foarte dese care nu permiteau razelor solare să pătrundă printre ele.

— Iată comitetul nostru de primire, spuse Paulo arătând spre un grup de indieni care se îndreptau spre ei.

Rebel s-a folosit de toată voinţa ei ca să nu-şi arate stânjeneala pe măsură ce grupul se apropia. Nu era pentru prima dată când intra în contact cu triburi băştinaşe, dar aceştia păreau mai mult preistorici decât primitivi. Erau complet dezbrăcaţi, cu excepţia desenelor cu vopsea roşie de pe corp. Femeile lor, de asemenea dezbrăcate, aveau corpul pictat cu negru, iar faţa şi picioarele cu vopsea roşie. Dar când au început să râdă, formând un cerc vesel în jurul lor, era clar că aveau o fire glumeaţă. Copiii erau timizi, dar extrem de curioşi şi receptivi la tot ce era nou în lumea lor încă insulară.

Câteva minute mai târziu s-a auzit un bubuit de tobe nevăzute şi ca la un semnal a apărut un om cu mersul apăsat, cu o alură impunătoare, drept ca şi copacii din spatele lui.

Diavolul venind din iadul lui verde! Amintindu-şi de sfatul tatălui ei, Rebel şi-a impus să se poarte civilizat. După cum spusese şi tatăl ei, n-ar fi folosit la nimic să-şi arate dispreţul pentru acest om, având în vedere faptul că ajutorul lui era vital pentru misiunea lor. Aşadar trebuia să se poarte prietenos cu Seniorul.

— *Senhor* Manchete? Nerăbdător, tatăl ei îi ieşi în întâmpinare Seniorului, cu mâna întinsă. Cât de încântat

sunt să vă întâlnesc în sfârşit!

— Şi eu pe dumneavoastră, profesore. Vocea Seniorului, avea timbrul pe care Rebel se aşteptase să-l audă: profund ca vâltorile create de curenţi de apă, sigur şi puternic precum stâncile înşirate de-a lungul râurilor, răcoritor precum stropii apei care cade într-o cascadă.

— Sunt un mare admirator al lucrărilor dumneavoastră în domeniul antropologiei şi am citit toate cărţile pe care le-aţi scris despre acest subiect.

— Oh… vă mulţumesc, *senhor,* spuse încântat profesorul Storm. Venind din partea unui om cu experienţa şi cunoştinţele dumneavoastră, mă simt cu adevărat onorat. Daţi-mi voie să v-o prezint pe fiica mea. Rebel, spuse el mândru, acesta este domnul Luiz Manchete – om de ştiinţă, explorator, consultant în problemele vieţii sălbatice, acum înhămat la o treabă foarte dificilă, aceea de a face să funcţioneze o fermă experimentală chiar aici, în mijlocul junglei. Apoi, îi zâmbit brazilianului. *Senhor* Manchete, ea este fiica mea, Rebel Storm!

— *Senhorita* Storm! Rebel ar fi putut să jure că el a chicotit la auzul numelui ei, dar când şi-a înclinat şi apoi ridicat capul nu era urmă de amuzament pe faţa aceea cu trăsături atât de brune şi aspre încât ar fi putut să fie cioplite în mahon. Dorea cu disperare să-şi retragă mâna din strânsoarea mâinii lui, dar şi-a forţat degetele să rămână nemişcate, dorindu-şi ca ele să nu transmită emoţia ei, emoţie declanşată de privirea lui şi de zâmbetul ca o tăietură de sabie.

— O fermă de copaci experimentală în mijlocul unei păduri, domnule? Ea dorise să-i dea întrebării un ton cât mai politicos cu putinţă, dar îşi dădu seama, când văzu faţa dezamăgită a tatălui ei, că vorbele i-au fost încărcate de scepticism şi chiar dispreţ.

— Nedumerirea dumneavoastră e de înţeles, *senhorita,* îi răspunse Seniorul cu răceală. De cele mai multe ori trebuie

să le explic străinilor de ce, deşi înconjuraţi de pădure, încercăm să creştem şi mai mulţi copaci. Piaţa mondială de cherestea se axează în general pe lemnul moale, dar, din păcate, numai un copac din zece este viabil din punct de vedere comercial. De aceea noi sperăm ca aceşti copaci pe care îi creştem în această fermă să nu fie atacaţi de boli şi paraziţi şi să aibă lemnul suficient de moale încât să intereseze fabricile de hârtie. Este prea devreme ca să ne putem pronunţa dacă rezultatul este un eşec sau o reuşită, dacă cu metodele ştiinţifice moderne vom reuşi să învingem sălbăticia sau trebuie să ne resemnăm şi să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

— Sunt foarte sigur, senhor Manchete, interveni tatăl ei nerăbdător să-i îndrepte gafa, că dacă cineva va reuşi să supună măcar o parte a pădurii fără s-o distrugă, acela veţi fi dumneavoastră.

Simţindu-se jignită pe nedrept de faptul că Seniorul se referise la ea ca la un străin şi de atitudinea tatălui ei, Rebel tăcu tot timpul cât au fost conduşi pe o potecă de munte spre un deluşor unde era înălţată o vilă impresionantă, construită din piatră, cu acoperiş din ţiglă verde şi trepte care duceau spre o verandă largă. Scaunele din bambus, cu perne viu colorate, înconjurau o masă tot din bambus. Gazda îi invită să ia loc. Un servitor îmbrăcat în alb le servi băuturi răcoritoare. Rebel a fost uimită văzând luxul care o înconjura şi uitându-se în jurul ei se întreba dacă nu cumva era pe un platou de filmare şi se pregăteşte pentru un remake la „Pe aripile vântului”.

Se pare că şi tatăl ei se gândea la acelaşi lucru.

— Extraordinar, şopti el, nu m-am gândit niciodată că aş putea găsi o asemenea arhitectură în mijlocul pădurii.

— Cu greu aş spune în mijlocul pădurii, îl corectă Seniorul zâmbind, mai degrabă în margine. Sunt foarte multe asemenea case în vechea Brazilie, explică el aşezându-se pe un scaun. Pe vremuri ţara noastră aproviziona aproape

întreaga lume cu zahăr. Primii plantatori aveau nevoie de forţă de muncă pentru a planta, a tăia şi a extrage zahărul din bambus, dar băştinaşii nu le erau de prea mare ajutor, aşa că ei au început să caute muncitori în altă parte. Înainte de abolirea sclaviei au fost aduse foarte multe familii de pe coasta de vest a Africii, iar viaţa pe plantaţiile braziliene era similară cu viaţa de pe plantaţiile de bumbac din America de Nord. Multe din povestirile „Vechiului Sud” spuse de un negru erau asemănătoare cu cele braziliene, şi foarte mulţi proprietari de plantaţii au copiat arhitectura caselor verilor lor din America de Nord.

— Eşti de acord că strămoşii tăi erau neguţători de sclavi, domnule Manchete? Nu se abţinu Rebel să întrebe.

— Nu, *senhorita,* nu sunt de acord, îi aruncă el o privire rece. Nu pot admite ceea ce nu ştiu. Familia mea a deţinut odată o plantaţie, desigur, dar din câte ştiu eu niciun membru al familiei mele nu a fost vreodată acuzat că ar fi profitat de suferinţa altora.

Astfel a reuşit s-o reducă complet la tăcere. În timp ce sorbea dintr-un pahar de *batida,* o combinaţie delicioasă de rom alb făcut din bambus, suc de fructe, zahăr şi gheaţă spartă, încerca să-şi dea seama ce detestă mai mult la acest brazilian şi ajunse la concluzia că era aerul lui de superioritate, care nu era atât de evident atunci când vorbea cu tatăl ei, dar revenea de fiecare dată când i se adresa ei.

Era oare posibil ca domnul Luiz Manchete să fie misogin? Să fie oare acesta motivul pentru privirea lui rece ca gheaţa, pentru faptul că nu-i zâmbea deloc şi pentru manierele rigide? Toate acestea să fie oare din cauză că era femeie?

Tatăl ei şi Seniorul discutau cu uşurinţă despre orice subiect. Auzind pomenindu-se despre ziua de mâine, îşi ciuli urechile pentru a şti ce are de făcut în ziua următoare.

— Dacă nu sunteţi obosit, mâine putem face un tur al

plantaţiei. Sunt sigur că vi se va părea interesant ceea ce facem noi aici.. Dar poate că sunteţi obosit după drumul lung pe care l-aţi parcurs şi doriţi să vă odihniţi câteva zile şi, de ce nu, să vă acomodaţi cu clima noastră foarte umedă.

— Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră să vă faceţi griji pentru vârsta mea înaintată, spuse domnul Storm zâmbind, dar aş dori să nu uitaţi că mi-am petrecut toată viaţa călătorind prin diverse colţuri ale lumii, iar schimbările climatice nu mă afectează. Acelaşi lucru este valabil şi pentru fiica mea, adăugă el arătând spre Rebel. Bietul copil, a ajuns să se simtă acasă peste tot unde mergem. Soţia mea a insistat întotdeauna ca familia să fie unită, de aceea mergea cu mine peste tot unde trebuia să mă duc, chiar şi atunci când era însărcinată, de aceea fiica noastră s-a născut într-o regiune a Australiei, unde studiam triburile de aborigeni. Locul naşterii ei ne-a influenţat în alegerea numelui – Rebel nu este un nume neobişnuit în Australia, un teritoriu colonizat de oameni care nu ezitau să-şi exprime nemulţumirea ori de câte ori ceva li se părea în neregulă, cu toate că, în acea perioadă, revoltele erau ilegale şi pedeapsa pentru asemenea crime era exilul. Trebuie să recunosc, concluzionă el încruntându-se, că am avut mustrări de conştiinţă gândindu-mă că am fost foarte egoist privându-mi fiica de un cămin şi de o existenţă liniştită la care orice copil are dreptul. Şi totuşi mă consolez ştiind că au fost şi unele compensaţii. Vedeţi dumneavoastră, domnule, fiica mea a călătorit foarte mult, este o tânără foarte cultivată şi expertă în meseria pe care şi-a ales-o. Fără talentul ei de fotograf nu vi s-ar mai fi părut cărţile mele aşa de pline de culoare şi documentate cum spuneţi că sunt.

Jenată de discursul tatălui ei, Rebel îşi puse băutura pe masă şi se ridică de pe scaun.

— Tată, sunt sigură că Seniorul nu este interesat de

povestea vieţii mele. Vocea ei sunase mai ascuţită decât ar fi intenţionat. Nu este nimic mai plictisitor decât un părinte mândru care-şi laudă copilul.

Îşi regretă ieşirea impulsivă în momentul în care surprinse o urmă de tristeţe pe faţa tatălui ei. Voia să se scuze, să explice că tonul ei se datora jenei şi nu plictiselii.

Dar reacţia Seniorului fu imediată, el zicându-i pe un ton superior:

— Este evident, domnişoară, ca tatăl dumneavoastră avea dreptate să fie îngrijorat în privinţa carenţelor de educaţie pe care le aveţi, pentru că dacă aţi fi avut ocazia să-l studiaţi pe Shakespeare, faimosul vostru bard englez, aţi fi beneficiat de învăţătura comentariului său: *„Este de preferat muşcătura şarpelui decât copilul nerecunoscător”.*

Capitolul 2

Interiorul casei a fost o revelaţie pentru Rebel, un monument al încăpăţânării omului de a aduce civilizaţia în junglă. După conţinutul fiecărei camere a putut să-şi dea seama de istoria familiei Manchete, familie care începând cu sec. XVI adunase multe comori – de la jad şi fildeş adus de exploratori, la aur şi cupe încrustate cu pietre preţioase luate de la primii colonişti care au venit din Portugalia şi s-au aşezat în Brazilia, nepreţuite porţelanuri şi farfurii de argint aduse de bogaţii plantatori de zahăr, relicve ale goanei după aur care a durat doar un secol, şi operele de artă de neînlocuit ale lui Antonio Francisco Lisboa, faimosul sculptor brazilian cunoscut sub numele de „Infirmul”.

Pardoseala dormitorului în care stătea ea era din dale azurii, iar când se aşează pe marginea patului şi-şi aruncă pantofii din picioare simţi o răcoare plăcută pătrunzând prin tălpile picioarelor ei înfierbântate.

Baia era pardosită cu dale verzi ca străfundurile verzi ale mării. Peste tot se punea accent pe răcoare, toate eforturile fuseseră făcute pentru a opri intrarea în casă a aerului umed, apăsător, al pădurii tropicale, care dădea târcoale asemenea unei fiare la pândă.

Pentru prima dată Rebel şi-a dat seama că garderoba ei era nepotrivită, atunci când şi-a pus pe umeraşe cele câteva rochii lângă multitudinea de cămăşi bărbăteşti şi pantaloni largi. Nu venise pregătită pentru un decor atât de luxos şi nici tatăl ei care nu avea decât o jachetă ce putea fi, cu îngăduinţă, considerată elegantă.

— Ei bine, spuse ea ridicând din umeri şi alegându-şi cea mai elegantă rochie dintre cele trei, cel puţin nu va mai fi nicio altă femeie cu care să fiu comparată – una dintre puţinele compensaţii ale faptului că trăiesc într-o lume dominată de bărbaţi.

Niciodată nu se îndoise de faptul că viaţa ei nu ar fi exact

cum îşi dorise, descătuşată de legăturile casnice, o viaţă liberă, independentă şi, cel mai important, foarte aventuroasă. Seniorul avea dreptate, îşi spuse ea gândindu-se mai bine, era un copil nerecunoscător. De fapt ce-i lipsea în afară de un soţ, casă şi copii – lucruri la fel de străine pentru ea ca şi explorarea junglei pentru o gospodină?

Îndepărtând un sentiment de depresie total necaracteristic ei, făcu duş şi se schimbă în rochia pe care şi-o alesese, uitându-se fugar în oglindă, deoarece purtând-o de atâtea ori, ştia exact cum îi vine rochia de un albastru spălăcit. Însă mai mult timp i-a luat să-şi aranjeze părul, de care era foarte mândră, pieptănându-l până când deveni strălucitor ca aurul. După aceea şi-a aranjat cu multă atenţie buclele grele în jurul capului ce părea prea fragil pentru a le suporta greutatea, apoi s-a uitat în oglindă dorindu-şi ca măcar de data aceasta să-şi poată îmbogăţi coafura cu o tiară de diamante strălucitoare.

„Nu are rost să visezi cu ochii deschişi, fetiţo, îşi spuse ea. Singurele bijuterii pe care le-ai purtat vreodată au fost cele de la McCoy, iar în seara aceasta va trebui să te foloseşti de farmecul tău, deoarece hainele nu te vor ajuta să te faci remarcată”.

Dar când a venit timpul să coboare la masă se simţea mult mai bine, fiind convinsă că-şi făcuse griji degeaba. Ştia din experienţă că oamenii care îşi petrec mult timp în sălbăticie nu se prea interesează de aparenţe, că li se pare un efort foarte mare chiar şi să-şi pună o cămaşă curată înainte de cină.

Spaima ei fu de nedescris când, îndreptându-se spre salon auzi foarte multe voci. Apoi se opri uitându-se îngrozită la mulţimea de bărbaţi îmbrăcaţi elegant, adunaţi ca albinele în jurul stupului lângă o femeie foarte elegantă şi atrăgătoare. Rebel surprinse o imagine a tatălui său sărăcăcios îmbrăcat, dar nepăsător, sorbind dintr-un aperitiv în timp ce-şi asculta partenerul de discuţie.

Panicată se întorsese să plece, când o voce pe care ajunsese să o deteste o făcu să se întoarcă.

— Ah! *senhorita* Storm! Lăsaţi-mă să vă aduc ceva de băut înainte de a vă prezenta membrilor consiliului meu, care, cu toţii, abia aşteaptă să vă cunoască.

Pentru un moment ochii ei albaştri s-au transformat într-un gri furtunos, acuzându-l, fără să-i adreseze vreun cuvânt, că a exclus-o din acea societate sofisticată. Cu doar câteva cuvinte ar fi putut să o salveze de această umilinţă, în schimb el a ales să o pedepsească, fără îndoială, pentru faptul că nu se plecase în faţa autorităţii lui.

Pe cât de repede apăruse dorinţa de a fugi, tot atât de repede fu înlocuită cu un puternic sentiment de furie.

— Oh, vă mulţumesc domnule, spuse ea pe un ton vesel şi forţându-se să nu-i răzbată furia în glas. Îmi cer scuze dacă v-am făcut să aşteptaţi.

— Nu este nevoie să vă scuzaţi, senhorita, spuse el. Noi, bărbaţii, ştim cât vă ia vouă femeilor ca să vă pregătiţi. Acum râdea deschis de ea. Mai înainte de toate trebuie să te prezint Saffirei de Pas, singura femeie membru al instituţiei noastre.

Mărind presiunea asupra braţului ei, o împinse în faţă.

— Saffira, se adresă el frumuseţii latine cu o siluetă ca a unei dansatoare de flamenco, tânăra aceasta este fiica profesorului Storm, pe care l-ai cunoscut deja. Are un nume foarte potrivit – Rebel.

— Potrivit…? se miră Saffira de Pas. Luiz, pari să ştii foarte multe despre firea domnişoarei Storm. Nu îţi este în obicei să îţi exprimi păreri personale despre oamenii abia întâlniţi. Greşesc dacă spun că a venit abia acum câteva ore?

— Nu, nu greşeşti. Spre surprinderea lui Rebel, Seniorul răspunse scurt ca şi când părea sensibil nu numai la critică, dar şi la adevărul conţinut de aceasta. Dar tinereţea domnişoarei Storm este înviorător de transparentă.

— Aşa să fie oare? întrebă Saffira de Pas, dintr-odată plictisită. În acest caz nu veţi face o pereche potrivită – o mânză sălbatică şi un armăsar de rasă.

Pe parcursul serii Rebel a descoperit că, în încăperea care la început părea aglomerată, erau de fapt mai puţin de o duzină de oameni. La masă conversaţia a fost foarte animată trecându-se de la un subiect la altul cu multă uşurinţă.

Deşi era conştientă de faptul că se comporta exact cum îşi dorea Luiz Manchete, adică ursuz, Rebel rezistă tuturor încercărilor de a fi atrasă într-o conversaţie, rămânând tăcută şi necomunicativă până când toţi s-au ridicat de la masă, ea stând să digere faptul că, cu o singură lovitură Luiz Manchete reuşise să-i clatine mândria şi încrederea în sine.

— Mai exact, ce speraţi să găsiţi în jungla Amazonului, domnule profesor? o auzi ea pe Saffira de Pas întrebându-l pe tatăl ei, care părea că se simte foarte bine, nepăsător la starea de disconfort a fiicei lui.

— Informaţii, spuse profesorul, material pentru una dintre seriile de cărţi pe care le-am scris de-a lungul timpului despre modul de viaţă şi obiceiurile omului primitiv. Această carte va fi ultima pe care o voi scrie, cântecul meu de lebădă înaintea retragerii, şi aş dori să fie specială, de aceea cu ajutorul domnului Manchete, sper ca triburile amazoniene să fie subiectul ultimului meu volum.

Rebel, încordată, aştepta răspunsul negativ care, după spusele lui Paulo, era inevitabil, numai că fu tulburată de răspunsul amabil al Seniorului.

— Este un privilegiu să vă ajut prin toate mijloacele posibile, profesore. Oricând veţi fi pregătit, vă voi conduce la tribul care locuieşte în apropiere şi al cărui şef încă mai cunoaşte riturile antice, care odată se practicau regulat, dar care, din păcate în timp s-au pierdut.

Era nerăbdătoare să intervină înţelegând perfect de ce

tatăl ei se încruntase. Şi el înţelesese că era privit de sus.

— Ei. Nu este tocmai la ce mă gândeam, îl corectă el aproape scuzându-se. Triburile la care vă referiţi au fost deja studiate în profunzime – dorinţa mea este să vizitez indienii la care civilizaţia nu a ajuns încă, aceia despre care se spune că trăiesc în adâncul junglei şi stilul lor de viaţă este aproape preistoric.

În încăpere se lăsă imediat o tăcere mormântală şi toţi ochii erau îndreptaţi către Luiz Manchete, al cărui chip se transformase într-o mască compactă pe care nu se putea citi nimic.

— Lucrul acesta nu va fi posibil, profesore.

Aproape bucuroasă, Rebel se agăţă de refuzul categoric al Seniorului şi îşi revărsă mânia:

— Imposibil este un cuvânt pe care noi nu-l recunoaştem, domnule. Tatăl meu şi cu mine am supravieţuit teribilelor furtuni de nisip şi lipsei de apă din deşertul Karakum, vulcanilor activi şi fiarelor sălbatice din Africa, pădurilor impenetrabile şi mlaştinilor din Borneo şi multor altor misiuni despre care ni s-a spus că sunt *imposibile.*

Fiecare om din acea încăpere, în afară de ea şi Luiz Manchete, s-a retras, lăsându-i doar pe ei în jurul mesei, care devenise o arenă a încleştării, o arenă în care Rebel aştepta precum un creştin condamnat, să fie devorată de un leu furios.

Muşcătura lui, când a venit, a fost de-a dreptul sălbatică.

— Domnişoară Storm, te-ai gândit vreodată că s-ar putea să trăieşti în lumea ta de vise? ţi-a trecut cumva prin cap că un simplu strănut de-al tău ar putea omorî într-o singură săptămână triburi care au supravieţuit secole de-a rândul? Eşti atât de egoistă şi atât de orbită de ambiţie încât refuzi să accepţi opinia cercetătorilor care, în ciuda faptului că şi-au dedicat viaţa ajutorării acestor nefericiţi, au declarat de curând următoarele: „suntem convinşi că de fiecare dată când contactăm un trib contribuim la distrugerea a ceea ce

are mai sfânt tribul respectiv”

— Prostii! răbufni ea. Triburile au supravieţuit unor orori inimaginabile; ei ne pot învăţa la fel de mult cât îi putem învaţă şi noi pe ei. Ne pot învăţa foarte multe, domnule, iar de cunoştinţele împărtăşite vor beneficia în special oameni ca dumneavoastră, spuse ea dispreţuitor, care-şi afundă degetele picioarelor în râul cunoaşterii şi apoi se declară buni înotători, a căror situaţie în junglă este asemănătoare cu cea a unui star de cinema, pretinzând că viaţa în junglă este minunată, dar, de fapt nu pot să trăiască fără suc de portocale şi homari proaspeţi.

În încăpere acum totul era tăcere şi încordare, toţi cei prezenţi aşteptau cu înfrigurare răspunsul lui Luiz Manchete. Dar replica lui a fost surprinzător de blândă.

— Mă acuzi de laşitate, domnişoară?

— Doar dacă încetezi să mai critici totul, domnule Manchete, spuse ea, simţind că nervii i s-au transformat într-un stol de fluturi pe care nu-i mai poate ţine în frâu. Dacă te-am judecat greşit este foarte simplu să-mi demonstrezi că m-am înşelat.

Dintr-odată zâmbi.

— Ar fi foarte neelegant din partea mea, *meu crianca.* Eu cred că un copil frustrat trebuie amuzat, mai ales acela care este înfometat după puţină atenţie. O fetiţă care nu s-a jucat niciodată cu păpuşile este la fel de demnă de milă ca şi o femeie fără copii.

Lui rebel nu i s-a dat nicio şansă să se apere deoarece, ca la un semnal Saffira de Pas s-a ridicat în picioare adoptând o figură stânjenită şi toţi bărbaţii s-au îndreptat spre salon.

— Rebel! Ea se întoarse spre tatăl ei care era foarte furios.

— Cred că e timpul ca noi doi să avem o discuţie foarte serioasă. Atitudinea pe care ai adoptat-o cu domnul Manchete este intolerabilă şi nu îţi voi…

— Ei acum, profesore… Saffira de Pas se apropie

triumfătoare. Nu trebuie să-ţi cerţi prea tare păsărica pentru faptul că a dorit să-şi încerce aripile tinere. Această dispută este cauzată în mare parte de Luiz. Dacă masculinitatea lui nu ar fi atât de vizibilă, dacă nu s-ar crede un macho, tinerele nu ar simţi nevoia să se facă remarcate cu orice preţ. Am văzut de atâtea ori întâmplându-se lucrul acesta. Fete care erau convinse că-l pot îmblânzi pe acest sălbatic, începeau prin a întărâta tigrul, pentru ca apoi să fugă speriate de ghearele lui scoase. Ar fi bine să ţii minte, domnişoară, o sfătui ea pe Rebel care rămăsese fără replică, cei care cunosc bine jungla întotdeauna se referă la ea ca la o femeie. Jungla amazoniană este o femeie, iar Luiz este căsătorit cu ea.

Rebel încă se uita, fără a-i veni să creadă, după Saffira care tocmai ieşea din cameră, când a auzit, fără să înţeleagă, vocea tărăgănată a tatălui ei.

— Sunt momente, suspină el, şi acesta este unul dintre ele, când îmi este un dor teribil de mama ta. Îmi pare foarte rău draga mea, habar nu aveam. O asemenea situaţie nu a mai apărut niciodată până acum.

— Şi nici acum nu a apărut! spuse ea întorcându-se furioasă spre el. Dumnezeule mare, tată, chiar trebuie să neg tot ce a spus femeia aceea? Trebuie să fie nebună – o victimă a nebuniei amazoniene – dacă crede că sunt câtuşi de puţin atrasă de acest diavol care este stăpân peste acest iad verde.

Rebel se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea umilită de presupunerea Saffirei, presupunere care circulase nestingherită pe la toate urechile receptive. Fără un motiv anume, brazilianca nu o plăcea şi transformase ciocnirea ei cu Luiz Manchete într-o armă a ridicolului.

Lacrimile îi străpungeau ochii, dar se lupta cu ele să le învingă. Trăind într-o lume a bărbaţilor, la început ca un copil protejat, apoi ca şi colegă respectată pentru curajul şi calităţile ei de fotograf, nu a avut posibilitatea să înveţe să

se apere în faţa unui inamic pe care nu-l mai întâlnise până acum – femeia – despre care se spunea că este mult mai periculoasă decât un bărbat.

Fără să fie observată, se strecură afară pe verandă în noaptea surprinzător de rece. Pe cerul cu nuanţe de indigo, luna lumina strălucitor, evidenţiind un pâlc de palmieri care păreau a fi gazdele unui grup gălăgios de maimuţe. Era atât de fascinată de acest spectacol nocturn, încât nu observă că cineva se îndrepta spre ea din celălalt capăt al verandei.

— Cauţi precum un cameleon locurile cele mai potrivite firii tale, domnişoară Storm.

Rebel fu readusă cu picioarele pe pământ de sarcasmul rece al Seniorului şi se încordă precum un arc pentru a-şi înfrunta adversarul.

— Acelaşi lucru poate fi spus şi despre dumneavoastră, domnule Manchete, spuse ea aruncându-şi o privire dispreţuitoare spre vila luxoasă inundată de lumină, de unde răzbăteau acorduri muzicale şi râsete. Cu cât văd mai multe în acest loc, cu atât mai bine înţeleg refuzul dumneavoastră de a renunţa la această viaţă de plăceri.

Un fior de frig i-a străbătut corpul, iar acest lucru nu a trecut neobservat de Senior, care nu a pierdut ocazia de-a o ataca.

— Nu este prea înţelept să te aventurezi noaptea pe afară fără haină. Cea mai scăzută temperatură se înregistrează cu două ore înainte de a se crăpa de ziuă şi inclusiv localnicii simt frigul, deşi sunt obişnuiţi cu clima. În asemenea momente ei coboară la râu şi fac baie, cu toate că apa nu este prea caldă, este mai plăcută decât aerul rece al nopţii. Dacă vei fi nevoită vreodată să-ţi petreci noaptea în pădure, domnişoară, fii pregătită să stai foarte aproape de însoţitor pentru a vă ţine de cald unul celuilalt.

— Şi consideraţi lucrul acesta dificil? întrebă ea ironic. Am trecut prin situaţii mult mai grele şi le-am făcut faţă asemenea unui bărbat.

— Vă cred, îi răspunse el atât de amabil încât ea nu sesiză imediat insulta. Numele Amazonului îşi are rădăcinile într-un trib legendar format din femei războinice, pe care localnicii le descriu ca având pielea albă, părul blond şi fiind capabile să se lupte cu zece bărbaţi deodată. Indienii sunt convinşi că aceste femei încă mai există şi le venerează ca pe nişte zeiţe, dar eu personal nu găsesc nimic de admirat la o femeie care încearcă să uzurpe rolul bărbatului ca vânător. Domnişoară, părinţii dumneavoastră au greşit privându-vă de păpuşi şi partenerii de joacă pentru a călători tot timpul; crescând în compania bărbaţilor v-aţi dezvoltat cu un amestec de tărie şi feminitate. Aveţi un corp foarte frumos, dar tot aşa îl are şi pisica sălbatică atunci când îşi pândeşte prada în junglă. Mă mândresc cu faptul că sunt la fel de viril ca orice bărbat, spuse el aruncându-şi neglijent haina pe umăr, totuşi sunt sigur că o noapte petrecută în patul dumneavoastră nu mi-ar ridica nici măcar cu un grad temperatura.

Capitolul 3

Rebel şi-a găsit tatăl singur, când a coborât la micul dejun în dimineaţa următoare. Cu toate că era devreme, Luiz Manchete mâncase deja şi părăsise vila – ea se asigurase de acest lucru urmărindu-l cu privirea de la fereastra camerei sale şi doar când l-a văzut suficient de departe a coborât la masă.

— Luiz tocmai a plecat, spuse tatăl ei turnându-i o ceaşcă de cafea aromată.

Dacă ar fi spus că ştia acest lucru, ar fi însemnat că trebuia să-şi recunoască laşitatea, aşa că mai bine îşi certă tatăl.

— Luiz...? Nu ţi se pare că devii prea prietenos cu necooperantul Senior?

— Îmi place omul acesta, spuse sincer profesorul întinzându-i o farfurie cu chifle calde. Gândindu-mă foarte mult la acest subiect, am ajuns la concluzia că are foarte multă dreptate în ceea ce spune. Din punctul lui de vedere, insistenţa noastră de a ne urmări interesele în detrimentul triburilor indiene, trebuie să pară foarte egoistă.

— Vrei să spui că eşti pregătit să abandonezi proiectul nostru, să-ţi laşi seria de cărţi neterminată, doar pentru că un om se opune? Tată, nu te ştiam aşa de uşor influenţabil, spuse ea fixându-l cu o privire plină de furie.

— Nu, nu spun asemenea lucru. Luiz mi-a promis că-mi va pune la îndemână toate însemnările lui adunate de-a lungul anilor, unde voi găsi toate informaţiile de care am nevoie despre habitatul, obiceiurile şi stilul de viaţă al triburilor preistorice. Ştiu că nu este adunat de mine, şopti profesorul deranjat de privirea dispreţuitoare a fiicei sale, dar am învăţat un lucru de la viaţă, şi anume că uneori trebuie să faci compromisuri. Cred, draga mea Rebel, că succesul muncii noastre de până acum ne-a făcut să credem că ceea ce facem noi este benefic pentru toată

lumea, inclusiv pentru băştinaşii peste care venim neinvitaţi. Eu sunt pregătit să recunosc că s-ar putea să fi greşit şi sper să faci şi tu acelaşi lucru.

Ea îşi dădu farfuria deoparte, îngrozită de faptul că tatăl ei, care-şi dorea la fel de mult ca şi ea ca acest ultim volum să fie memorabil, era gata să se supună dorinţei unui tiran, un om obişnuit să manipuleze localnicii astfel încât dorinţa lui să fie considerată lege.

— *Tu* poţi fi pregătit să accepţi ordinele domnului Manchete, dar eu cu siguranţă nu sunt. Standardele trebuie menţinute – întotdeauna ai spus că fotografiile mele sunt la fel de importante pentru cititor ca şi ceea ce scrii tu, iar dacă tu poţi să lucrezi după însemnările altuia, cum naiba ai vrea să fac eu fotografiile? Nu, dacă Luiz Manchete nu vrea să mă ducă la trib, voi găsi pe altcineva doritor s-o facă.

— De ce trebuie să fii aşa de încăpăţânată? spuse tatăl ei profund nemulţumit. Dacă aş fi ghicit că numele acesta se va reflecta asupra personalităţii tale, aş fi insistat să te numim Patience sau Prudence, oricum altfel decât Rebel.

Pentru a încheia discuţia profesorul Storm s-a ridicat de la masă, îndreptându-se spre uşă.

— Ah, profesore Storm, se auzi o voce veselă de pe hol, am un mesaj pentru dumneavoastră de la domnul Manchete. A spus că este pregătit să meargă să vă arate plantaţia, şi vă aşteaptă la grajduri oricând vă convine.

— Cu multă plăcere, exclamă profesorul trecând foarte grăbit pe lângă Paulo care-i adusese mesajul. Niciun alt moment nu-i mai potrivit ca acesta prezent.

— Tatăl tău pare a nu se simţi prea bine în dimineaţa aceasta, remarcă Paulo în timp ce se îndrepta spre Rebel. Crezi că-l deranjează umiditatea?

— Nu, eu îl deranjez, recunoscu ea. Mă tem că l-am enervat foarte tare.

— Imposibil, zâmbi el aşezându-se pe scaunul de pe care tocmai se ridicase profesorul. Este suficient ca un bărbat să

se uite la chipul tău divin pentru a uita tot ce l-a deranjat.

— Mă îndoiesc că tatăl meu sau domnul Manchete ar fi de acord cu tine, remarcă ea sec. De când am venit aici, se pare că supăr pe toată lumea.

— Nu şi pe mine, *cara,* negă el cu blândeţe strângându-i mâna ca semn de încurajare. Tu ai nevoie de puţină distracţie, ai stat în spatele uşilor închise prea mult timp. Te rog, lasă-mă să fiu eu cel dintâi care îţi arată splendorile pădurii.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea, iar zâmbetul ei îi amintea lui Paulo de razele soarelui în dimineţile senine. Lasă-mă doar un minut să-mi pregătesc aparatul de fotografiat.

— Şi un obiectiv rezistent la apă! strigă el în urma ei. Sunt sigur că va ploua în dimineaţa aceasta.

În timp ce mergeau de-a lungul potecii care ducea în junglă, Paulo îi luă mâna într-a lui, iar Rebel acceptă gestul ca pe unul de prietenie. După ce au ieşit din poiană au pătruns direct în jungla întunecoasă, cu copaci foarte înalţi, pe trunchiul cărora lianele erau încolăcite asemenea unor şerpi.

Şi-au continuat drumul pe o potecă bine delimitată, blocată totuşi ici şi colo de câţiva copaci căzuţi, ale căror rădăcini întoarse dădeau naştere unor forme ciudate. Erau foarte puţine tufişuri şi lipseau cu desăvârşire vegetaţia putredă şi mirosurile înăbuşitoare.

— Cât de curată pare pădurea! şopti Rebel. Cu toate că vorbise în şoaptă, vocea ei răsună ca într-o catedrală tăcută.

— *Parada!* şuieră Paulo, apoi înţepeni cu mâna întinsă în faţa ei.

Ea se simţi paralizată în momentul când un şarpe uriaş, lung cam de doisprezece metri, se strecură pe la picioarele lor.

— Ah, răsuflă uşurat Paulo, este doar un *jiboa.*

— Doar? repetă ea aproape leşinată.

— Sim, spuse el luând-o din nou de mână şi continuându-şi plimbarea. Este un şarpe atât de inofensiv încât puii sunt frecvent ţinuţi ca animale de casă pentru a omorî şoarecii şi şobolanii şi uneori chiar liliecii.

— Cred că voi rămâne la tradiţionalele pisici, remarcă ea. Râsul lui răsună puternic în pădure, iar ecoul se sfărâmă de pereţii nesfârşiţi de tăcere. Aerul dimineţii era proaspăt şi cald comparativ cu aerul rece al nopţii trecute, iar pe măsură ce înaintau prin desişul junglei, Rebel şi-a dat seama că jungla Amazonului în sine era o lume completă. Călătoriile permanente şi viaţa în locuri îndepărtate o determinaseră să se blazeze, astfel încât i se părea că oriunde se ducea nimic nu putea s-o mai impresioneze, simţea că nimic nu este nou sub soare, nimic ce ea să nu fi văzut încă, dar cu Paulo, care se oprea peste tot pentru a-i arăta fie o pasăre care mânca un păianjen, fie o maimuţă greoaie atârnând leneşă de crengile unui copac, fie o căprioară care-şi înălţase capul din culcuşul ei dintre tufe, înţelese că Amazonia nu era doar o altă junglă, ci atât de diferită de toate celelalte de parcă ar fi fost pe o altă planetă.

Paulo a condus-o spre un copac răsturnat, iar ea s-a oprit să fotografieze un mănunchi de flori multicolore de pe una dintre crengile cele mai de sus, dar apropiindu-şi aparatul să le filmeze, acestea şi-au luat zborul dovedindu-se a fi un roi de fluturi multicolori.

— Îţi vei da seama că pădurea amazoniană este plină de astfel de surprize, îi spuse Paulo, este o lume completă prin ea însăşi, cu legi proprii, cu condiţii de viaţă unice şi chiar cu anotimpuri proprii. Aici nu există primăvară, vară, toamnă şi iarnă, doar anotimpul umed şi cel secetos. Frunzele se scutură din copaci, mugurii înfloresc, păsările îşi depun ouăle şi animalele se înmulţesc, iar toate acestea se întâmplă în acelaşi timp. După ploaie vei vedea copacii

înmugurind şi-ţi vor aminti de primăvară, totuşi în mijlocul zilei frunzele cad şi florile mor la fel ca toamna. O altă contradicţie a acestei jungle este faptul că deşi luxuriantă pădurea nu produce prea multă hrană, iar pentru a supravieţui, indienii trebuie să-şi străbată teritoriul în lung şi-n lat după hrană.

Ca o dovadă suplimentară a spuselor lui, copacii s-au rărit dintr-odată, lăsând să se vadă o colibă împrejmuită de o grădinuţă cu plante foarte firave.

— *Maniocul,* zise el, o plantă care dă un amidon moale numit tapioca şi care împreună cu peştele sunt alimentele de bază ale indienilor *caboclos.*

Când o femeie apăru în uşa colibei, Rebel şi-a pregătit instinctiv aparatul de fotografiat şi-l întrebă pe Paulo:

— Crezi că se va supăra?

— Sunt sigur că nu! şopti Paulo zâmbind şi arătă spre geanta de pe umăr. Mai ales când va descoperi că a fost răsplătită cu o geantă de sare, care pentru ei este foarte preţioasă.

Când s-au apropiat mai mult, Rebel şi-a dat seama că femeia nu era deloc atât de bătrână cum i se păruse ei. Cu toate că arăta foarte obosită şi îngrijorată, muşchii braţelor erau fermi, ochii căprui erau foarte limpezi şi dădu dovadă de bună creştere invitându-i în colibă.

În timp ce indianca discută în propria-i limbă cu Paulo, Rebel fotografia fericită în jurul ei, înregistrând pentru posteritate interiorul colibei nepodite, cu hamacuri agăţate de prăjini, un război de ţesut primitiv aşezat lângă un perete, câteva oale de lut ciobite şi un morman de unelte din materiale diferite, unele puţin adânci precum o sită, altele adânci precum un vas, ale căror scopuri nu le putea ghici.

La cererea lui Paulo femeia se aşează pe jos şi îşi aşează un coş mare între genunchi, punând un altul plat deasupra, apoi începu să rupă în bucăţele mici tuberculii uscaţi de

manioc, şi să le cearnă prin sita improvizată.

— După multă muncă grea, îi explică Paulo, va obţine un praf alb şi aspru asemănător cu făina.

Şi-au petrecut timpul foarte agreabil stând de vorbă cu femeia, care s-a dovedit a fi inteligentă. Rebel şi Paulo au împărţit cu indianca sandvişurile pe care le aveau cu ei pentru prânz şi în timpul mesei au aflat de la ea că soţul şi copiii ei erau plecaţi la râu să pescuiască, astfel putând să suplimenteze hrana obţinută din recoltele de pe un pământ epuizat din punct de vedere agricol, care în doi ani nu mai putea fi cultivat. Din acest motiv trebuiau să se mute din nou şi să o ia de la capăt. Când îşi luau rămas bun, pentru a-şi demonstra spusele, femeia a luat o mână de pământ şi când i-a dat drumul i s-a scurs printre degete ca nisipul.

Pe drumul de întoarcere, rezumându-şi călătoria Rebel nu a putut să nu-şi exprime nedumerirea:

— Nu pot să înţeleg cum de a apărut legenda fabulosului El Dorado tocmai în aceste locuri; care exploratori au găsit clădiri imense din piatră şi oraşe strălucind de atâta bogăţie aici, în mijlocul junglei?

— Este vorba de miraje, fără îndoială, îi răspunse sigur de el, Paulo. Nu s-a descoperit nicio dovadă despre existenţa acestui ţinut fabulos şi nici despre existenţa femeilor războinice, amazoanele, după numele cărora a fost botezat fluviul. Toate acestea conduc spre două ipoteze: primii exploratori ori aveau halucinaţii ori au văzut miraje. În mare parte Amazonul este atât de larg, încât uneori ai impresia că ţărmurile dispar, iar insulele din depărtare par suspendate în aer. Odată, când navigam printr-o zonă pustie a râului, nu mi-am putut crede ochilor văzând o formă asemănătoare unei catedrale imense ridicate pe un ţărm înalt al Amazonului.

Ochii albaştri ai lui Rebel s-au deschis larg la auzul acestei noi confirmări a faptului că această lume sălbatică era mult diferită de altele de pe glob. Amazonul era într-

adevăr că o femeie şi precum o femeie avea misterul lui pe care îl ţinea ascuns pentru a încuraja şi pentru a atrage, iar când cineva era convins că-i cunoaşte profunzimile, îşi dezvăluia un alt mister pentru a şoca şi a atrage în continuare. Era curios faptul că jungla aceasta reuşise să fascineze bărbaţii secole de-a rândul, sau poate doar pe aceia care i se dedicaseră trup şi suflet pentru a-i asigura supravieţuirea şi care priveau orice altă femeie ca pe un intrus.

Totul s-a întâmplat în timp ce stăteau pe marginea unei bălţi înconjurate de tufişuri şi copaci care se reflectau în apa foarte limpede, urmărind un stol de păsărele stacojii, iar Paulo i-a oferit soluţie la problema care niciodată nu-i părăsise gândurile.

Paulo era aşa de tăcut, încât ea a crezut că aţipise, dar deodată i-a simţit degetele calde pe ceafă şi l-a auzit murmurând:

— Rebel, eşti atât de frumoasă încât nu pot rezista tentaţiei de a te săruta!

Fără să mai aştepte răspunsul ei, brazilianul i-a întors capul către el şi s-a aplecat să-i fure un sărut dulce, dar pasional, de pe buzele deschise să exprime uimirea.

Îmbrăţişarea lui era fermă, dar în acelaşi timp uşoară, dându-i posibilitatea să se elibereze dacă ar fi dorit. Alegerea era a ei şi după o clipă de ezitare un singur gând a pus stăpânire pe ea: *„El este unealta care te va ajuta să-ţi satisfaci ambiţia. Manipulat cu atenţie, Paulo poate fi convins să-ţi fie ţie loial”.*

Fără să asculte de vocea interioară care-i spunea că nu trebuie să profite de un băiat ale cărui sentimente păreau la fel de imature ca şi ale ei, ea nu a încercat să-l îndepărteze, dimpotrivă, chiar i-a întors sărutul, care deşi a fost plăcut, nu a emoţionat-o.

În cele din urmă Paulo se retrase, iar ochii lui negri străluceau şi toată faţa îi era luminată de bucuria acestui

sărut în timp ce-şi rezema spatele de trunchiul unui copac, ţinând-o pe Rebel în braţe.

Ea îşi pregătea momentul atacului şi când simţi că el avea ochii închişi, iar un zâmbet de satisfacţie îi juca pe buze, porni acţiunea pe care o plănuise.

— Paulo…! zise ea pe un ton molatic.

— *Sim, meu amor*…? întrebă el, mulţumit ca un căţel răsfăţat.

— Dacă ai fi nevoit, crezi că ai putea să găseşti drumul prin junglă spre triburile preistorice?

Din fericire el era prea distrat ca să-şi dea seama că întrebarea ei era o capcană.

— Dacă aş fi nevoit aş putea, spuse el tandru. Odată l-am însoţit pe Senior până în apropiere de sat, dar nu am văzut sau auzit nimic, deoarece îmi ordonase să-l aştept acolo până se întoarce.

— Dar ai putea să găseşti drumul înapoi spre sat? întrebă ea fără să-şi poată reţine emoţia.

— Da., afirmă el ezitant ca şi când i-ar fi sunat un clopoţel de alarmă. Cred că pot.

— Atunci te rog, *te rog,* Paulo, mă vei duce acolo? zise ea întorcându-se astfel încât el să-i poată vedea ochii albaştri plini de speranţă. Ne-am putea strecura în tăcere – doar noi doi – iar la întoarcere vom găsi noi ceva convingător care să motiveze lipsa noastră. În felul acesta mi-aş putea face fotografiile fără să mai deranjez pe nimeni.

Paulo ştia că în ceea ce spunea ea erau multe lacune la care ar fi putut găsi contraargumente, dar cu chipul ei atât de frumos aşa de aproape de al lui nu a putut rosti niciunul.

Profitând de momentul lui de slăbiciune, Rebel îşi continuă atacul.

— Îmi face o deosebită plăcere compania ta, Paulo, spuse ea flatându-l, dar pentru ca eu să-mi amintesc de aceste zile ca fiind cele mai fericite din viaţa mea, trebuie să-mi promiţi că vei face ce te voi ruga eu.

— Şi eu îmi voi aminti de ele cu o deosebită plăcere, *meu cara,* şopti el hipnotizat de ochii ei albaştri, dacă doar de o promisiune a mea depinde fericirea ta, atunci îţi promit orice doreşti.

— Oh, îţi mulţumesc, Paulo, exclamă ea, arătându-şi recunoştinţa printr-un zâmbet strălucitor, fiind prea bucuroasă pentru a şi-o exprima în cuvinte.

Dar în tăcerea care se lăsase, atmosfera deveni dintr-odată tensionată. Rebel fu cuprinsă de panică gândindu-se, dar oricum era prea târziu, că fusese prea nesăbuită în graba ei de a-l înfrânge pe Luiz Manchete. Paulo era prea tânăr şi imatur, dar era la fel de brazilian ca şi seniorul şi tot sânge latin îi curgea prin vene.

Eliberarea de aceste gânduri a venit din natură sub forma unui tunet îndepărtat. Vântul a început să sufle puternic prin pădure, îndoind ameninţător coroanele copacilor. În timp ce ei alergau în căutarea unui adăpost, norii s-au deschis violent şi începu să toarne cu găleata, formând o perdea groasă de apă, care răpăia pe frunzele copacilor cu un zgomot asemănător celui produs de o ploaie de gloanţe pe o foaie de tablă.

Rebel şi Paulo alergau pe potecă ţinându-se de mână, iar picăturile de apă cădeau din fiecare frunză şi crenguţă formând băltoace care în cel mai scurt timp s-au transformat în adevărate mlaştini. Furtuna s-a oprit la fel de brusc cum a început şi aburii se ridicau de pe pământ de parcă ar fi fost scoşi de mii de ibrice date în clocot. O linişte deplină stăpânea pădurea, linişte ce părea apăsătoare după tot tumultul furtunii.

Când au ajuns în poiană şi au văzut vila, paşii lui Rebel au devenit şovăielnici, apoi s-a oprit tremurând şi nu din cauza hainelor ude, care i se lipiseră de piele, ci pentru că îşi amintise de omul numit de băştinaşi Curupira – sălbaticul.

Capitolul 4

Pentru prima dată în viaţa ei Rebel simţea frica, iar aceasta îi dădea impresia de fierbinţeală şi uscăciune, şi avea sentimentul că sângele îi îngheţase în vene în cele trei nopţi când tremurase în sacul de dormit, care nu-i oferise nici cea mai mică protecţie împotriva frigului nopţii amazoniene.

Însă cele mai supărătoare erau nişte insecte aproape insesizabile cu ochiul liber, care s-au ospătat din sângele ei, lăsând în urmă lor ca amintire o mâncărime violentă. Şi-a amintit de sfatul Seniorului de a intra în apă în timpul nopţii când temperatura scădea sub zero grade, dar acest lucru era imposibil din cauza peştilor piranha, care se hrăneau şi cu carne de om şi din cauza aligatorilor care pluteau la suprafaţa apei ca nişte buşteni. Toate acestea erau motive secundare de îngrijorare, principalul motiv era că se pierduseră în pădurea tropicală, iar Paulo părea să fi uitat, sau poate că nu ştiuse niciodată drumul spre satul tribului preistoric.

În primele câteva zile Rebel a fost prea preocupată să se obişnuiască cu senzaţia ciudată că era înconjurată doar de apă şi pădure ca să-l mai întrebe pe Paulo dacă ştie drumul spre sat. Când se furişaseră de la vilă cu canoea plină de provizii şterpelite, la insistenţa ei, din magazia lui Luiz Manchete, Paulo navigase ore în şir, încrezător în sine, până să ajungă să lupte împotriva curenţilor despre care jura că-i sunt la fel de familiari ca şi străzile oraşului natal.

Dar cu câteva ore mai înainte, spre uimirea lor, în loc să meargă în susul râului, canoea aluneca în josul râului împinsă de curenţi foarte puternici. Paulo s-a luptat cu disperare să menţină cursul, dar în cele din urmă extenuat, lăsase canoea să plutească în voie, unduindu-se şi ridicându-se pe valuri, când înainte când înapoi, mergând în derivă până cu câteva minute în urmă, când s-a oprit dintr-

odată, clătinându-se precum o rămurică într-o bulboană.

— Ce... ce facem acum? murmură ea şi fu imediat răsplătită cu o privire plină de dispreţ.

— Tusă-mi spui, zise Paulo nemulţumit. Tu eşti expertul, tu eşti exploratorul care ştie tot, tu eşti cea care nu a vrut să audă când am încercat să-ţi subliniez pericolele pe care s-ar putea să le întâlnim în această aventură şi chiar ai sugerat că din laşitate ţi-am spus toate acestea.

Rebel îi întoarse spatele, deranjată de privirile lui dispreţuitoare care acum îi ardeau ceafa. Pădurea îi înconjura într-o încremenire totală, nepăsătoare la drama ce părea să se desfăşoare în mijlocul ei, niciun sunet nu se auzea, nicio frunză nu se mişca în această sălbăticie verde.

Cuprinsă de remuşcări, ea încercă să diminueze din umilinţa băiatului, care acum îşi regreta gestul de a fi încercat să pară matur în ochii ei.

— Îmi pare rău, Paulo, este numai vina mea. Nu ar fi trebuit să te conving să mă aduci aici şi a fost o prostie să te bat la cap când, după ce te-ai mai gândit, ai ajuns la concluzia că este prea periculos şi ai fost nebun doar că ai luat în calcul o asemenea idee. Iartă-mă că te-am acuzat de laşitate, când de fapt tu erai doar prudent, spuse ea calmă, ascunzându-şi teama sub o mască de calm. Paulo, te rog, nu fi supărat pe mine; prefer să mă rătăcesc în junglă cu un prieten, nu cu un duşman.

Totul părea un coşmar teribil din care Rebel nu putea să se trezească şi nici nu mai avea puterea să reziste.

— Nu este numai vina ta, *cara,* îi răspunse Paulo tandru mângâind-o pe obraz, în cea mai mare parte este vina mea. Domnul Manchete ne-a prevenit întotdeauna de pericolul de a ne aventura în junglă fără un ghid competent care să cunoască bine pădurea. M-am gândit, murmură plin de umilinţă Paulo, că o busolă şi un simţ al orientării foarte dezvoltat îmi vor fi suficiente să găsesc drumul pe care am mers cu el spre satul indian, dar undeva în imensitatea

aceasta verde l-am pierdut, spuse el umilit şi temându-se de ceea ce îi aştepta. Rebel trebuie să recunosc că ne-am rătăcit şi nu am nicio speranţă că vom găsi vreodată drumul în iadul acesta verde, care-şi cere tributul de jertfe de fiecare dată.

Toată această confesiune a lui Paulo i-a confirmat faptul că ea trebuie să-şi ascundă teama şi să-şi păstreze curajul. Cu toate acestea simţea că jungla nemiloasă va începe în curând să-i sufoce, rădăcinile se vor ridica şi vor încerca să-i sugrume, copacii îşi vor coborî crengile pentru ai priva de lumina soarelui şi de aerul pe care îl respirau.

— Paulo nu fi prostuţ, spuse ea încercând să schiţeze un zâmbet ca să-l convingă pe Paulo dar şi pe ea însăşi, îţi laşi imaginaţia să te tulbure. Primul lucru pe care trebuie să-l facem, hotărî ea preluând conducerea, este să ducem canoea spre poiana de pe malul râului ca să putem descărca proviziile şi să facem focul; sunt sigură că după ce vei mânca nu vei mai fi la fel de pesimist.

Încurajat de instrucţiunile ei clare şi scurte şi de felul competent în care inspectă poiana unde şi-au aşezat tabăra, căutând după fiecare tufiş ca nu cumva să fie cine ştie ce intrus ascuns pe acolo, a legat foarte sigură pe ea hamacurile şi a încropit cu foarte multă uşurinţă, după ce el a aprins focul, ceva de mâncare, tânărul brazilian începu să se destindă.

— Mă faci să-mi fie ruşine de mine însumi, se confesă el înfulecând mâncarea care părea un festin pe lângă ceea ce mâncaseră în ultimele trei zile. Femeile sunt considerate sexul slab, dar tu ai dat dovadă de mai mult curaj şi mai multă stăpânire de sine decât foarte mulţi bărbaţi.

Ea zâmbi şi încercă să răspundă când, dintr-odată se opri încremenită cu furculiţa aproape de gură şi ascultând atentă.

— Ce este…? tresări Paulo nervos. Ai auzit ceva?

— Taci! îl repezi ea punându-şi deoparte farfuria pentru a

se putea concentra mai bine. Nu se lăsase încă întunericul, aşa că maimuţele nu-şi începuseră obişnuita lor ceartă de seară şi singurul sunet care se auzea era foşnetul frunzelor în bătaia vântului.

Apoi auzi din nou sunetul care îi captase atenţia, un plescăit străin de toate zgomotele auzite până atunci, care se auzea destul de încet, dar creştea în intensitate.

— Este o barcă cu motor! strigă Paulo sărind în picioare. Barca cu motor a Seniorului! *Gracas a Deus,* cred că ne-a urmărit – numai de am fi ştiut că tot timpul cât am călătorit el era doar la câteva ore în spatele nostru!

Mai bine aş fi sărit în apă şi aş fi riscat să fiu mâncată de peşti piranha, îşi spuse Rebel şi se simţi dintr-odată ruşinată de ingratitudinea ei. Fără intervenţia la timp a lui Luiz Manchete, probabil că ei ar fi murit de foame sau de frig sau poate de amândouă. Cu toate acestea, cu cât barca se apropia mai mult cu atât o copleşea mai mult sentimentul că în câteva minute îşi va dori să fi preferat peşti piranha.

Ţipetele disperate ale lui Paulo pentru a atrage atenţia, au speriat câteva stoluri de păsărele, iar maimuţele au început să scoată sunete de ameninţare. Deşi o aştepta, imaginea bărcii zgomotoase în laguna nemişcată şi mai ales bărbatul cu faţa imobilă de la proră au făcut-o pe Rebel să tresară, asemuind această imagine cu o freză care atinge un nerv sensibil.

Luiz Manchete era însoţit doar de un indian, care părea bolnav de teamă aruncând tot timpul priviri speriate în jurul lui în timp ce cobora din barcă în urma celuilalt bărbat.

Rebel hotărî să stea nepăsătoare sub avalanşa de vorbe dure care se va revărsa asupra ei. Chiar şi Paulo era foarte surprins de atitudinea Seniorului şi fusese redus la tăcere de furia ce emana de la bărbatul care se îndrepta spre ei. Dar liniştea tonului lui i-a şocat mai mult decât dacă ar fi ţipat la ei. Privind-o foarte rece pe Rebel, i-a dat

instrucţiunile de plecare lui Paulo fără ca măcar să se uite la el.

— Mergi încet spre marginea poienii şi urcă-te în canoe. Nu încerca să vorbeşti, fă doar ceea ce ţi se spune şi indianul te va duce înapoi pe plantaţie unde te rog să-l asiguri pe profesorul Storm că fiica lui nu mai este în pericol. *Pleacă acum!* ordonă el străduindu-se să-şi păstreze calmul când Paulo încercă să protesteze, dacă nu vrei ca sălbaticii să renunţe la ascunzătoarea lor din spatele tufişurilor, şi atunci poţi fi sigur că vei sfârşi prăjit, iar grăsimea corpului tău va fi folosită la gătit.

Privirea disperată a lui Rebel nu l-a impresionat deloc, iar ea îl privea dezamăgită pe Paulo cum pleacă însoţit de indian şi lăsând-o la mila diavolului în iadul barbar al acestuia.

— Stai jos şi termină de mâncat! îi ordonă acesta calm, urmându-şi chiar el propriul ordin şi punându-şi pe o farfurie o bucată de carne şi o lingură de terci de ovăz.

Ea se aşează, deoarece picioarele îi tremurau teribil şi încercă din răsputeri să pară calmă, dar nu se putu abţine să nu arunce câteva priviri spre tufişuri şi nevăzând nimic suspect în spatele acestora, se hotărî să-l atace.

— *Senhor,* încep să cred că această melodramă a fost concepută ca o formă de pedeapsă şi nu văd niciun motiv de ce noi nu am fi putut pleca cu Paulo şi însoţitorul lui!

— Exact în acest moment suntem urmăriţi cu atenţie de un grup de, cred eu, zece oameni. Vor sta doar să ne urmărească atâta timp cât stăm liniştiţi, dar dacă am fi încercat să plecăm odată cu Paulo s-ar fi năpustit imediat asupra noastră, de aceea noi trebuie să ne purtăm ca nişte ostatici până când el va ieşi de pe teritoriul lor, explică Seniorul foarte calm.

— Dar tu îi cunoşti pe aceşti oameni, eşti prietenul lor, sau cel puţin aşa l-am auzit pe tata spunând, a protestat ea.

— De aceea, până acum nu am trădat niciodată această încredere, spuse el gesticulând amplu, dar lent pentru ochii nevăzuţi. Imediat ce voi termina de mâncat le voi duce darurile – saci de sare; câteva podoabe pentru soţiile lor şi două, trei unelte din metal. După puţin timp voi verifica dacă darurile mele au fost acceptate. Dacă da, atunci voi şti că mi-au dat voie să le vizitez satul, dar dacă nu…

Această posibilitate o făcu pe Rebel să îngheţe.

— Dar au acceptat de fiecare dată până acum, nu-i aşa? întrebă ea ascuţit.

— Desigur, până acum, afirmă el indolent, altfel mi-ar fi fost foarte greu să mai stau acum de vorbă cu tine, dar de fiecare dată când i-am vizitat am fost singur, aşa că nu ştiu cum vor reacţiona la un străin venit pe teritoriul lor, şi pe deasupra femeie. Nu cred că trebuie să-i spun unei persoane cultivate ca tine că primitivii sunt imprevizibili, nimeni nu le poate lua buna-cuviinţă ca garanţie – o lecţie pe care mulţi au învăţat-o pe propria piele, fiind constrânşi să-l întâlnească pe Mântuitor înainte de a face parte din meniul unei mese festive.

— Brută sadică şi crudă! şuieră ea enervată. Nu vei reuşi să mă intimidezi cu exagerările tale grosolane, îi spuse ea prea enervată ca să-şi mai păstreze calmul.

— Dacă norocul va fi de partea noastră, *senhorita,* vom avea suficient timp să facem schimb de insulte. De exemplu vom avea timp să-ţi împărtăşesc părerea mea despre o femeie experimentată care, în mod intenţionat a sedus un băiat, pentru a-l determina să fie surd la alte ordine, pentru a-l face să nu-şi dea seama că-şi distruge o carieră care până la venirea ta era singura lui preocupare.

— Oh, nu! icni ea. Sunt sigură că nu vrei să-l concediezi pe Paulo doar pentru a te răzbuna pe mine? În ciuda avertismentului lui, vocea ei răsună ca detunătura unui pistol.

— Nu pot să-mi pierd timpul jucându-mă de-a dădaca

grijulie cu niciunul dintre colaboratorii mei, care ar fi atât de idiot încât să-mi nesocotească ordinele, spuse el pe un ton jos. Paulo a fost avertizat în repetate rânduri de pericolul de a se aventura în junglă şi mai ales în aceasta, unde pericole mortale te pândesc la orice pas. Date fiind împrejurările, nu prea are de ce se plânge, deoarece el este cel care a ales să vâneze un fluture strălucitor şi s-ar putea să rămână cu un gust foarte amar.

Cu o iuţeală, care indica faptul că răbdarea lui era la limită, se ridică în picioare şi se îndreptă spre barcă, scotocind printre proviziile lui, înainte de a se întoarce în poiană cărând cu el o mulţime de lucruri: o duzină de ciocane şi dălţi, multe tigăi şi oale şi câteva panglici colorate ţipător pe care le avea legate de încheietura mâinii. Ca din întâmplare el a început să se plimbe în jurul poienii şi să împrăştie lucrurile astfel încât să poată fi bine văzute. Apoi, afişând o uimitoare imunitate la frică, şi-a reluat locul de lângă foc.

Nesigură de felul cum ar trebui să se simtă, Rebel a izbucnit dur:

— Ce eşti tu, om sau automat? Poate că eşti pregătit să stai aici şi să aştepţi să vezi dacă aceşti sălbatici se hotărăsc sau nu să ne omoare. În orice caz, încep să mă îndoiesc serios dacă aceşti sălbatici există şi de aceea m-am hotărât să plec cu barca – vii sau nu? îl provocă ea nepăsătoare.

— Nu, răspunse el calm. Dar, te rog, tu poţi să pleci, nu aş vrea să-ţi stau în cale. Să fugi este o modalitate, uneori dură, de a vedea dacă în spatele tău se află vreun urmăritor.

Lui Rebel îi displăcuse Luiz Manchete de la prima vedere, dar acum simţea că-l urăşte de-a dreptul. Ea acceptă provocarea lui, lucru pe care el îl vedea ca pe o mulţumire de sine a unui copil răsfăţat. Fiecare parte a corpului ei era pregătită de fugă şi când vru să se ridice glasul lui o opri.

— Domnişoară Storm, înainte de a face vreo prostie vă sfătuiesc să aruncaţi o privire peste umăr.

Urmându-i sfatul ea îşi întoarse capul în direcţia arătată de el şi fu şocată să descopere că nu mai era niciunul dintre cadourile pe care Luiz le adusese cu el şi pe care le împrăştiase în poiană.

— Poţi să dormi acum dacă doreşti, *senhorita,* spuse el calm. Ea nu-şi dăduse seama cât de încăpăţânată şi proastă fusese, decât atunci când îl văzu ştergându-şi picăturile de transpiraţie de pe frunte. Până dimineaţă nu suntem aşteptaţi să acceptăm invitaţia indienilor de a le vizita satul.

Capitolul 5

Focul din vatră a fost stins, hamacurile au fost strânse şi puse deoparte, oalele şi farfuriile pe care le folosiseră de dimineaţă le-au spălat şi le-au aşezat în barcă, pe care au tras-o foarte aproape de malul râului şi au legat-o strâns de un copac.

Luiz Manchete era foarte ocupat să ascundă barca acoperind-o cu frunze şi crengi, în timp ce Rebel îşi pregătea echipamentul fotografic, aşteptând cu nerăbdare să plece spre satul indienilor.

Îi era frică dar în acelaşi timp era încântată de aventura care urma să înceapă. Cu o zi înainte de a pleca de pe plantaţie i se povestise despre o băştinaşă dintr-un trib indian care a locuit mulţi ani printre albi şi era considerată civilizată, dar, cu toate acestea, într-o zi şi-a omorât tatăl alienat pentru a-l elibera de spiritele rele care considera ea că puseseră stăpânire pe el şi-i cauzaseră această boală. Dacă asemenea credinţe erau încă păstrate de cei cât de cât civilizaţi, atunci Rebel se întreba ce va întâlni în satul ai cărui locuitori aveau un stil de viaţă asemănător cu cel al înaintaşilor lor care migraseră din America de Nord cu mai mult de cincisprezece secole în urmă şi deveniseră primii locuitori ai Amazoniei.

Mâinile îi tremurau de emoţie când îşi puse geanta cu echipamentul foto pe umăr şi se uită în jur după Luiz Manchete, nerăbdătoare ca aventura să înceapă, emoţionată la gândul că va fi prima care să înregistreze pe peliculă obiceiurile şi stilul de viaţă al ultimilor oameni preistorici

— Eşti gata, *senhorita?* Când Luiz se îndrepta spre ea, Rebel fu pe punctul de a-i zâmbi, dar ochii lui de un cenuşiu întunecat ca al norilor de ploaie, au făcut-o să-şi înăbuşe dorinţa. Plimbându-şi privirile pe trupul ei, el o studia, mai exact dorea să vadă dacă ţinuta ei era potrivită. Ea purta o

cămaşă şi pantaloni asortaţi, o şapcă de culoarea pădurii, trasă mult peste frunte pentru a-i proteja părul şi pantofi pe care îi mai avusese în multe alte expediţii. Nu-şi dăduse seama cât de tensionată fusese în timpul acestui examen vestimentar şi aşteptându-i comentariile, până când cu o singură clipire a genelor, el lăsase să se înţeleagă că este de acord cu ţinuta ei şi întorcându-se pe călcâie îi făcuse semn să-l urmeze.

Îşi imaginase că satul indian este undeva în apropiere, dar merseseră prin pădure ore în şir, oprindu-se uneori pentru a-şi croi drum prin desişul pădurii şi alteori pentru a ocoli mlaştini noroioase. Probabil că merseseră multe mile până ce Luiz se opri şi, cu o umbră de satisfacţie îi arătă poteca spre sat. Fiind total dezinteresat de efortul ei de a nu se plânge de căldura aceea toridă care părea că topeşte totul în jur, el continuase drumul până când poteca se bifurcă şi se opri ascultând încordat.

Câteva secunde ea nu putu distinge niciun alt sunet în afară de cele obişnuite, apoi a surprins un zgomot care semăna cu o bătaie de tobe, continuu şi constant precum bătăile unei inimi.

— Sună interesant! constată el în treacăt schimbând poziţia puştii şi a genţii de pe un umăr pe celălalt, şi pornind în direcţia sunetului, iar Rebel îl urmă simţind cum cu fiecare mişcare cămaşa i se lipea şi mai tare de spate şi de umeri. Orice alt bărbat s-ar fi interesat de ea, ar fi întrebat-o dacă este obosită şi s-ar fi oprit de mult pentru un popas, dar era sigură că dictatorul junglei intenţiona să meargă până când ea ar fi căzut de oboseală – şi preferabil să cadă într-un loc cu aligatori.

Era prea obosită şi căldura aceea prea toropitoare ca să mai poată reacţiona în vreun fel la acest gând, sau la faptul că, cu cât se apropiau mai mult, cu atât sunetul devenea mai puternic făcând pământul să vibreze. Surpriza şi plăcerea ei au fost foarte mari când au ajuns într-o poieniţă

şi a văzut o cascadă, iar apa limpede cădea de la înălţime peste o rocă neagră, într-o vâltoare clară precum cristalul.

— Ce frumos este! murmură ea uitându-şi oboseala. Pur şi simplu trebuie să fotografiez acest loc! Cu o grabă aproape frenetică a început să-şi caute aparatul printre lucrurile din geantă.

— Răbdare, *senhorita!* Vocea lui părea surprinzător de calmă. Apa aceasta curge în cascade şi se topeşte în propriii nori de vapori de la începutul timpurilor. Probabil că această imagine l-a surprins plăcut şi pe primul om care a explorat Amazonul, aşa că poţi fi sigură că va fi mereu aici pentru a fi fotografiată, dar mai întâi să ne odihnim puţin. Nu crezi că ar fi timpul?

Făcută să se simtă foarte incomod de această primă încercare a lui de a glumi despre prima fiinţă umană care pusese piciorul în aceste locuri, se întinse pe burtă jucându-se cu mâna prin apă, în timp ce el împărţea în pahare ultimii stropi din cafeaua pe care o păstraseră de la micul dejun.

Starea de disconfort a dispărut atunci când a trebuit să împartă un pachet de biscuiţi cu brazilianul îngâmfat, care s-a întins pe iarbă descheindu-şi cămaşa şi lăsând să se vadă un piept bronzat şi părul agresiv de negru care-l acoperea.

Uitându-se spre masa de vegetaţie ce plutea pe deasupra vâltorii, Rebel şi-a ascuns nervozitatea sub un comentariu banal.

— Mă întreb cum reuşesc să supravieţuiască asemenea plante delicate într-un loc în care forţa apei pare să le zdrobească.

Îl auzi mestecând un biscuit şi apoi vocea periculos de molatică:

— Asemenea plante nu pot trăi într-un alt mediu, au nevoie să fie permanent stropite de apă. În comparaţie cu alte plante care par la fel de delicate, acestea sunt mult

mai puternice decât ţi-ai putea da seama.

Dacă ar fi înţeles că el făcuse referire la ea, s-ar fi îndepărtat imediat ce el se apropie mai mult, suficient de aproape ca ea să se simtă stânjenită, dar nu suficient pentru a-i oferi o scuză să se îndepărteze.

Sângele a început să-i curgă năvalnic prin vene, inima îi bătea atât de tare încât vibraţiile ajungeau până în timpane şi ea nu mai putea face deosebirea dintre zgomotul cascadei şi propriile bătăi ale inimii.

Rebel a încremenit simţindu-i privirile prelingându-se pe gâtul ei, apoi cu o mână nervoasă a încercat să-şi strângă gulerul cămăşii mai mult în jurul gâtului.

Luiz nu îşi putu stăpâni râsul, când într-o acţiune defensivă inconştientă ea îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară Storm, o întrebă el galeş. De ce stai aşa ţeapănă, de ce te-ai îmbujorat şi de ce te uiţi în altă parte de fiecare dată când mă uit în ochii tăi?

Fu tentată să-i spună că i se părea ridicolă această atitudine a lui, dar ezită conştientă de faptul că nu putea să-l acuze de nimic concret.

Nici fizic şi nici prin vorbe el nu făcuse vreo aluzie erotică. Să protesteze că privirea lui era prea fierbinte ar fi însemnat să dea cale liberă acuzaţiilor lui cum că înţelesul unei priviri este o problemă de interpretare personală.

Atunci de ce se simţea aşa de vânată şi de ameninţată de virilitatea animală a acestui om, al cărui zâmbet leneş lăsa să se înţeleagă lipsa de bune intenţii şi scotea la iveală dorinţa de a pedepsi.

Dintr-odată motivele lui i-au devenit clare. Desigur! Faptul că nu înţelesese ce relaţie există între ea şi Paulo generase această schimbare în atitudinea lui. Ieri îi spusese că era o femeie experimentată; cu câteva minute în urmă sugerase că este fragilă ca plantele crescute pe stâncă. Niciuna dintre afirmaţii nu era adevărată. Puţine femei călătoriseră aşa de mult, văzuseră, auziseră sau aveau

aceeaşi experienţă ca ea – totuşi în ceea ce priveşte sexul era foarte ignorantă şi naivă. Fără o mamă care să o ajute, fără să aibă timp să citească despre această latură a vieţii şi fiind dominată de un tată atât de preocupat de evoluţia istorică a omului, încât nu observase că lângă el copilul se transformase în femeie, Rebel nu avusese altă alternativă decât să rămână la fel de ignorantă în această privinţă ca un nou născut.

Dar Luiz Manchete nu ştia lucrul acesta şi nici ea nu dorea ca o asemenea armă să cadă în mâinile lui.

— Te contrazici, *senhor,* spuse ea crispată, dar simţindu-şi genunchii tremurând. O dată mă acuzi că sunt tare precum coaja unei nuci, iar altă dată îmi spui că sunt timidă ca una dintre domnişoarele voastre care şi astăzi sunt crescute după vechile tradiţii braziliene. De ce să fiu intimidată de tine? Sigură pe ea îşi întoarse privirile spre el pentru a-i înfrunta ochii sfredelitori. În cele din urmă nu eşti decât un alt bărbat, unul dintre mulţii călători fără chip care au trecut prin viaţa mea. Se strădui să-şi menţină privirea nemişcată, să păstreze zâmbetul enigmatic în timp ce ochii lui cenuşii scăpărau flăcări de furie, întunecaţi de fumul unui foc interior.

— Este foarte uşor de înţeles de ce Paulo va căzut aşa repede la picioare, domnişoară Storm. Expediţia este doar un hobby care vă ajută să probaţi aventuri amoroase fără limite! Trebuie să recunosc că la prima întâlnire mi-a fost greu să mă hotărăsc dacă eşti o tânără provocatoare sau o femeie perversă, dar acum ştiu. Un bărbat poate fi iertat dacă se joacă de-a vânătorul, pentru că aceasta înseamnă competiţie în formele cele mai elementare, genul de provocare ce l-a făcut pe omul preistoric să coboare din copac pentru a vâna carnea cu armele lui primitive din lemn. În majoritatea timpului de când omul există pe pământ, el a vânat pentru a supravieţui, dar nu te poţi bucura de aceeaşi scuză, pentru că tu vânezi doar de

dragul jocului. Şi totuşi, spuse el zâmbind sarcastic, cred că în sufletul tău eşti o laşă şi că succesul tău la vânătoare este bazat pe alegerea discriminatorie a competitorilor. Toate victimele tale au fost la fel de neexperimentate şi tinere ca Paulo? Te provoc *senhorita,* spuse el apropiindu-se, încât ea-i simţi respiraţia rece pe obraz, pentru a-ţi testa inteligenţa şi îndemânarea pe un partener mai experimentat şi totul să devină un joc mai important pentru un vânător ca tine. Să înfrunţi pericolul este cea mai importantă etică a vânătorii, îndrăzneşte şi acceptă-mi provocarea şi descoperă pentru tine exaltarea de a trăi viaţa din plin experimentând fiorii de gheaţă ai pericolului doar de dragul acestuia!

Rebel era şocată, stătea nemişcată ca un şoarece hipnotizat de un şarpe, ştiind că el îi aştepta răspunsul, dar era incapabilă să formuleze unul dintre miile de gânduri care i se învălmăşeau în cap. Ce voia el să facă ea? Să-şi testeze capacitatea de seducere pe susceptibilitatea lui masculină, experienţa ei împotriva îndemânării lui, să-l seducă aşa cum el îşi imaginase că-l sedusese pe Paulo? Era ca un tigru care provoca un şoarece – dar un şoarece mândru şi încăpăţânat.

Inspirată de nevoia de a-şi salva demnitatea, ea reuşi să spună pe un ton plictisit:

— Voi, latinii, sunteţi atât de previzibili din punct de vedere emoţional, atât de devotaţi dorinţei de a impresiona sexul opus! Eu aş fi de părere că, aşa cum suntem înconjuraţi de pericolele junglei, ar trebui să urmezi exemplul meu şi să-ţi canalizezi energia spre supravieţuire, nu să te angrenezi într-o luptă infantilă şi total neinteresantă dintre sexe.

Profitând de orice ocazie pentru a pune spaţiu între ei, se ridică în picioare şi-şi luă aparatul de fotografiat.

Nu reuşi să facă decât câţiva paşi şi mâinile lui i se aşezară pe umeri răsucind-o furios cu faţa spre el. Cu

siguranţă vorbele ei directe îşi atinseseră ţinta, făcându-l nervos ca o pumă gata de atac.

— Ori eşti frigidă, ori ţi-ai construit o tehnică inteligentă de a aborda bărbaţii! spuse el. Nu-mi laşi altă alternativă decât să descopăr eu însumi care este adevărul.

După aceea, Rebel nu a putut niciodată să-şi dea seama de efectele sărutului său sălbatic asupra simţurilor ei. Îşi amintea vag că în timpul discuţiei se adunaseră nori negri de furtună în ochii lui, dar nu era încă pregătită pentru bubuitul asurzitor al tunetului, pentru sclipirea orbitoare a fulgerului şi pentru cutremurul pământului sub picioarele ei şi toate s-au declanşat la impactul gurii lui cu buzele ei.

Fără să vrea s-a lipit de pieptul lui musculos şi instinctiv mâinile i s-au aşezat pe umerii lui lăsându-se pradă sărutului mistuitor, dar senzual. Muşcătura lui primitivă, dar tandră a fost cea care a adus-o cu picioarele pe pământ şi a făcut-o să sară din braţele lui.

Umilinţa curgea precum o ploaie peste ea când râsul lui tulbură liniştea deplină a văzduhului.

Cu unghiile înfipte în palme, ea aştepta să fie catalogată drept o novice, dar roşi puternic când el, luând-o prin surprindere, i-a spus:

— Dorinţa ta este precum o cremene care are nevoie de un amnar pentru a scoate scântei, *meu cara!*

Fiind încă sub influenţa senzaţiilor produse de degetele lui pe pielea ei delicată şi a sărutului lui arzător a reuşit să spună:

— Când pasiunile nu pot fi controlate devin vicii, *senhor!*

— Avem cu toţii o înclinaţie deosebită spre vicii, îi aminti el grav. Virtutea şi viciul sunt atât de apropiate încât la un moment dat ne este foarte dificil să le separăm.

Tremurând de o furie oarbă, Rebel îşi luă aparatul şi se îndepărtă încercând să imortalizeze pe peliculă câteva dintre plantele unice crescute pe marginea apei şi pe cele care pluteau pe deasupra acesteia. Majoritatea plantelor

care formau vegetaţia pădurii păreau că invadaseră poiana – liane în căutarea razelor solare, plante cu frunze foarte colorate şi mari care îi aminteau de plantele decorative, frunze liliachii care formau un covor gros pe pământ şi toate acestea se luptau pentru o rază de soare în plus.

Conştientă fiind că privirea lui era aţintită asupra ei, ea continuă să fotografieze, iar în dorinţa ei nemărginită de a surprinde cât mai multe subiecte unice, nici nu observase iritaţia care-i apăruse pe mână.

Se oprit pentru o clipă să se scarpine, dar vocea lui o avertiză:

— Nu te scărpina! strigă el şi îi luă mâna pentru a-i examina iritaţia. Ce te deranjează? Este o mâncărime sau o înţepătură?

— Nu este nimic, spuse ea încercând să-şi elibereze mâna din strânsoarea degetelor lui. Tăcută, ea acceptă examinarea lui minuţioasă, convinsă fiind că nu este nimic grav, uşurată totuşi să-l audă şi pe el spunând acelaşi lucru.

— Ai fost muşcată de un ţânţar, unul mic, aproape invizibil, care trăieşte în apropierea apelor curgătoare. Îndepărtează-te totuşi de cascadă. El îşi întoarse privirile în altă parte pentru a ascunde ceea ce ea putea să jure că fusese o sclipire ironică. De fapt cred că ne-ar răcori pe amândoi o baie în lac. Capătul celălalt al vâltorii este foarte sigur, iar apa este foarte curată şi rece.

În căldura aceea înăbuşitoare ideea i se păru feţei prea tentantă ca să-i poată rezista. Acceptă ideea cu mult entuziasm, dar ezitând şi-a amintit de o problemă foarte serioasă.

— Nu mi-am luat un costum de baie cu mine, se confesă ea cu mare tristeţe.

— Nici eu! spuse el, dar cu siguranţă în timpul anilor de călătorii îndelungate te-ai obişnuit cu ideea că, confortul trebuie să treacă înaintea pudorii!

Ştia lucrul acesta şi în oricare alte împrejurări nu ar fi

ezitat să se dezbrace şi să intre în apă în orice lac sigur şi disponibil, dar în cazul acesta, cu toate că în privinţa apei putea fi liniştită în privinţa lui nu putea.

Cu toate că nu există nicio lege în junglă, îşi spuse ea, printre exploratori exista un cod de etică pentru protecţia aventurierelor şi acesta era întotdeauna respectat.

— Foarte bine! admise ea, având o convingere ciudată că Luiz Manchete, misoginul arogant, era de asemenea un *hidalgo* onorabil. Întoarce-te cu spatele până mă dezbrac şi intru în apă, te voi striga eu când sunt gata.

Apa era aşa cum o descrisese el: rece şi curată precum cristalul. Timp de zece minute Rebel şi-a permis luxul de a înota încoace şi încolo, lăsând apa să-i cureţe fiecare părticică a corpului şi să-i pătrundă în fiecare por al pielii.

— Vrei să-ţi împrumut săpunul meu? o întrebă el.

— Da, te rog, răspunse ea recunoscătoare, aş fi încântată să-mi pot spăla şi părul.

— Dacă ţi-l aduc eu, vor fi câteva probleme „pudice”, dar pentru a le îndepărta voi ţine ochii închişi, spuse el, şi din tonul lui, Rebel îşi dădu seama că zâmbea.

Obrajii i s-au îmbujorat, când un plescăit puternic s-a auzit în apă indicând faptul că el se îndrepta spre ea. Disperată ea începu să caute în jurul ei ceva cu care să se acopere sau ceva după care să se ascundă. Răsuflă uşurată când găsi o frunză mare de nufăr cu care aproape se învălui.

Când faţa bronzată cu ochii încă închişi s-a apropiat mai mult de ea, Rebel strigă:

— Poţi să-ţi deschizi ochii dacă vrei, îl invită ea convinsă fiind că nuditatea ei era suficient de bine acoperită.

Fu stânjenită de faptul că el acceptase atât de repede propunerea ei şi îl privi şăgalnic în timp ce el deschidea ochii.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, *senhor,* spuse ea amuzată, se pare că a-ţi înţeles din invitaţia mea mai mult

decât am dorit eu să spun.

Luiz nu fu descumpănit de această surpriză; foarte natural întinse săpunul, ochii lui făcând un tur leneş peste trupul ei, peste umerii rotunzi spre părul blond care scufundat în apă devenise arămiu.

Enervată de examinarea lui tăcută, iar cuvintele lui fiindu-i proaspete încă în minte, ea răbufni:

— Hei, îţi mai aminteşti de mine? Sunt fata incapabilă să-ţi ridice temperatura, dar nu este nicio problemă deoarece eşti ultimul bărbat din lume cu care m-aş strădui să fac lucrul acesta.

Era sigură că acum reuşise să-l descumpănească pe acest brazilian cu limba ascuţită şi întorcându-i spatele se spălă cât a putut de bine peste tot, apoi ştiind după plescăitul apei că el ieşise din lac îşi permise din nou luxul de a se bălăci în voie, până când curăţă tot săpunul de pe ea şi ieşi din apă.

Îndreptându-se spre hainele ei a înţepenit terifiată la vederea unui grup de sălbatici urâţi şi cu feţele pictate ascunşi după tufişuri. Doar când au început să se mişte ameninţător spre ea a putut să-şi recapete vocea.

— *Luiz! A* ţipat ea, îndreptându-se panicată spre locul unde-l văzuse ultima dată

El îi răspunse ieşind dintre nişte tufişuri chiar în faţa ei, şi trebui să se proptească bine în călcâie când ea s-a izbit de el.

— *Luiz... Luiz!* bolborosea ea, nedându-şi seama că îl striga pe nume. Vin după mine... dincolo de tufişurile acelea... o hoardă întreagă de sălbatici!

Braţele consolatoare au înconjurat corpul ud leoarcă şi gol, dar râsul lui a îngheţat-o când a încercat din nou s-o necăjească.

— Eşti o enigmă totală, *cara.* Curajul tău nu poate fi negat, totuşi cea mai mare putere a ta stă în atracţia care îţi taie răsuflarea, în momentele tale de slăbiciune feminină.

Capitolul 6

Rebel simţea umilinţa răzbătându-i prin fiecare por al pielii, atunci când ascunsă în spatele tufişurilor, după care o împinsese Luiz, încerca să se îmbrace cât mai repede, apoi a trebuit să-şi adune tot curajul ca să se întoarcă în poiană.

Luiz stătea cu spatele spre ea, înconjurat de sălbaticii goi, cu trupurile pictate. Pentru ea păreau foarte ameninţători aşa cum stăteau înghesuiţi în jurul lui, mormăind şi gesticulând sălbatic. Seniorul părea netulburat de atitudinea sălbaticilor, chiar le zâmbea şi aproba vorbele lor mormăite. Ea a ezitat, aşteptând neobservată în marginea poienii, uitându-se uimită la oamenii care păreau doar cu o treaptă superiori animalelor, păreau că tocmai au coborât din copac; erau atât de depărtaţi de civilizaţie încât triburile pe care ea le întâlnise de-a lungul numeroaselor expediţii păreau foarte moderne comparativ cu acesta.

Totuşi, oricât de ciudat ar fi, nu perspectiva întâlnirii cu ei o făcuse să tremure, ci privirea profund dispreţuitoare şi chiar amuzată a unui singur om.

Observând-o indienii au reacţionat de-a dreptul şocant. Imediat ce unul dintre ei a văzut-o privirile lui i-au atenţionat şi pe ceilalţi şi, ca la un semn, toţi şi-au întors ochii spre ea. Rebel s-a aşteptat la o reacţie foarte ostilă din partea lor, dar spre surprinderea ei, cu toţii au căzut în genunchi cu capetele aplecate în pământ, părând foarte respectuoşi, dar şi puţin înspăimântaţi.

— Ce naiba...? se adresă ea nedumerită lui Luiz Manchete, care încerca să-şi facă drum printre trupurile prosternate.

— Comportamentul lor nu este prea surprinzător, spuse el arătând spre capetele negre aplecate în ţărână. Încearcă să te pui în locul acestor oameni care, după cum bine ştim, au fost total izolaţi de lume, separaţi de civilizaţie de mii de mile de junglă impenetrabilă, trăind într-un mediu alcătuit

numai din apă, pădure şi pământ. Până acum câţiva ani, singurele creaturi pe care le-au văzut au fost animalele sălbatice, de aceea, venirea mea în aceste locuri a fost privită cu multă suspiciune şi multă uimire. Oarecum, nici măcar contactul cu o persoană de altă rasă nu a fost suficientă să-i pregătească pentru întâlnirea cu o fiinţă cu pielea albă ca laptele, cu părul galben ca razele soarelui şi care îşi face apariţia dintr-un lac; având în vedere împrejurările, probabil că ei te-au asemuit unei apariţii cereşti. Acum te privesc ca pe propriul lor miracol, *senhorita,* o reîncarnare a zeiţei Amazonului pe care ei o venerează de secole.

Este prea ciudat ca să fie adevărat! îşi spuse Rebel în timp ce ea şi însoţitorul ei erau conduşi prin pădure de ceata ei de închinători.

— Nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva! răbufni ea trecându-şi mâna peste faţă. Cum este posibil să mă asemene cu un înger?

— Sunt două categorii de îngeri, îi reaminti el sec. De dragul amândurora sper ca ei să nu bănuiască niciodată că tu faci parte dintre îngerii căzuţi, pentru că vizita noastră, în loc să fie de scurtă durată şi fără întâmplări ciudate, s-ar putea termina ca şi cea a lui Lucifer – într-o cădere înceată şi dureroasă în iad.

Satul băştinaşilor era aşezat într-o poiană înconjurată de pădure, colibe banale în formă de bărci răsturnate şi acoperite cu frunze, erau împrăştiate în jurul unei „pieţe” primitive. Mormane de făină albă, preparată din tuberculii de manioc, erau stocate în faţa fiecărei colibe împreună cu vase de gătit ciudate, topoare din piatră, unelte de pescuit primitive, arcuri şi săgeţi din lemn şi câteva măşti inestetice.

Când ei s-au apropiat de „piaţă”, o ceată de aproximativ cincizeci de localnici s-a adunat în jurul unui bărbat, care după multiplele desene şi tatuaje de pe corp părea a fi şeful

tribului.

„Curupirav, a exclamat gutural şeful la vederea lui Luiz Manchete, dar şi el şi sătenii s-au dat un pas înapoi, când Rebel a păşit alături de Luiz şi toată fiinţa ei contrasta cu cea a acestuia.

— Iar o luăm de la capăt! murmură printre dinţi Seniorul. Încearcă, dacă poţi, să iei o atitudine demnă şi mulţumeşte stelelor tale norocoase că te-ai născut blondă, cu ochii albaştri şi tenul alb, deoarece orice altă femeie care ar fi venit aici, ar fi fost spânzurată de cel mai apropiat copac.

Înţelegând că faptul că o plăceau băştinaşii era un aspect neplăcut pentru el, nu se stăpâni să nu spună pe un ton dulce:

— Ce s-a întâmplat, *senhor?* Pari puţin dezamăgit! Este pentru că o femeie a reuşit să-ţi şteargă din strălucire – tu poţi fi orb la farmecele mele, dar se pare că indienii nu sunt.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, şopti el sarcastic, dar dacă tu crezi că aceşti băştinaşi te văd ca pe un sex simbol, te înşeli amarnic. Ei preferă femeile cu proporţii generoase, principiul lor este următorul: cel mai gras este cel mai puternic, cel mai puternic este cel mai bun. Din punct de vedere fizic tu eşti pentru ei ca o bucăţică de piersică pentru un om obişnuit să înfulece pepeni.

Acest om avea un dar extraordinar de a-i călca în picioare orgoliul şi de a-i scădea încrederea în sine. În fiecare dispută, fie de cuvinte sau de priviri, ea fusese înfrântă şi, când el o conduse spre şeful tribului ca să-l salute, îşi dădu seama că îşi dorea ca măcar o dată să aibă posibilitatea de a-l putea umili la fel cum o umilea pe ea, să-l doboare de pe piedestal ca astfel să poată şti şi el ce înseamnă să te tăvăleşti prin praf

Trebui totuşi să-i recunoască talentele uimitoare, atunci când folosind aceleaşi bolboroseli neinteligibile, a început să comunice cu şeful, care părea incapabil să-şi mute

privirile de pe faţa sobră şi palidă a lui Rebel.

Urmând sfatul lui Luiz Manchete, ea adoptă o atitudine ţeapănă şi încerca să pară impresionantă, chiar şi atunci când, pentru a demonstra curajul extraordinar al unui conducător, şeful tribului întinse o mână cu degete murdare şi negre pentru a-i atinge pielea deosebit de catifelată a mâinii. Apoi sări înapoi ca şi când ar fi fost curentat, şi mormăi o întrebare către brazilian.

— Ce a spus? întrebă ea, fiind foarte curioasă, văzându-l pe şef atât de uimit.

— Se aştepta ca zeiţa lor să fie mai puţin materială, spuse el cu o privire vicleană, dar acum că a descoperit că şi corpul tău este alcătuit din carne şi sânge, doreşte să ştie dacă îţi ţii corpul acoperit pentru că eşti deosebită de alte femei, sau pentru că bărbatul tău consideră că sexul cu o zeiţă este subiect tabu.

Faptul că din cauza acestui brazilian îngâmfat se îmbujorase, stârni exclamaţii de uimire din partea sătenilor. Foarte intrigaţi de această curiozitate, formară un cerc strâns în jurul ei; erau atât de aproape încât nările ei au fost asaltate de mirosuri supărătoare de grăsime animală.

Involuntar, pe faţa ei apăru dezgustul, iar acest lucru îi făcu pe indieni să se îndepărteze şi să îngenuncheze în faţa ei într-un nou act de veneraţie.

Când şeful bătu din palme, toţi localnicii se împrăştiară, intrând în colibele lor, dar ieşiră imediat unii aducând tobe, alţii pipe lungi din trestie, iar fetele şi femeile erau împodobite cu pene ornamentale şi multe şiraguri de piatră colorată şi aspru tăiată.

Arătându-le lui Rebel şi Luiz să se aşeze, şeful se aşează pe pământ, iar muzicanţii, bătrânii şi cei mai tineri membri ai comunităţii îi urmară exemplul aşezându-se în semicerc şi ei doi trebuiră să se aşeze în semicercul deschis. Când tobele au început să bată, bărbaţii şi tinerele rămase în semicerc au început să danseze, mai întâi cu mişcări

graţioase ca de balet, apoi, pe măsură ce creştea în intensitate ritmul tobelor, trupurile începură să se răsucească şi să se învârtă mai repede.

Rebel era uimită şi vrăjită de felul în care ei îşi exprimau bucuria faţă de sosirea lor. Era o formă de comunicare şi de exprimare care nu avea nevoie de cuvinte, deoarece folosea limbajul dansului ca manifestare a bucuriei şi a profundei venerări a zeiţei care îi onorase cu vizita sa.

Cu ochii strălucind de uimire, ea aruncă o privire spre Luiz şi fu surprinsă să-l vadă încruntat.

— Se pare că nu vă prea place dansul, *senhor!* aruncă ea provocarea.

— Nu sunt mulţumit de fervoarea emoţională pe care o pun în el, spuse Luiz încet. Triburile primitive dansează ca să-şi exprime atitudinea emoţională referitoare la un eveniment care consideră ei că afectează tot tribul. În cazul acesta ei par să se bucure că în curând toate culturile lor vor fi mai bogate.

Luând în considerare cântecul lor, care spune că peştele va ieşi pe maluri din apă şi că vor fi suficienţi tuberculi de manioc pentru a le acoperi toate nevoile, chiar dacă nu se vor îndeplini toate acestea, sunt convinşi în filosofia lor copilărească de faptul că, atunci când va veni vremea, zeiţa lor va face un miracol pentru ei.

Rebel era tentată să-i dea teoria peste cap, dar felul cum îi vorbise şi expresia feţei lui o descurajaseră.

— Ai un dar deosebit de a mă enerva, replică ea. Vrei să insinuezi că atunci când vom fi gata de plecare vom avea dificultăţi în a-i convinge să ne dea drumul?

— Tot ceea ce are legătură cu proviziile lor de mâncare este de o importanţă capitală, explică el laconic. Cu toate că pădurea pare deosebit de luxuriantă, din cauza solului foarte sărac, localnicii trebuie să muncească din greu ca să-şi asigure existenţa, tot ceea ce reuşesc să aibă sunt câteva câmpuri de manioc, câţiva bananieri, puţin bumbac

şi tutun. Se pot considera norocoşi dacă mai pescuiesc nişte peşte sau prind un curcan sălbatic pentru a-şi suplimenta hrana, aşa că îţi poţi da seama de ce sunt atât de superstiţioşi, de ce consideră întâmplările cele mai banale ca pe ceva supranatural, pentru că doar speranţa îi ţine în viaţă.

Noaptea se lăsase încet încet peste dansatorii extenuaţi şi peste privitorii obosiţi de treburile cotidiene, iar focurile începuseră să se aprindă prin vetrele situate în faţa *malocas* – care erau spaţii de locuit unde trăiau câte trei sau patru familii.

Făcându-le semn că vrea să-l urmeze, şeful a traversat poiana, apoi le-a arătat foarte mândru o *maloca* nouă în ultimul stadiu de construcţie.

În interior o tânără indiancă legase două hamacuri, atârnate unul deasupra celuilalt.

— În care hamac vrei să dormi, în cel de deasupra sau în cel de dedesubt? întrebă Luiz pe un ton leneş, bucurându-se de graba cu care se coloraseră obrajii ei. Pentru a fi scutită de disconfortul de a împărţi aceeaşi colibă cu celibatarii satului, care dorm pe podea aşa de înghesuiţi încât dacă unul se întoarce toţi ceilalţi trebuie să facă acelaşi lucru, i-am destăinuit şefului că tu eşti femeia mea, iar pentru a evita decăderea ta de la statutul de zeiţă le-am spus că orice zeitate cu forme umane moşteneşte toate dorinţele şi nevoile omului şi lucrul acesta, din fericire, li s-a părut foarte logic.

— N-am nicio îndoială că au fost de acord, spuse ea sarcastic, având în vedere că gândesc ca nişte copii, dar îţi va fi mult mai greu să mă convingi şi pe mine să dorm în aceeaşi colibă cu tine! Dacă nu te duci să dormi cu indienii, atunci ia-ţi o pătură şi dormi în tufişuri.

El a aşteptat până când şeful s-a îndepărtat şi ei erau singuri în colibă, apoi a răspuns cu o durere simulată.

— Eşti tu în stare să mă laşi la mila şerpilor, a

păianjenilor şi a furnicilor care pot transforma un animal puternic într-un schelet în câteva minute?

Pe Rebel o trecură fiorii amintindu-şi de ziua în care ea şi Paulo fuseseră suficient de ghinionişti încât să-şi pună tabăra în calea unor furnici roşii. Mai întâi s-a auzit un fluierat slab, apoi au văzut armata care înainta; erau milioane de trupuri minuscule rostogolindu-se ca un covor pe sol, căutând fiecare frunză şi fiecare rămurică să se hrănească, invadându-le tabăra lor şi mâncând orice puteau găsi acolo.

Dar el se juca cu mila ei! Era obişnuit cu acest gen de călătorie, şi cunoştea foarte bine pericolele pe care le presupunea o asemenea călătorie.

— Găseşte-ţi atunci un furnicar! spuse ea scurt, intrând nervoasă în colibă.

Dezorientată de întunericul aproape total din interior, ea calculă greşit poziţia lui şi i se trezi chiar în braţe, prinsă ca un iepure într-o capcană.

— Vrăjitoare mică şi fără inimă! De ce îţi este frică? spuse el scuturând-o puternic. De răsplată? Ţi-e teamă că a venit ziua socotelilor şi nu mai poţi să fugi sub aripa protectoare a tatălui tău? Ai cuvântul meu, *senhorita,* că nu trebuie să te temi de mine – nici măcar dacă am împărţi acelaşi pat, cu atât mai mult două hamacuri diferite.

Dar simţurile ei panicate nu puteau să-l creadă, nu atunci când intimitatea sărutului lui îi ardea încă buzele, nu când masculinitatea lui agresivă părea să umple toată coliba.

Dar el părea hotărât să rămână! Ea nu-l putea da afară cu forţa şi nu mai era nimeni altcineva la care să apeleze, *doar dacă...*

Gândul acesta nu-i mai dădu pace din momentul când îi veni în minte. Alergând spre uşa colibei, ea strigă cât putea de tare în direcţia focurilor unde putea distinge doar grupuri fantomatice de localnici.

— *Ajutor, vă rog ajutaţi-mă!*

Indiferent de limba pe care o foloseşte, strigătul de ajutor al unei femei este universal. În câteva secunde băştinaşii se adunaseră în jurul lor, uitându-se când la ea când la Luiz, care tocmai apăruse în uşa colibei. Folosindu-şi toată puterea de convingere, Rebel îndreptă un deget acuzator spre el, apoi le arătă indienilor prin semne să-l ia de acolo.

— *De ce faci asta, diavoliţă ticăloasă!* i se adresă el nervos îndreptându-se spre ea, dar fiind oprit la timp de unul dintre indieni.

— În sfârşit, *senhor,* am găsit o modalitate de a te răsplăti pentru aroganţa ta, pentru multitudinea de insulte şi mai ales pentru trucurile amoroase pe care le-ai jucat pentru a răzbuna felul în care crezi tu că m-am purtat cu Paulo, spuse ea triumfător.

Dar, numai cinci minute de singurătate în coliba întunecată, au convins-o că se comportase foarte prosteşte. Se aşeză pe marginea hamacului, încercând să nu audă toate zgomotele ciudate care răzbăteau prin pereţii subţiri: un oftat necunoscut, orăcăitul broaştelor, mari ca nişte căţei, lângă râu, un ţipăt de pasăre spintecând întunericul, dar cel mai îngrijorător lucru dintre toate era tăcerea îngrozitoare care părea să fie din ce în ce mai adâncă.

Pe de o parte Luiz Manchete avusese dreptate: îi era foarte dor de tatăl ei. Pentru prima dată în viaţa ei era singură într-un loc mult mai periculos decât tot ce întâlniseră ei până atunci. Comparativ cu această experienţă toate celelalte călătorii ale lor fuseseră un joc, un joc plăcut cu foarte puţine pericole. Amazonul se dovedea a fi mult mai periculos decât îşi imaginase ea.

Când se întinse în hamac, înconjurată de un întuneric total, simţi că se scufundă din ce în ce mai mult într-o sălbăticie stranie de care va fi înghiţită fără să mai poată fi găsită vreodată. Un zgomot ciudat a făcut-o să-şi ridice imediat picioarele. Era oare un şarpe care dorea să-şi încerce veninul pe ea? Frica profundă puse stăpânire pe ea.

Cât de proastă putuse să fie să-l lase pe Luiz în mâinile acestor sălbatici imprevizibili. Dacă îi fac vreun rău, *dacă îl omoară?*

La această posibilitate nu se gândise. Un ţipăt i se opri în gât în timp ce sărea din hamac, uitând toate celelalte pericole şi alergând spre uşă. Afară era o tăcere înfiorătoare şi întunericul nu mai era luminat nici măcar de ultimele rămăşiţe ale focurilor indienilor. Aproape suspinând de frică, o luă la fugă în direcţia pieţei satului, fără să vadă umbra care se îndrepta spre ea şi care o prinse de umeri când încercă să treacă pe lângă ea. O mâna i se aşeză pe gură, oprindu-i ţipătul pe buze, apoi o voce foarte familiară îi şopti la ureche:

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură! Sunt eu, Luiz. Oricum, de ce naiba alergi pe aici?

— *Luiz*...! şopti ea, nefăcând nimic să-şi ascundă frica sau tremurul care o zguduia din cap până în picioare ca pe o frunză. Mi-a fost teamă că sălbaticii îţi vor face vreun rău. Lucrul acesta nu mi-a trecut prin cap în momentul când am jucat farsa aceea prostească! Oh, Luiz, îmi pare aşa de bine că ţi-au dat drumul!

Ea îl simţi ezitând, îi auzi murmurul de surpriză, apoi, dintr-odată o ridică aproape de pieptul lui puternic.

— Nu aveai niciun motiv să-ţi fie aşa de teamă, a încercat el să o liniştească în timp ce se îndrepta spre colibă. Folosindu-mă de premisa că toate cuplurile din lume au la un moment dat probleme, le-am explicat localnicilor că izbucnirea noastră a fost ca o ceartă între îndrăgostiţi, iar premisa s-a dovedit a fi corectă, deoarece ei m-au crezut şi chiar m-au îndemnat să-mi încerc norocul încă o dată. Mă bucur că le-am urmat sfatul, *cara.* Bărbaţii ştiu aşa de puţin despre femei, recunoscu el, încât nu este de mirare de ce Amazonul a fost asemuit unei femei. Femeia, ca şi Amazonul poate fi fascinantă, dar şi enervantă, înviorătoare, dar şi copleşitoare, provocatoare, excitantă,

aţâţătoare şi chinuitoare, apoi când bărbatul consideră că o cunoaşte bine, poate să se schimbe la 180 de grade şi să arate o cu totul altă faţă.

El a păşit în colibă, iar ochii lui obişnuiţi cu întunericul au localizat hamacul fără nicio dificultate, apoi, după ce a aşezat-o în el, s-a dat un pas înapoi şi a rostit blând:

— Somn uşor, tânără amazoană.

Capitolul 7

Dimineaţa zilei următoare era răcoroasă şi proaspătă, dar Rebel a aşteptat până după-amiaza târziu când razele soarelui începuseră să pălească, apoi şi-a luat aparatul fotografic şi a pornit spre râu. Ea intenţiona să meargă singură, dar când a părăsit coliba, Luiz se îndrepta către ea dinspre piaţa satului.

— Unde pleci? întrebă el uitându-se la echipamentul foto.

— Este o fotografie specială pe care vreau să o fac la râu şi în perioada aceasta a zilei lumina este foarte bună, îi explică ea, luând o atitudine defensivă la vederea privirii lui consternate, mai ales amintindu-şi că-i spusese să nu plece niciodată singură din sat.

Dar în loc să se întoarcă, aşa cum îşi imaginase ea, el mergea alături de ea.

— Vin cu tine, spuse el spre surprinderea ei. Am studiat adesea fotografiile din cărţile tatălui tău şi m-am întrebat cine este fotograful atât de capabil care poate să surprindă atât de bine subiectul, încât aproape că poţi simţi adierea vântului şi vezi legănarea crenguţelor. Unele dintre fotografiile tale sunt aşa de unice şi de frumoase încât nu mă pot plictisi să le tot privesc. S-ar putea să ai probleme cu călătoriile, *senhorita,* dar îndemânarea ta ca fotograf compensează totul. Dacă îmi dai voie, aş dori să-ţi studiez tehnica de lucru şi-ţi promit că nu-ţi voi sta în cale.

— Desigur, se bâlbâi ea, surprinsă de respectul ce i-l arăta omul care până acum arătase numai dispreţ pentru munca ei. Nu mă incomodezi, spuse ea atât de timid, încât dădea impresia că doar umbra lui ar fi suficientă pentru a-i zgudui nervii. Dar trebuie să te avertizez că atunci când găsesc un subiect interesant fac abstracţie de tot ce este în jurul meu şi sunt atentă doar la ceea ce fac.

În timp ce încercau să-şi croiască drum prin tunelul verde şi dens al junglei, ea a rămas surprinsă să descopere cât de

interesat era el de munca ei şi mai ales câte cunoştinţe avea despre aceasta. Timiditatea ei a dispărut complet în timp ce încerca să-i dea răspunsuri cât mai limpezi la întrebările lui.

— Cu toate că un subiect poate părea frumos, îi explica ea, nu înseamnă neapărat că se va transforma într-o fotografie frumoasă. Depinde foarte mult de felul cum îşi foloseşte fotograful aparatul. În după-amiaza aceasta, de exemplu, aş vrea să fac o fotografie care să dea impresia rapidă a unei ape care curge printre frunze strălucitoare, dar pentru a obţine această imagine, trebuie să încadrez foarte bine cascada, astfel încât aceasta să fie completată de frunzele din fundal – compoziţia secvenţei este foarte mult ajutată dacă în cadru este mişcare.

— Cum poţi evita ca frunzele din fundal să nu umple toată fotografia? dori el să ştie.

— Prin faptul că manevrez cu atenţie imaginea şi de asemenea expunerea este crucială. De cele mai multe ori folosesc expunerea multiplă şi de aceea fotografiile mele dau senzaţia de mişcare – frunzele copacilor parcă se mişcă în bătaia vântului, florile par să se aplece spre iarba grasă. Aceeaşi metodă vreau s-o folosesc şi în după-amiaza aceasta, dar imaginea pe care vreau să o obţin este greu de realizat deoarece lumina este foarte slabă.

Dându-şi dintr-odată seama că turuise întruna despre muncă ei, s-a oprit brusc şi şi-a cerut scuze.

— Te rog să mă scuzi că am vorbit atâta despre munca mea, cred că nu este nimic mai plictisitor decât o poetă care-şi recită propriile versuri.

— Ce adunătură de contradicţii poţi să fii, spuse el, pe de o parte, eşti o campioană a prostiilor pe care le susţii, pe de altă parte dai dovadă de o inteligenţă şi o capacitate sclipitoare. Ai multe în comun cu Amazonul, domnişoară, un râu care datorită deselor lui schimbări de direcţie nu este în două locuri la fel.

În ciuda comparaţiei stranii, după-amiaza aceea s-a dovedit a fi una dintre cele mai frumoase din viaţa lui Rebel. Cu prezenţa lui liniştitoare alături, îi era foarte uşor să admire frumuseţea violentă a împrejurimilor şi să ignore ameninţarea permanentă a pericolului.

Când căldura după-amiezii deveni copleşitoare, se opriră să facă un popas. Luiz curăţă un spaţiu destul de mic lângă râu, se asigură că nu sunt furnici, apoi aduse un braţ de frunze de bananier sălbatic şi le aşternu pe jos făcând un strat.

Pentru un timp au tăcut şi unul şi celălalt, în tăcerea care la o observare mai atentă scotea la iveală o activitate frenetică – ramurile ce tremurau sub greutatea unui păianjen, zborul languros al unui fluture colorat strălucitor în negru şi albastru, bubuitul fructelor grele ce cădeau din copaci şi tot felul de insecte care-şi vedeau de treburile lor cotidiene.

Rebel a fost scoasă din starea de reverie de un urlet care a reverberat în întreaga pădure.

— Este doar o maimuţă care avertizează intruşii să nu-i calce teritoriul, îi explică Luiz, amuzat de privirea ei întrebătoare.

Ea şi-a întors capul încercând să vadă cine scosese sunetul acesta, care părea să vină chiar de deasupra capului ei, dar cortina de frunze a rămas nemişcată.

— În pădurea aceasta nu sunt animale mari? întrebă ea, dându-şi dintr-odată seama că singurele creaturi pe care le văzuse în această pădure erau insectele, păsările şi câteva reptile mici.

— Foarte puţine, răspunse el, şi acelea care există sunt atât de împrăştiate încât doar rareori sunt văzute. De aceea carnea de bază a indienilor este carnea de peşte. Prin aceste locuri nu există animale din cauză că nu este mâncare suficientă pentru a putea supravieţui, singurele care au supravieţuit sunt cele care s-au adaptat la condiţiile

regiunii şi şi-au făcut culcuşul în copaci sau de-a lungul râului unde pot avea şi hrană şi lumină.

— Vrei să spui că majoritatea trăiesc acolo sus? întrebă ea arătând spre coroana copacilor, şi fu răsplătită cu imaginea unor maimuţe acrobate ce săreau din creangă în creangă, apoi se atârnau de coadă cu capul în jos şi-şi îndesau lacome banane în gură.

— *Sim!* afirmă el, chiar şi jaguarul şi puma, care pe pământ se simt mult mai bine ca în copaci, sunt văzuţi rar ziua. Noaptea jungla răsună de urletele pisicilor sălbatice plecate în căutare partenerului. Dar mă întreb pentru cât timp...? Rebel era şocată de asprimea subită din vocea lui şi de expresia dură pe care o avea când a continuat pe un ton morocănos. Într-un timp foarte scurt, ca şi indienii, toate vor fi izgonite, vor fi hărţuite şi în cele din urmă distruse de lăcomia omului.

Respiraţia ei se transformă aproape într-o şoaptă, în timp ce studia efectele pe care aceste gânduri le aveau asupra lui; corpul era atât de încordat de parcă s-ar fi pregătit de luptă, iar ochii de culoarea cerului plumburiu, aruncau fulgere ce păreau să anunţe o furtună puternică.

Curupira! Până în acel moment ea considerase această denumire prea dramatică pentru Seniorul distant şi foarte rece, care-şi ţinea sentimentele sub control tot timpul, dar acum că îi putuse vedea forţa furiei, puterea cu care îi apăra pe locuitorii acestei regiuni unice, începuse să-şi dea seama că Luiz Manchete chiar merita acest titlu de om al junglei.

— Tu crezi că invazia civilizaţiei ar putea fi mai mult o ameninţare decât un beneficiu? a întrebat ea, apoi şi-a ţinut respiraţia, pregătindu-se pentru o explozie de furie.

Dar răspunsul lui a avut un impact şi mai mare.

— Fără îndoială că este o tragedie, spuse el simplu, este o crimă împotriva singurei forme simple de umanitate ce a mai rămas în această lume exagerat de materialistă. Doar

pentru a satisface lăcomia omului după avere, Amazonul este distrus, este dezbrăcat de puritatea lui, cele mai frumoase şi mai secrete locuri ale acestei jungle trec în mâinile prospectorilor, fabricanţilor de cherestea şi ale miilor de fermieri pionieri, induşi în eroare de revistele promoţionale, care au neruşinarea de a scrie că dacă pădurea este bogată, atunci şi recoltele vor fi bogate. Dar pădurea amazoniană nu va fi niciodată potrivită pentru agricultură, spuse el. Lucrul acesta a fost dovedit de-a lungul secolelor de indienii care au plantat în această pădure şi fără niciun rezultat. Cu toate acestea distrugerea continuă, buldozerele şi jeepurile frământă pământul şi mii de mile de pădure au fost tăiate şi arse de oameni care refuză să înţeleagă că jungla amazoniană nu poate fi îmblânzită, preferă să fie distrusă decât să se supună sclaviei nedemne!

Rebel rămăsese uitându-se la el, fără să ştie ce ar mai putea spune, era invidioasă pe Amazon ca pe o rivală şi se întreba dorindu-şi să ştie cum putea spera o femeie în carne şi oase să câştige afecţiunea unui bărbat atât de devotat acestei amante posesive.

— Te referi la Amazonia ca şi când ar fi o femeie – singura femeie pe care o iubeşti, îngăimă ea.

— Un lucru drag pe care sunt pe punctul de a-l pierde, recunoscu el grav, de aceea îţi sunt recunoscător, deoarece rezultatele muncii tale mă vor ajuta să-i păstrez memoria.

Până când să facă suficiente fotografii despre subiectul pe care şi-l alesese pentru ziua aceea, cerul se întunecase şi vântul începuse să bată, răcorind aerul. Deşi Luiz sugerase că ar fi timpul să se întoarcă, ea îl rugase să mai rămână puţin deoarece auzise o cascadă prin apropiere.

— Am putea să mai stăm puţin – am impresia că se aude o cascadă?

Spre uşurarea ei el nu făcu nicio obiecţie, dar arătă spre o canoe ancorată de un copac de pe malul apei.

— Ne-am putea folosi de asemenea şi de canoea aceasta, spuse el fiind de acord cu scopul ei, arată destul de primitiv, dar este foarte sigură şi te face să-ţi aminteşti să nu legeni barca.

Metaforic vorbind, Rebel nu avea niciun interes să legene barca, deoarece în timpul acestei plăcute după-amiezi relaţia lor progresase rapid din apele repezi spre cele calme ale prieteniei. O dată sau de două ori, el îi rostise foarte natural numele, iar o dată, cu gura uscată şi inima bătând să-i spargă pieptul, reuşise şi ea să-l strige pe nume. Faptul că se arăta interesat de munca ei şi mai ales că o preţuia, reuşise să refacă puţin mândria ei rănită, aşa că acum nu i se mai părea foarte grav faptul că fugise dezbrăcată în braţele lui şi nici nu mai simţea aşa de puternic durerea aceea de când îi spusese că ea ca femeie nu prezenta niciun interes pentru el.

Ca bărbat era foarte interesant. Pentru prima dată în viaţa ei încerca tot felul de emoţii: groază, exaltare şi confuzie, atunci când se afla în compania unui bărbat. Pentru o fată care fusese privată de posibilitatea chiar şi a se juca asemenea jocuri copilăreşti, care pe tot parcursul adolescenţei îl avusese pe tatăl ei alături ca să se asigure că fiica lui este tratată ca un copil, îi era foarte greu să recunoască faptul că era îndrăgostită – îndrăgostită de un bărbat care ori de câte ori avusese ocazia îşi exprimase totala indiferenţă faţă de ea.

Urcându-se în canoe s-au apropiat mai mult de cascadă, iar multitudinea de stropi în care se reflectau razele târzii ale soarelui înconjurau stânca şi totul în jur părea mai luminos. Culorile erau mult mai vii şi totul părea mai mare şi mai luminos, iar lui Rebel toate aceste lucruri îi produceau o plăcere şi o bucurie foarte mare.

Probabil că această bucurie îi era reflectată în ochii strălucitori, deoarece atunci când îşi întoarse ochii de la privelişte a aceea superbă ca să-şi caute camera, întâlni

privirea caldă a lui Luiz.

— Vâsleşte mai aproape de torent, îl rugă ea, iar mâinile îi tremurau de emoţie când şi-a fixat aparatul spre norul de stropi ce se ridicau din vâltoare, luminaţi fiind de o rază târzie de soare. A început să pozeze repede, nerăbdătoare să prindă imaginea din toate unghiurile înainte ca raza de soare să se stingă.

— Fii atentă, Rebel! Avertismentul lui Luiz a venit prea târziu ca să o mai poată preveni că înaintase într-un unghi foarte periculos pentru siguranţa canoei. Aceasta s-a răsturnat, aruncându-i pe amândoi în apă.

Singura grijă a lui Rebel a fost să nu ude aparatul foto. Disperată, şi-a ridicat mâna cu aparatul fotografic deasupra apei cât de mult a putut, iar cu cealaltă se lupta să ajungă pe mal. Dar când o mână a prins-o de umăr, s-a relaxat şi a plutit pe deasupra apei, în timp ce Luiz o ducea spre mal, unde furia lui a răbufnit.

— *Imbecil! Grande idiota!* Cum ai putut să-ţi pui viaţa în pericol pentru un obiect înlocuibil? Dacă nu te-aş fi ajuns la timp tot ce aş mai fi văzut din tine ar fi fost o mână ce ţinea un aparat foto!

Toată faţa lui era transfigurată de furia distrugătoare care-l stăpânea, ochii lui se transformaseră în doi nori plini de fulgere ce păreau să se reverse peste ea, aşa cum stătea el dominând-o, furios ca o pisică a junglei de pe care şiroia apa. Această comparaţie era prea mult pentru umorul sănătos al lui Rebel, iar râsul i-a pornit din gât ca un murmur şi a explodat în hohote pe buzele ei.

Cu cât râdea ea mai mult cu atât se enerva el mai tare, până când în cele din urmă ea a reuşit să se stăpânească şi a încercat o reconciliere.

— Oh, Luiz, îmi pare rău dacă te-am speriat, dar nu trebuie să fii atât de indignat, ai făcut şi tu o baie neaşteptată.

Gluma ei a fost ca o scânteie într-un butoi cu dinamită. A

simţit dintr-odată că cerul, copacii şi apa au explodat în jurul ei, când a fost prinsă de umeri şi zguduită atât de puternic, încât se temea că i se va rupe gâtul şi capul i se va rostogoli pe pământ.

Relaţia, pe care o preţuise atâta în după-amiaza aceea, a dispărut ca prin farmec, devorată de flacăra furiei lui şi de sentimentul ei de frustrare.

— Chiar nu ai simţul umorului, *senhor?* spuse ea luptându-se să pună distanţă între ei. Eşti prea conştient de rolul tău de *hidalgo* mândru, de conchistador cuceritor, ca să mai poţi aprecia o glumă făcută pe socoteala ta? Ai trăit prea mult printre băştinaşii uşor de impresionat! zise ea, eliberându-şi umerii din strânsoarea necruţătoare a degetelor lui. Trebuie să mai fii ridiculizat din când în când doar pentru a-ţi aminti că în ţara orbilor, chiorul este împărat!

— Aşa cum şi tu, *senhorita,* ar trebui să te porţi ca o femeie, în loc să fii ca un fătălău care poartă pantaloni în loc de fustă şi ai tendinţa enervantă de a copia comportamentul unui adolescent nesăbuit.

Ea s-a luptat din greu cu lacrimile de durere, care-i împungeau ochii. Gândindu-se mai bine, şi-a dat seama că acţionase prosteşte; ar fi trebuit să reacţioneze imediat la avertismentul lui, în loc să se lase absorbită de munca ei şi să nu ia în calcul pericolul. Cu toate acestea, reacţia lui era de-a dreptul ieşită din comun şi nu avea suport real, comparativ cu mica ei crimă, şi în cele din urmă ştia şi el la fel de bine ca şi ea că prădătorii trăiau în apele mai adânci şi mai repezi. Ea a ajuns la concluzia că scufundarea neaşteptată a fost cea care l-a supărat atât de tare pe mândrul senior.

— Toţi bărbaţii ar trebui să fie îndurători! spuse ea batjocoritor.

— *Aşa cum toate femeile ar trebui să înveţe să plângă!* Rebel a simţit pericolul ce o pândea cu câteva secunde

prea târziu ca să mai poată evita îmbrăţişarea sălbatică a braţelor ce o încolăciseră ca o liană un trunchi de copac. Poate că în timp ea ar fi uitat primul lui sărut dacă nu l-ar mai fi văzut, dar acum îi aruncase o nouă provocare şi avea impresia că el nu dorea decât s-o supere, şi că săruturile acestea erau simple jocuri pentru el.

În timp ce se lupta cu dorinţa pe care i-o stârneau mâinile lui ce-i frământau corpul şi cu pasiunea eliberată de acest sărut devastator, l-a simţit luptându-se cu tremurul corpului, apoi a auzit un oftat din fundul gâtului şi atunci şi-a dat seama că, de fapt rolurile se inversaseră. Acest fapt ştiut a făcut-o să se relaxeze şi a împins-o să renunţe la luptă şi să i se ofere. *Dumnezeu le mare, o iubea!* O dorea şi aceasta nu pentru a-şi demonstra superioritatea sau faptul că el era cel care conducea, ci pur şi simplu pentru că nu mai putea să se ascundă sub asemenea scuze!

Lăsându-se condusă de acest sentiment şi de momentul de tandreţe, s-a lipit mai mult de el şi şi-a apăsat buzele timide de gura lui puternică, dar cu o reacţie de-a dreptul uimitoare el a împins-o respingând-o.

— *Meu Dios, senhorita! Mă* surprinzi, nu mă aşteptam ca să iei provocarea mea aşa de in serios! mai întâi mă răsfeţi cu un număr de striptease care să-mi stârnească apetitul, apoi mă „înfometezi” sistematic pentru a-mi distruge imunitatea. Pentru un moment mi s-a părut că eşti chiar atrăgătoare, apoi mi-am amintit un adevăr afirmat de exploratorii junglei: în junglă nicio femeie nu este urâtă.

Capitolul 8

Rebel se îndrepta spre râu cu câteva haine să le spele şi nu pentru prima oară îi invidia pe localnici pentru că umblau dezbrăcaţi, astfel scăpând de stresul cotidian al spălatului rufelor. Îşi luase cu ea doar un schimb de haine şi în fiecare zi trebuia să-şi spele cămaşa, pantalonii şi lenjeria intimă.

Problema era că niciodată nu reuşea să le spele prea bine din cauza lipsei de săpun, deoarece puţinul pe care îl mai aveau îl foloseau să se spele ei, dar cel puţin vânturate prin apă şi puse apoi să se usuce, hainele miroseau a proaspăt, pentru că altfel arătau aşa de jalnic încât nu te-ai fi îndurat să le pui nici măcar pe o sperietoare

Luiz se ocupa de propriile lui nevoi şi o irita la culme fiind întotdeauna, dacă nu elegant, cel puţin prezentabil. De la cearta lor de acum câteva zile, atmosfera între ei era cordială. El se mutase din colibă chiar în seara aceea, fără să-i dea nicio explicaţie, lăsând-o să doarmă într-un întuneric încărcat de umbre şi zgomote ciudate. Pentru că el nu avea încredere în standardele de igienă ale indienilor, alimentele pe care le consumau ei le aducea el, iar ea le pregătea, dar mâncau separat şi nu schimbau niciun cuvânt.

Stând în genunchi pe malul apei, ea a fost foarte tulburată când l-a văzut într-o canoe, cu o prăjină lungă în mână căutând peşte. Dacă nu s-ar fi observat în acelaşi timp, Rebel ar fi luat-o la fugă, dar acum mândria nu-i permitea să se retragă.

El îşi dăduse jos cămaşa, şi în ciuda propriei conştiinţe, ea nu s-a putut stăpâni să nu-i admire, fascinată, jocul muşchilor sub pielea aproape la fel de neagră ca a indienilor, în timp ce se îndrepta spre ea.

— Bună dimineaţa, *senhorita,* o salută el dintr-o suflare şi ea observă că îi dispăruse atitudinea rece din în ultimele

două zile.

— Bună! spuse ea distantă şi i se părură de-a dreptul prosteşti aceste politeţuri în mijlocul junglei.

— Vrei să mă ajuţi să prind nişte peşte? Steagul alb al păcii fusese fluturat şi ei i se păru firesc să facă acelaşi lucru.

— Desigur, cu plăcere... Dar mai întâi aş dori să-mi termin de spălat hainele ca apoi să le şi pot întinde la uscat pe tufişuri.

Răbdător, Luiz aşteptă până când ea termină de spălat, apoi o ajută să urce în canoe şi dându-i un coş din fibre de palmier îi spuse cum să-l folosească:

— Când sunt foarte mulţi peşti în apă, metoda primitivă a localnicilor dă rezultate bune. Când agit apa cu prăjina peştele va ieşi înspăimântat la suprafaţă, atunci tu să fii pregătită şi să-l arunci cu coşul în canoe.

Spre surprinderea ei metoda a dat rezultate. La început era prea înceată şi prea neîndemânatică şi nu putea reţine peştele în coş ca apoi să-l arunce în barcă, dar după câteva ratări, insistenţa ei fu răsplătită când reuşi să prindă un peşte de mărime medie dintr-o specie necunoscută

— Crezi că este comestibil? întrebă ea cu ochii strălucind de mândrie, iar acest lucru îl făcu pe el să zâmbească amuzat.

— Da, este comestibil. I-am văzut şi pe indieni mâncând astfel de peşti, îi confirmă el, dar, te rog, nu mă întreba cum se numeşte, pentru că se spune că în Amazon trăiesc peste o mie de specii. Într-o expediţie recentă, care a avut ca scop inventarierea speciilor de peşti din diferite râuri, s-a descoperit că aproape cincizeci de procente dintre cei prinşi sunt din specii necunoscute.

— Cel puţin nu avem de ce să ne temem că băştinaşii vor muri de foame, replică ea, pregătindu-se să prindă un alt peşte

— Din păcate, de cele mai multe ori pescuitul nu dă

rezultate, mai ales în sezonul ploios, spuse el. În timp ce se străduia să îndrepte canoea în altă direcţie, o rază de soare jucăuşă se aşează în părul lui negru, dându-i nuanţe albăstrii. Nu trebuie să mă gândesc la asta, îşi spuse ea încercând să se concentreze asupra discuţiei. Când se întâmplă lucrul acesta, indienii încearcă să vrăjească peştele, scufundând o piatră magică în apă, sau folosesc mult mai eficienta metodă de a otrăvi peştele şi când pluteşte mort la suprafaţa apei îl adună cu coşurile.

După o oră de pescuit fructuos, Rebel strânsese suficient peşte pentru mesele lor din ziua respectivă. Când el învârti prăjina prin apă cu o vigoare deosebită, ea se aplecă peste marginea bărcii, pentru o ultimă încercare pe ziua aceea, dar fu foarte surprinsă când el o prinse de încheietura mâinii, îi luă coşul din mână şi îi ridică mâna deasupra apei.

— Ce naiba...! spuse ea indignată, dar mai ales şocată de rapiditatea şi forţa acţiunii lui.

— Uită-te acolo jos! îi arătă el spre adâncuri cu o expresie sinistră.

Ea îşi aruncă o privire spre locul indicat de el şi o trecură fiorii când văzu un şarpe uriaş spintecând apa. Era lung de vreo şase picioare, iar mişcările lui erau pline de ameninţare diavolească.

— Uh! Este revoltător, zise ea.

— Şocant! o contrazise el fără urmă de umor. Este un ţipar electric. Nu vede deloc, în schimb are un simţ tactil foarte dezvoltat care îl ajută să navigheze, să-şi localizeze şi să-şi omoare prada cu un şoc electric. Dacă l-ai fi atins este foarte posibil să-ţi fi pierdut cunoştinţa din cauza şocului.

Un curent asemănător unui şoc electric i-a trecut prin coloana vertebrală. Dintr-odată pescuitul cu metode primitive nu mai era amuzant şi dorea să se întoarcă pe uscat. De fapt îşi dorea siguranţa unei case, o casă unde vrăbiile se hrăneau cu firimituri, unde puteai culege florile

fără teama că te vei otrăvi, unde singurele zgomote făcute de animale erau lătrăturile câinilor şi unde oamenii locuiau în case, iar femeile pregăteau cina pentru soţii lor şi-şi creşteau copiii. *Era genul de cămin pe care ea nu-l avusese niciodată şi pe care probabil că nici nu-l va avea vreodată!*

Luiz a pus paloarea ei deosebită pe seama şocului suferit şi a cârmuit canoea spre malul râului. Când a ajutat-o să coboare din barcă privirea lui era la fel de dură ca şi tonul pe care o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, nu te simţi bine?

Ea îşi ţinu capul aplecat şi ochii închişi, deoarece ştia că aceştia ar reflecta agonia gândurilor ei. Fără să-şi dea seama că atitudinea ei este aceea a unui penitent, a şoptit grăbită:

— Cred că vizita noastră şi-a atins scopul. Putem pleca acasă?

El întârzie răspunsul aşa de mult încât ea se pregătea să-l privească, dar se bucură că nu o făcu atunci când îi auzi remarca tăioasă.

— Deci, te-ai hotărât că puţinul pe care îl ştii despre noi este suficient – suficient încât să te facă să nu vrei să ştii mai multe! Foarte bine, *senhorita,* spuse el aspru, voi încerca marea cu degetul, cum se spune, şi voi aduce subiectul în atenţia şefului de trib. Dacă reacţia lui este binevoitoare, toate-s bune şi frumoase, dacă nu, nu!

— Crezi că nu ne-ar da voie să plecăm de aici? întrebă ea.

— Nu ai observat, Zeiţă a Pădurii, spuse el dispreţuitor, că de când ai venit localnicii s-au bucurat de un număr mai mare de jocuri şi, aşa cum au prevăzut chiar şi maniocului pare să-i meargă mai bine?

Când au ajuns în sat a lăsat-o să pregătească masa, iar el s-a dus să-l caute pe şef. Peştele îl curăţase el înainte să plece şi ei nu-i rămăsese decât să îl aşeze pe nişte frunze mari, apoi să-l pună pe nişte pietre încinse să se coacă, iar

între timp s-a apucat să taie pentru garnitură câteva fructe de avocado.

Luiz s-a întors tocmai când ea aşeza peştele copt pe nişte frunze mari pe care le foloseau în loc de farfurii. El se aşează jos şi acceptă porţia lui recunoscător, cu toate că vestea pe care urma să i-o dea era proastă.

— Şeful este indispus, îi spuse el pe nerăsuflate, acordând mai multă atenţie mâncării decât veştii pe care tocmai i-o adusese. Ea aştepta devenind din ce în ce mai nerăbdătoare ca el să continue, dar în loc de aceasta el s-a mulţumit să o complimenteze pentru mâncare

— Peştele este delicios!

Ea şi-a lăsat farfuria deoparte, nefiind de acord cu aprecierea lui şi jurându-şi că atunci când se va întoarce în civilizaţie nu se va mai atinge de peşte.

— Ce vrei să spui prin indispus? Este bolnav? Imediat ce Luiz şi-a întors privirile spre ea, Rebel a ştiut că el îi intuise starea de tensiune şi nelinişte.

— Nu, nu este bolnav! zise el plimbându-şi privirea peste buzele ei. Este destul de dificil de explicat, dar este mai bine să încerc. Soţia şefului este aproape să nască. Poate părea fantastic pentru o minte luminată, dar indienii cred că este important ca tatăl să pretindă că naşte, să se prefacă cu alte cuvinte, deoarece el este mai puternic decât mama şi poate să înfrângă spiritele rele prezente în asemenea momente. Se crede că starea părinţilor şi conduita lor atât înainte cât şi după naştere influenţează copilul. De exemplu părinţii nu au voie să mănânce carnea anumitor animale deoarece caracteristicile acestora vor fi transmise copilului, în schimb sunt anumite animale a căror carne trebuie să fie mâncată. Se spune că în asemenea cazuri carnea de pumă este foarte apreciată şi dacă părinţii mănâncă atunci, este sigur că copilul va avea curajul şi ferocitatea fiarei.

Dacă se aştepta ca ea să nu-l creadă, atunci trebuia să

fie dezamăgit. Ochii ei albaştri erau larg deschişi şi faţa luminată de o strălucire aparte, dar entuziasmul era cauza.

— L-am auzit pe tatăl vorbind despre acest obicei al simulării travaliului – „cloceala”-, în timpul căruia bărbaţii simulează starea de graviditate pentru un timp. După cum spune el, cuvântul vine din limba franceză: *couver* care înseamnă *a cloci.* Dar acest obicei nu este specific doar Amazonului, deoarece se ştie de mult timp că taţii primitivi, din multe părţi ale lumii, în perioada când soţia trebuia să nască, se aşezau în pat şi se supuneau unui regim alimentar şi unui anume comportament. În unele cazuri soţul continua să stea în pat mult timp după naşterea copilului, chiar dacă soţia îşi relua treburile ei cotidiene cât mai repede posibil după naştere. Cât de frumos ar fi, şopti ea, să pot face nişte fotografii în timpul ceremoniei de „naştere simulată”! Tatăl meu ar fi de-a dreptul încântat dacă în ultima lui carte ar aduce dovezi că acest obicei încă mai există!

— Mă îndoiesc că localnicii vor accepta prezenţa cuiva, chiar şi a unei zeiţe, lângă şef în asemenea momente, spuse Luiz. Esenţa acestui act este aceea de a înfrunta spiritele rele; tatăl se preface că este mama, o femeie slabă în chinurile facerii şi care poate fi uşor de influenţat, spiritul se trezeşte luptându-se cu un bărbat puternic şi sănătos. Aşa că cine ştie ce reacţie va avea şeful în momentul când îi vei pune aparatul foto sub nas? Nu, spuse el decis şi încheie discuţia ridicându-se în picioare, nu pot permite aşa ceva! Trebuie să renunţi la acest gând, *senhorita,* este prea riscant.

Comanda lui autoritară o făcu să fie şi mai hotărâtă să nu-i urmeze sfatul, dar când el plecă spre sat, nu şi-a dat seama că expresia ei de seninătate era doar o mască pentru a nu i se citi pe faţă ce uneltea.

Ea era foarte conştientă de faptul că vieţile sălbaticilor erau ordonate după multe tabu-uri. Evenimentele

importante din viaţa lor, naşterea, iniţierea, căsătoria şi moartea trebuiau observate cu multă atenţie. Dar există o şansă, îşi spuse ea, în timp ce-l urmărea pe Luiz, care se îndrepta către sat, băştinaşii s-ar putea să facă o excepţie pentru ea, având în vedere că o priveau ca pe o zeiţă, un spirit al pădurii care luase temporar chip de om.

Cu aparatul agăţat de umăr, Rebel s-a îndreptat spre *malo*-cassă vadă unde se retrăsese şeful pentru îndeplinirea acestui ritual. În jurul colibelor nu erau decât femei care îşi făceau treburile lor cotidiene şi care, atunci când au văzut-o s-au închinat până la pământ în faţa ei tremurând de frică.

Văzându-le, îşi dorea să poată avea o cale de comunicare cu ele, astfel şi-ar mai fi uşurat şi ea singurătatea şi poate le-ar fi convins şi pe ele să nu le mai fie frică de ea, dar chiar şi bărbaţii, care erau nişte războinici curajoşi şi nu ezitau să se lupte cu jaguarii şi cu pumele, deşi nu aveau decât nişte arme primitive, se temeau până şi de umbra ei. Sperând să-şi mai amăgească puţin singurătatea, Rebel încercă să se apropie de o mamă tânără care-şi spăla copilul sub un jet de apă rece. Ochii copilului erau foarte bine închişi, iar apa îi curgea pe faţă, dar el în loc să plângă râdea cu atâta poftă, încât Rebel nu se putu stăpâni şi începu şi ea să râdă. Mama copilului îşi ridică imediat capul, şi cu o privire îngrozită îşi luă fiul şi fugi în coliba ei.

Respinsă peste tot şi simţindu-se mai izolată ca oricând, Rebel plecă încet, uitându-se în fiecare colibă şi încercând să găsească indicii despre locul unde ar putea să fie ascuns şeful.

Făcuse un tur aproape complet al satului când atenţia i-a fost atrasă de jocul unui băieţel prea absorbit de activitatea lui ca să-i simtă prezenţa. Lângă copil era un păianjen mare, pe care copilul îl urmărea cu foarte mare atenţie, ţinând în mână o săgeată întoarsă cu vârful în jos, apoi, scoţând un ţipăt puternic de vânător, înfipse săgeata în

insectă.

— Bravo! strigă ea fără să-şi dea seama, bătând din palme în semn de admiraţie.

Dar în loc să reacţioneze ca toţi copiii, băiatul îşi împinse pieptul în faţă exprimându-şi mândria şi bucuria, apoi, la fel ca toţi copiii din lume, începu să caute din priviri altceva care să-i stârnească ei admiraţia. Inspiraţia l-a trimis spre cea mai apropiată colibă şi când ajunse acolo se uită peste umăr, făcându-i nerăbdător semn să-l urmeze.

Rebel îi flată vanitatea apropiindu-se suficient ca să poată vedea în interior, un interior plin de fum prin care se putea distinge un grup de femei îngenuncheate lângă o alta, care era întinsă pe jos, evident într-un stadiu avansat al travaliului.

Copilul fugi, dar Rebel rămase înţepenită pe loc, privind venirea pe lume a unui copil pentru prima dată în viaţa ei. Ţipând de bucurie, femeile s-au repezit unele la mamă, altele să spele nou-născutul, iar misterul fumului se explică imediat atunci când copilul începu să strănute, protestând astfel pentru afumarea la care fusese supus. Femeile răspunseră la unison prin cântece neinteligibile, dar pe care Rebel le înţelese ca *„acum vine diavolul”*

În caz că prezenţa ei ar fi avut vreo urmare nefastă asupra fericitului eveniment, plecă neobservată, dar neputând să-şi explice sentimentul pe care i-l trezise această experienţă şi mai ales dorinţa de a crea viaţă din dragoste.

Încă extaziată de ceea ce văzuse, ea se îndreptă spre colibă şi trebui să-şi dirijeze atenţia spre altceva, având în vedere că Luiz o aştepta.

— Unde ai fost? o întâmpină el, iar ochii o întrebau de ce avea aparatul fotografic cu ea.

— Am urmărit un miracol! replică ea simplu. Tocmai am avut privilegiul de a o vedea pe soţia şefului dând naştere unui copil. A fost aşa de frumos, spuse ea, o consecinţă

minunată a iubirii matrimoniale.

— Naşterea este un proces foarte natural, *senhorita,* şi animalele şi oamenii dau naştere altor suflete în fiecare secundă, în fiecare oră şi în fiecare zi.

— Cât de tipic ţie, să amesteci animalele cu oamenii, replică ea, adusă fiind cu picioarele pe pământ de remarca lui. Animalele se împerechează pentru a asigura supravieţuirea speciei lor, în schimb un copil este fructul dragostei părinţilor lui. Cercetătorii clasifică foarte repede această emoţie ca fiind sex, dar adevărul este că dragostea este prea adâncă, prea complexă din punct de vedere emoţional pentru ca voi, oamenii de ştiinţă, să puteţi vreodată spera s-o înţelegeţi. Având în vedere că au mai rămas puţine zone neexplorate în lume, *senhor,* ai putea să-ţi îndrepţi energia spre acest tărâm mare şi necunoscut şi spre acea stare de confuzie numită dragoste.

— Aş putea să iau în calcul şi această posibilitate, dacă tu te oferi cobai voluntar, astfel încât să pot investiga sufletul unei femei care în fiecare zi se îndrăgosteşte de un alt bărbat, spuse el provocator.

Rebel a tresărit auzind din nou aceeaşi acuzaţie, acuzaţie pe care el o folosea ca pe un imbold ca să-şi păstreze treaz resentimentul. După fiecare moment mai plăcut, de fiecare dată când simţea o anumită slăbiciune pentru ea, îi aducea aceeaşi acuzaţie, deşi, uneori, ea observase o anumită întunecare a feţei lui, ceea ce părea să indice că acest fapt cauza mai multă durere călăului decât victimei. Din cruzimea lui i s-a născut dorinţa de a-l face să plătească pentru că o acuzase de obrăznicie, de falsă modestie şi mai ales că făcuse referire la goliciunea ei.

— M-ai acuzat de multe ori că sunt contradictorie, senhor, începu ea, totuşi încep să cred că perversitatea este una dintre problemele tale. Tot ceea ce ai spus îmi indică faptul că deteşti naivitatea, totuşi condamni aventurile amoroase. Pe de o parte mă cataloghezi în

categoria pe care o condamni, pe de altă parte sugerezi că aş suferi de „slăbiciune feminină”. Dar ceea ce mi se pare cel mai curios este felul în care arunci o provocare şi dacă este acceptată începi să te plângi că ar fi un atac asupra imunităţii tale! Ce ar trebui o fată să facă, *senhor,* întrebă ea cu o privire inocentă, când bărbatul devine nervos că este vânat?

Capitolul 9

Toată ziua bătuseră tobele; erau bătăi continui care lui Rebel îi răsunau în cap şi le asemuise bătăilor inimii unui gigant; erau pulsaţii nervoase ale unei fiare trezite brusc din somn.

Aerul era apăsător şi umed, opresiv ca şi atmosfera dintre ei doi. Luiz fusese foarte enervat de discuţia dintre ei, sau mai exact de ceea ce îi spusese ea. Toată dimineaţa se agitase ca o pumă nervoasă, ignorând total prezenţa ei şi părând imun la zgomotul care pe ea o irita teribil.

— Se va opri vreodată zgomotul acesta? întrebă Rebel foarte enervată.

— Aceşti oameni nu au prea des un motiv pentru a sărbători, îi răspunse el rece. Sunetul tobelor face cunoscut triburilor din împrejurimi că după multe fete şeful a fost binecuvântat cu un băiat. Prin bătaia tobelor trimit de asemenea invitaţii la petrecerea din seara aceasta, petrecere ce va fi dată în cinstea zeiţei lor albe, o fiinţă supranaturală care a făcut posibil acest miracol.

Când el s-a ridicat, pregătindu-se de plecare şi astfel supunând-o la altă zi de singurătate şi izolare, ea la întrebat iritată:

— Te deranjează dacă te însoţesc şi eu? Nu sunt obişnuită să stau degeaba atât de mult timp, mă înnebuneşte starea aceasta!

— Mă tem că nu va fi posibil, o refuză el cu o satisfacţie deosebită. Băştinaşii ar fi şocaţi doar la gândul că trebuie să ia o femeie la o expediţie de vânătoare – desigur ei nu ştiu cât de multe cunoştinţe ai tu în acest domeniu, cât de bine ştii să-ţi încolţeşti prada şi cât de fără milă te dispensezi de ea în momentul în care o ai.

Rebel şi-a dat imediat seama că discursul lui sarcastic se referea la felul cum se purtase ea cu Paulo, băiatul pe care el considera că ea îl înşelase, îl hărţuise pentru ca apoi să-l

distrugă.

Insistenţa fermă a lui Luiz asupra faptului că Paulo îşi distrusese cariera, atârna foarte greu în conştiinţa ei, deoarece se simţea vinovată de acest aspect. Îşi promisese că va face tot ce-i stă în putere pentru a-l determina pe şef să-şi schimbe părerea, dar instinctul o avertizase să aştepte o perioadă propice, să-l prindă într-o dispoziţie bună, din păcate o asemenea posibilitate nu se ivise încă.

— Păcat! spuse ea încercând să pară nonşalantă, apoi încheie pe un ton dur. Armele de vânătoare sunt şi arme de război – mă vezi cumva ca pe un duşman atunci când îţi arunci săgeţile otrăvite?

Cu rapiditatea flash-ului unui aparat foto, ochii lui cenuşii şi-au aruncat săgeţile direct în ţintă.

— Mă folosesc de otravă ca antidot al bolii, pentru a fi imun la ipocrizia care l-a ajutat pe Paulo să cadă.

Simţind gustul dulce-amărui al dispreţului lui şi gândindu-se că aşa cel puţin nu o va uita, Rebel se plimba prin sat cu aparatul foto, care părea că devenise o extensie a mâinii ei, încercând să fotografieze indienii în timp ce-şi pregăteau arcurile pentru vânătoare.

Cu toate că ei ajunseseră să asocieze flash-ul cu prezenţa ei tot nu înţelegeau încă ce este acel obiect negru şi, deşi nu se mai temeau de ochiul strălucitor al obiectivului, încercarea lor de a-l ignora era total nereuşită. De aceea probabil se concentrau aşa de mult asupra ocupaţiei atât de familiare de a înmuia săgeată în otravă, pentru a fi mai eficientă în procesul de ucidere a animalului. Otrava era obţinută pe cale naturală din plante adunate de femei din pădure, şi extrasă printr-un procedeu secret cunoscut doar de vraciul lor.

După ce bărbaţii au plecat la vânătoare, în sat rămânând doar femeile şi copiii, Rebel se plimba prin preajmă aparent nepăsătoare la activităţile din jurul ei, dar fiind numai ochi şi urechi în încercarea de a descoperi vreun indiciu despre

locul unde se retrăsese şeful, deoarece nu avea voie să părăsească locul respectiv până când toate ritualurile de protejare a noului-născut nu erau îndeplinite, pentru ca astfel micuţul să fie în siguranţă.

Ea a ezitat, nedumerită de activitatea unui grup de femei, care stăteau foarte apropiate şi din cauza aceasta capetele lor erau unite şi aplecate deasupra unui obiect, pe care Rebel nu-l vedea, în timp ce spuneau incantaţiile. Ea a aşteptat răbdătoare împreună cu ceilalţi săteni, iar curiozitatea i-a fost răsplătită în momentul când femeile s-au ridicat şi au lăsat să se vadă o rogojină plină de petale de crin, pe care apoi le-au pus pe o manta delicată a purităţii.

Imediat ce şi-au terminat treaba, rolul mantalei a fost foarte clar atunci când femeile au alergat râzând şi strigând spre coliba unde născuse soţia şefului şi au ieşit afară cu mama zâmbitoare, care nu s-a împotrivit când ele au dus-o spre malul râului.

Rebel era nespus de fericită în momentul când a terminat de fotografiat toată ceremonia de spălare şi curăţare a femeii lăuze înainte ca aceasta să se apropie din nou de soţul ei. Femeile au aruncat-o în apă şi au spălat-o cu fibre de nucă de cocos, apoi au scos-o pe mal şi au uns-o pe tot trupul cu ulei de cocos, până când trupul ei negru a devenit strălucitor. Apoi i-au pieptănat părul împletindu-i-l cu multe flori şi abia după aceea au îmbrăcat-o cu mantaua încărcată cu petale de crin.

Câteva ore mai târziu, când Luiz s-a întors, a găsit-o înfăşurându-şi filmele într-un material special pentru a le proteja de umiditate şi i-a simţit imediat starea de satisfacţie şi de bucurie.

— Ai avut o zi plină? întrebă el. Nu cumva vei rămâne fără filme – se pare că de când am venit ai pozat continuu?

— Mi-a mai rămas doar unul, spuse ea gânditoare, dar pe acela îl păstrez pentru…

— …Pentru ce? întrebă el repede, foarte încruntat dintr-odată.

— Oh. Doar pentru ceva interesant care ar putea să apară, răspunse ea, detestându-se pentru faptul că aproape îi dezvăluise intenţiile. Ca să nu rişte o altă prelegere despre riscul de a intra la şef în aceste momente când îndeplinea ritualul de „sarcină falsă”, ea a schimbat repede subiectul, direcţionându-i gândurile spre altceva. Cum a fost vânătoarea? Plină de succes?

— Foarte! răspunse el prompt. Deja câteva căprioare s-au transformat în frigărui; deseară în timpul cinei îţi vei da seama cât de rodnică a fost vânătoarea!

Seniorul părea foarte relaxat şi în acelaşi timp exaltat, ca şi când emoţia vânătorii şi curajul fără limite al însoţitorilor lui sălbatici îl eliberaseră de toată tensiunea şi îi dăduseră o nouă vigoare. Emana virilitate şi forţă prin fiecare por al pielii, amintindu-i ei de un tigru cu mirosul femelei în nări şi îndreptându-se flămând spre ea.

Speriată de aceste gânduri şi de atitudinea lui ameninţătoare, Rebel s-a retras şi-şi ascunse nervozitatea condamnându-i obiceiul de a omorî animalele nevinovate, pe care le văzuse de atâtea ori refugiindu-se speriate în ascunzişul verde al pădurii.

— Chiar trebuia să sacrifici asemenea creaturi fără apărare? întrebă ea.

— Este legea junglei, spuse el caustic, cel slab trebuie să se supună celui puternic. În orice caz, zilele lor erau numărate pentru că am prins şi puma care se pregătea să le atace. Dacă te macină conştiinţa atât de tare consolează-te cu ideea că cel puţin săgeţile noastre le-au ferit de agonia dinţilor care li se înfig în gât.

Neimpresionat de repulsia ei pentru această activitate, a revenit la întrebarea lui iniţială:

— Dar spune-mi, cum a fost ziua ta – ai făcut multe progrese în domeniul tău de activitate?

Acceptând orice scuză pentru a scăpa de privirea lui, a început să-şi adune echipamentul în timp ce-i povestea despre ceremonia de curăţare a femeii lăuze.

— O manta a purităţii! a concluzionat el, când ea terminase de descris mantaua plină de petale de crin. Cât de tipică pentru femei această dorinţă de a tinde spre perfecţiune! Nimic nu este mai frumos pentru un bărbat decât goliciunea simplă şi fără urmă de sfială. O faţă frumoasă, un corp frumos şi un păr lăsat să cadă liber fără urmă de cochetărie este tot ce poate fi mai frumos, dar hainele şi podoabele fac să dispară orice urmă de inocenţă.

Luând-o prin surprindere, el s-a apropiat dintr-odată suficient ca să poată întinde un braţ şi să o tragă mai aproape.

— Ce crezi despre nimfe? murmură el trecându-şi degetele prin părul ei blond. Îmbujorarea este un indiciu pentru vină, ţi-ai aminti vreun incident de care să-ţi fie ruşine?

— Nu asta intenţionezi tu să faci? spuse ea, simţindu-se ruşinată deoarece corpul ei reacţionase la virilitatea lui vibrantă. Dorea să-şi poată ascunde faţa, precum o căprioară care se confruntă cu un adversar mai puternic, dar găsi curajul necesar să-şi ridice capul spre el, expunându-şi astfel delicateţea, moliciunea şi vulnerabilitatea gâtului.

— Localnicii jură că starea de exaltare apare atunci când unul dintre ei se uită lung la o nimfă, murmură el, aplecându-şi chipul bronzat spre ea, iar aceasta este o dorinţă sălbatică de a atinge ceea ce nu poate fi atins. Crezi că de aceea îmi este mie imposibil să-mi scot din minte trupul tău catifelat ca o petală, când ai ieşit din apă, *meu cara?* Şi dacă ar fi aşa, nu ar fi o binecuvântare faptul că tu eşti o nimfă care, departe de a fi intangibilă, este o cochetă autentică şi se mândreşte cu faptul că s-a bucurat de a trăi intimităţi foarte familiare cu mulţi bărbaţi, o zână care

zburdă şi pluteşte prin văzduh.

O săgeată de durere i-a străpuns inima la auzul acestei insulte, dându-şi seama prea târziu cât de nesăbuită fusese să-l ironizeze pe acest păgân al junglei şi să-l acuze pe acest mascul periculos şi agresiv de timiditate.

— Vă rog, domnule…! Chiar fără să încerce o făcuse să-l roage să înceteze. Te rog lasă-mă să plec!

El începu să râdă; era un sunet adânc din piept, un amestec între mârâit şi mormăit. Punându-şi palmele pe coapsele ei, o apropie şi mai mult de el. Ea începu să clipească şi încercă să-şi ferească privirea de ochii aceia cenuşii încărcaţi de pasiune, apoi îşi închise ochii când buzele lui le-au întâlnit pe ale ei într-un sărut care trimitea un mesaj incontestabil: *„sunt bărbat şi te doresc.*

Prizonieră în braţele lui, ameţită de contactul carnal dintre ei, Rebel era incapabilă să reziste fiorului care o cuprindea având în vedere că el ştia foarte bine să-i manipuleze emoţiile, să-i risipească neliniştea prin murmure irezistibile şi săruturi tandre, care pentru oricine mai puţin naiv ar fi fost clar de la început că sunt o invitaţie sexuală fără echivoc.

Când, cu multă timiditate ea şi-a pus mâinile pe umerii lui, murmurul lui de satisfacţie ar fi trebuit să o avertizeze, dar din acel moment precauţia fusese înlocuită de convingerea că în sfârşit admitea şi el că o iubea la fel de mult cât îl iubea ea, iar această căldură a pasiunii nou-descoperite o convinsese că până în acel moment trăise doar pe jumătate.

Luiz şi Rebel stăteau îmbrăţişaţi în faţa colibei, destul de departe de sat pentru a nu putea fi observaţi decât de cineva care i-ar fi căutat special. Această emoţie intensă era foarte clară pentru oricine i-ar fi văzut, mai puţin pentru omul ale cărui săruturi o aduseseră la viaţă, ale cărui mângâieri erau precum un drog de care devenise dependentă şi la care dacă ar fi renunţat şi-ar fi simţit

sufletul pustiu. Aşa că l-a lăsat pe el să spună ce aveau de făcut.

— Trebuie să intrăm în colibă, *cara*, murmură el, pentru că în ciuda faptului că umblă goi, băştinaşii se conduc după un cod moral, după anumite reguli comportamentale care sunt chiar mai rigide decât ale noastre. Un lucru pe care

Îndrăgostiţii nu trebuie sub nicio formă să-l facă în public, oricât de puternice le-ar fi sentimentele, este să trădeze vreun semn de afecţiune.

Conştientă de faptul că propriile ei inhibiţii dispăreau foarte repede, ea s-a ridicat pe vârfurile picioarelor şi a depus un sărut tandru pe buzele lui zâmbitoare.

— Ce păcat că nu au învăţat niciodată arta sărutului! spuse ea cu glas răguşit. Ce fel de afecţiune crezi că folosesc ei?

— Ei fac asta! Provocând-o el a muşcat-o de lobul urechii. Şi aceasta! spuse el lăsându-şi degetele să alunece pe o potecă erotică a gâtului ei şi fiind răsplătit cu un murmur de plăcere. Deci după cum vezi, nu sunt chiar aşa de lipsiţi de „argumente” erotice, spuse el râzând moale. Şi această prejudecată, de a nu arăta nici cea mai mică urmă de afecţiune cerându-le cuplurilor că atunci când merg împreună, unul să meargă înaintea celuilalt, cu toate că nu au voie să se ţină de mână în public, sau să se mângâie sau să se uite drăgăstos unul la celălalt, este compensată de o urgenţă pe care şi eu o simt acum – urgenţa de a te avea doar pentru mine, fără ochi iscoditori prin preajmă.

Rebel era foarte conştientă de faptul că atunci când a ridicat-o în braţe şi a dus-o în colibă, ultimul lucru la care se gândea el era să nu tulbure liniştea băştinaşilor. Totuşi când a lăsat-o din braţe în întunericul acela intim nu era pregătită pentru graba aceea grosolană cu care degetele lui îi desfăceau nasturii cămăşii, sau pentru lipsa de tandreţe din glasul lui, când nemulţumit de progresul foarte lent, a întrebat-o nerăbdător:

— *Meu Deus!* S-ar putea crede că eşti o novice – de ce nu cooperezi? Şocul cuvintelor lui nu ar fi fost aşa de mare, dacă nu şi-ar fi exprimat cu mai multe ocazii aprobarea necondiţionată pentru standardele morale braziliene, care se refereau la felul cum trebuie să fie mireasa. O linie strictă despărţea femeile virtuoase, dintre care ei îşi alegeau soţiile, şi „îngerii decăzuţi" care existau doar pentru a le oferi o plăcere temporară. Înţelegând că Luiz o privea ca pe una din categoria cea mai de jos, a fost profund şocată, devenind dintr-odată rigidă, sângele înfierbântat i-a îngheţat în vine, iar atunci când şi-a luat mâinile de pe umerii lui, degetele îi erau înţepenite. Era de-a dreptul şocată şi nu ştia cum să reacţioneze.

Dar mai avea şi alte probleme: cum putea să stăpânească foamea unui bărbat – nu din dragoste aşa cum în naivitatea ei crezuse, ci din dorinţa de a se împerechea şi o altă problemă – cum să rezolve faptul că fusese aruncată cu cruzime din copilărie în lumea femeii adulte?

Atingerea mâinilor lui pe pielea rece îi trimitea în tot corpul fiorii dezgustului. S-a retras imediat din braţele lui şi s-a luptat din greu cu lacrimile care-i înţepau ochii.

— Îmi pare rău, Luiz! a reuşit ea în cele din urmă să spună, dar cred că tot acest episod a fost o greşeală teribilă.

L-a simţit brusc încordat, i-a simţit frustrarea pe care o emana prin întunericul dens, a cărui ambianţă de intimitate fusese imediat schimbată într-una ameninţătoare.

— Sunt de acord cu tine că este o greşeală teribilă să conduci un om foarte însetat la apă şi apoi să-i interzici să bea.

Dorea să-i poată spune că, prin ceea ce făcea, nu se juca cu el, dar numai că acum începuse să facă diferenţa între a iubi şi a face dragoste, dar nu putea descrie în cuvinte felul în care i se ridicase de pe ochi acest văl.

— Este destul de târziu ca să ne mai preocupăm de

moralitatea exagerată, spuse el. Acum câteva minute te topeai în braţele mele, dornică de mângâieli şi acum adopţi atitudinea unui heruvim care nu are corp de la gât în jos. Mâinile lui puternice s-au înfipt în umerii ei şi au zguduit-o puternic. Nu mă voi preta să siluiesc o femeie, spuse el furios, dar pentru prima dată sunt în stare să simpatizez cu bărbaţii ale căror frustrări i-au împins să comită acte reprobabile. Femeile de teapa ta sunt demne de tot dispreţul. I-a dat drumul atât de brusc încât ea a căzut grămadă pe pământ. Probabil că acum te simţi protejată şi te gândeşti că un singur strigăt după ajutor îţi va aduce în ajutor un trib întreg de veneratori, zise el dispreţuitor, dar reţine, domnişoară Storm, niciodată nu-mi las datoriile nerezolvate. Din momentul când vom pleca de aici, vom face patru zile până acasă şi-ţi pot promite că nu voi fi nici pe departe la fel de influenţabil ca Paulo!

Capitolul 10

Toate femeile ar trebui să înveţe să plângă! Rebel descoperise că Luiz Manchete era un profesor foarte bun. Stătea cu lacrimile şiroindu-i pe faţă şi amestecându-se cu praful din locul unde o lăsase el şi confruntându-se cu o altă emoţie: durerea lacrimilor pe care le ţinuse ascunse era lait motivul vieţii ei.

Dar, cu toate că inima ei era frântă, nu regreta anii care trecuseră fără ca nimic să se întâmple şi pe parcursul cărora trăise doar pe jumătate. Cu ajutorul lui Luiz Manchete cunoscuse frumuseţea vieţii, iar durerea pe care o simţea acum era doar o parte a agoniei din dragostea pentru el.

Datorită faptului că serbarea pe care o pregăteau sătenii era dată şi în cinstea ei, trebuia să facă un efort pentru a se pregăti, aşa că s-a spălat şi şi-a pus o cămaşă de dril uscată şi pantaloni asortaţi, apoi şi-a pieptănat părul de culoarea aurului, lăsându-l să-i cadă pe umeri şi copiind modelul tinerelor indience şi-a pus câte o floare în spatele fiecărei urechi.

Pentru că localnicii considerau apa sursa vieţii, serbarea urma să aibă loc în jurul lagunei din care ieşise Zeiţa Apei. Dar pentru a izgoni spiritele rele, localnicii au trebuit să aducă torţe aprinse care să-i conducă prin întunericul pădurii.

Nu era nici urmă de şef, atunci când Rebel s-a aşezat, ca oaspete de onoare, în capul procesiunii şi a încercat să nu se uite alături la chipul sculptat în mahon al omului pe care localnicii îl considerau soţul ei. Soţia şefului mergea chiar în spatele lor, iar mantaua ei cu flori părea bizară în comparaţie cu goliciunea simplă a însoţitoarelor ei.

Ajunşi la destinaţie totul părea atât de frumos încât cuvintele nu ar putea descrie. Din cauză că împărţea acelaşi trunchi căzut de copac cu brazilianul tăcut şi

încruntat, Rebel a devenit din ce în ce mai agitată, dar treptat, văzând fericirea de pe chipurile bărbaţilor înfăşuraţi în blănuri şi pene şi admirând frumuseţea fetelor, ale căror trupuri erau înmiresmate cu tot felul de uleiuri frumos mirositoare, nervozitatea a lăsat locul uimirii deoarece avea impresia că trăieşte în trecutul preistoric şi simţea în sfârşit că fusese acceptată de Amazonul neospitalier.

Dar furtuna era pe punctul de a izbucni în interiorul omului care stătea alături de ea. Tensiunea corpului său părea să fie la fel de mare ca tensiunea unei furtuni amazoniene pe punctul de a începe.

Rebel simţi dintr-odată că se îneacă şi nu mai poate înghiţi, astfel îşi duse mâna la gât făcând o încercare disperată de a-şi reveni şi, peste toată această stare vocea lui a răsunat că o suflare rece de vânt.

— Să ştii că ai un lucru în comun cu maimuţele: starea continuă de agitaţie. Presupun că viaţa printre oamenii primitivi nu este cum te aşteptai; cred că acum vei recunoaşte că te-ai înşelat dorindu-ţi cu disperare să vezi cu propriii-ţi ochi modul de viaţă al localnicilor, spuse el, săgetând-o cu ochii aceia cenuşii în care se adunaseră nori de furtună. Tatăl tău şi-ar fi putut aduna materialul necesar după însemnările mele şi după colecţia de arme, unelte, haine şi articolele de artizanat pe care o am de la aceşti sălbatici.

Glasul acela atât de dur fu extrem de usturător pentru mândria lui Rebel. Călătoria ei în junglă fusese dureroasă pe cât putuse el să o facă, dar ea nu-i va lăsa posibilitatea să vadă că fiecare părticică a corpului ei striga că are dreptate, că nu se înşelase cu nimic.

— Nu sunt de acord, spuse ea cu multă bravură. Muzeele sunt pline de colecţii alcătuite din tot felul de obiecte ciudate, dar cele care ne ajută să pătrundem misterele vieţii omului primitiv, să-i cunoaştem obiceiurile, să-i înţelegem mentalitatea şi să facem diferenţa între triburi şi

cultura lor şi să se atragă simpatia publicului larg pentru aceste ultime rămăşiţe ale vieţii primitive, sunt picturile, indiferent pe ce sunt făcute. Nu asta încerci şi tu să faci? spuse ea foarte mândră şi provocându-l să-i nege logica vorbelor. Dar discuţia fu întreruptă de venirea fetelor băştinaşe care aduceau cu ele frunze mari pe care era aşezată mâncarea. Una dintre frunze – prima – era pentru zeiţa lor, al cărei statut cerea să fie servită prima, şi o alta pentru Curupira, a cărui importanţă era puţin inferioară celei a zeiţei lor.

În timp ce mânca dintr-un picior fript de curcan, prea prăjit pe o parte dar numai bun şi suculent pe cealaltă parte, fu surprinsă văzând dezamăgirea de pe chipul unei fete care-i oferise lui Luiz un lichid într-o tigvă de dovleac, dar fusese refuzată categoric. Fu şi mai nedumerită când fata în loc să i-l ofere ei fugi speriată.

— Mie de ce nu mi s-a oferit ce era în tigvă? întrebă ea, nedumerită de faptul că nu i se arătase aceeaşi cinste, cu toate că o considerau zeiţă.

— *Epena* este luată numai de bărbaţi, spuse el enervat. Este un praf făcut din seminţe de mimoza, care anihilează agresivitatea şi produce halucinaţii calme în timpul cărora mintea drogatului este invadată de imagini frumoase.

— Atunci mă mir că nu ai încercat, spuse ea ironic, ai fi meritat să beneficiezi de mirajele drogului!

La replica aceasta nu putea rămâne nepedepsită, mai ales că făcea referire la sentimentul lui de frustrare şi trebuia să-i reamintească ceea ce ea dorea să fie uitat.

— Nu cred că vreun drog mi-ar putea crea o imagine superioară celei pe care o port permanent cu mine: un trup de zână, alb ca laptele, apărând din apă.

Rebel a încercat să-şi ascundă roşeaţa feţei, întinzându-se după tigva în care ea avea suc de fructe şi bând grăbită.

În poiana de lângă lagună se strânseseră toţi sătenii, de la cel mai mic la cel mai în vârstă. Când petrecerea era în

toi, un grup de băieţi şi fete s-au separat de restul dansatorilor şi au început să danseze separat, un dans foarte lasciv.

Simţind că Luiz se uita amuzat la ea, Rebel s-a forţat să-şi ţină ochii fixaţi pe grupul de dansatori, ale căror mişcări deveniseră din ce în ce mai sinuoase apropiindu-se foarte mult de erotism. În curând şi-a dat seama că nu era vorba despre un dans de societate, ci era o ocazie foarte bună că bărbaţii să-şi arate calităţile, iar fetele să arate că sunt pregătite să se mărite.

Când unul dintre bărbaţi se rupea din lanţul dansului, năpustindu-se spre una dintre fete, o lua în braţe şi fugea cu ea în pădure. Toate acestea i se păreau insuportabile lui Rebel, iar faţa ei îi trăda zbuciumul interior.

Luiz a început să râdă când a văzut-o astfel, dar râsul lui nu trăda niciun fel de amuzament.

— Îndrăzneşti să le condamni pe aceste fete? Chiar ai neruşinarea să o faci? întrebă el acuzator. Codul bunelor maniere le interzice să fie provocatoare, iar acest dans de peţit presupune angajamente serioase; nu este un interludiu al unui flirt conceput doar pentru distracţie.

— Se prea poate, se apără ea, dar toate acestea sunt posibile pentru că amândoi ştiu că este un angajament cu care sunt de acord – ştiu că nu sunt doar nişte marionete într-o piesă de teatru şi că nu sunt doar nişte obiecte vânate pentru frumuseţea trupului lor!

Simţindu-se încolţită din toate părţile, s-a ridicat în picioare şi a fugit de Luiz şi de atmosfera erotică, care avea efectul unui drog asupra simţurilor ei. Orbită de panică ea a alergat în pădure, împiedicându-se de rădăcini, ocolind copaci şi tufişuri, dar fiind mai speriată de vânătorul pe care îl simţea aproape, decât de pericolele pe care le-ar fi putut întâlni prin întunericul pădurii.

Undeva, deasupra acoperişului de frunze al pădurii, luna plină lumina cerul nopţii, dar pădurea era complet

întunecată, excepţie făcând doar câteva dâre de lumină, acolo unde luna reuşise să străpungă desişul frunzelor. Rebel alerga pe o potecă de care era sigură că o va duce în sat şi binecuvânta faptul că Amazonul, mai exact pădurea, era diferită de alte păduri prin care ea fusese şi, unde, animalele sălbatice stăteau la pândă după fiecare copac, iar şerpii atârnau de crengi. Doar câteva animale mari supravieţuiseră în adâncul pădurii amazoniene, unde densitatea copacilor le protejase de posibili intruşi, care le-ar fi ameninţat siguranţa.

Doar când ajunse într-o poieniţă unde se afla o colibă ciudată, îşi dădu seama că poteca în loc să ducă spre sat, ducea mult în partea opusă a satului. Au trecut-o fiorii când a văzut picturile de pe pereţii colibei, care părea să fi cunoscut şi zile mai bune. Nu mai trecuse pe lângă ea până acuma, dar văzuse multe altele la fel prin toate părţile lumii, erau locuri misterioase şi magice unde niciun om obişnuit nu îndrăznea să intre, o casă a unui vrăjitor, un loc unde îşi prepara poţiunile şi unde se retrăgea ori de câte ori dorea să consulte spiritele.

Instinctiv ea a început să se retragă, amintindu-şi faţa oribilă, pictată în toate culorile, corpul foarte cocoşat al omului pe care sălbaticii îl respectau foarte mult, deoarece trucurile lui păreau în ochii lor ceva deosebit de magic. Rebel era la fel de speriată de el ca şi ei, pentru că de cele câteva ori când îl întâlnise vraciul îşi arătase animozitatea şi ura faţă de ea, lăsându-i clar impresia că nu o consideră o divinitate, precum ceilalţi localnici.

Era pe punctul de a se întoarce pe călcâie şi de a fugi, pregătită să înfrunte furia furtunoasă a lui Luiz, când un urlet isteric ca al unei maimuţe a străpuns aerul nopţii.

Înlemnită de groază, a rămas nemişcată urmărindu-l pe vraci cum îşi exprima ura prin semne, stând în uşa colibei sale.

Ca o victimă a uneia dintre vrăjile lui, ea a rămas

nemişcată, în timp ce el se apropia de ea, şi fiecare pas pe care îl făcea devenea mai ameninţător. Ea nu-i înţelegea ţipetele şi toate mormăielile lui erau străine urechilor ei, dar degetele lui se apropiau ameninţătoare în direcţia capului ei şi încercând să o facă să înţeleagă că pe lângă coliba lui nu se trece.

— Îmi pare rău... spuse ea repede. Nu am avut nicio intenţie de a-ţi încălca proprietatea. M-am rătăcit!

Replicile ei bolborosite păreau să-l înfurie şi mai tare. Spre groaza ei, mâinile lui s-au îndreptat spre un pumnal pe care îl avea atârnat de gât şi înainta spre ea cu mâna ridicată, murmurând incantaţii, iar pe ea frica a forţat-o să-şi revină şi a ţipat cât de tare a putut.

Ca şi când ţipătul ei l-ar fi satisfăcut, vraciul a rânjit şi s-a apropiat şi mai mult de ea, astfel că Rebel i-a putut vedea dinţii ca nişte colţi, i-a simţit mâna în păr şi, acesta a fost singurul lucru pe care l-a mai ştiut.

— *Rebel!* Vocea care răzbătea în subconştientul ei i se părea foarte nefamiliară. Deschide ochii, *meu cara,* nu mai trebuie să te temi, vraciul a plecat.

Afecţiunea din glasul latinului atinse o coardă sensibilă în sufletul lui Rebel şi o determină să se trezească, simţindu-i braţele puternice care o ţineau aproape de pieptul lui şi degetele care-i mângâiau tandru obrajii. Ea a deschis ochii şi i-a susţinut privirea atâta timp cât să-şi dea seama dacă vocea aparţine într-adevăr acelui brazilian îngâmfat, apoi văzând că este el, a închis ochii pentru ca el să nu-şi dea seama ce efect are grija lui asupra sentimentelor ei. Când a fost ridicată în picioare şi-a dat seama că nu putea merge altfel decât sprijinită de el.

— Ce mă fac eu cu tine, spirit rebel? a întrebat-o el încet la ureche. Sunt aşa de înspăimântător încât preferi compania unui vraci gelos decât a mea?

— Gelos? întrebă ea tremurând în braţele pe care o dată le simţise tari ca fierul, dar care acum erau atât de blânde

că ar fi putut legăna şi un nou-născut. De ce să fie gelos, atât de gelos încât să vrea să mă omoare?

— Pentru că i-ai uzurpat autoritatea în cadrul tribului. Înainte de venirea ta, toate lucrurile bune care se întâmplau îi erau datorate lui, pentru că el era cel care avea puteri magice şi doar el putea să facă acest miracol de a-i da şefului un fiu. Dar te înşeli dacă crezi că intenţiona să te omoare! spuse el îndepărtându-i tandru o şuviţă de păr de pe frunte.

— Dar m-a ameninţat cu un cuţit! protestă ea. L-am văzut cum se pregătea să facă asta, apoi am leşinat. Dacă nu l-ai fi gonit tu.

— Dar nu l-am gonit, spuse Luiz, am ajuns tocmai când el ieşea alergând din poiană cu o şuviţă de păr în mână. Desigur, spuse el cu o voce dintr-odată aspră, când te-am văzut pe tine zăcând fără cunoştinţă pe pământ, am uitat de vraci şi nu l-am mai urmărit – tu erai principala mea grijă.

— De ce mi-a tăiat din păr? întrebă ea, iar mâinile îi alergau prin păr în căutarea unui indiciu.

— Deoarece triburile primitive consideră că orice obiect sau orice lucru intim, de exemplu unghiile tăiate sau părul, trebuie păstrate cu foarte mare grijă sau distruse aşa de bine încât să nu existe niciun pericol ca acestea să cadă în mâinile inamicului, şi să fie folosite în vrăji care să-ţi facă rău. Neatenţia cu aceste lucruri este un lucru foarte grav pentru ei. Victima se îmbolnăveşte şi de cele mai multe ori moare, dacă nu se fac vrăjile de dezlegare de vraja anterioară şi care ar putea fi mortală. Nu am nici cea mai mică îndoială că dacă am căuta prin pădure am găsi şuviţa de păr agăţată într-o creangă de copac şi asta ca expresie a răutăţii vraciului.

În ciuda scepticismului lui, teama începea să-şi facă loc în sufletul ei, mai ales că-l auzise şi pe tatăl ei vorbind cu nişte colegi despre moartea inexplicabilă a unui aborigen

australian a cărui umbră fusese furată de un duşman.

Conştientă de faptul că trecuse pe tărâmul superstiţiilor, a întrebat:

— Ce precauţii trebuie luate?

— Asemenea lucruri este mai bine să le laşi în grija localnicilor. Îndată ce se va afla despre actul lui nesăbuit, vor avea grija să nu mai facă nimic şi-l vor omorî, apoi îi vor pune corpul într-un par pentru ca astfel sufletul lui rău să nu-şi facă de cap şi după moarte. Dar nu te teme, se grăbi el să adauge văzându-i ochii plini de groază, presupunerea mea este că de îndată ce vraciul se va gândi la actul lui va pleca departe de tribul pe a cărui zeiţă a supărat-o.

El a tăcut şi tăcerea i-a însoţit chiar şi atunci când au trecut pe lângă sătenii care sărbătoreau în continuare, şi, fără să se întâlnească cu nimeni, au intrat în satul pustiu. Când au ajuns în faţa colibei ei, Luiz a rupt tăcerea.

— Gândindu-mă mai mult la această problemă, m-am hotărât ca mâine dimineaţă foarte devreme să plecăm.

Localnicii vor dormi foarte mult după *epena* inhalată şi când vor descoperi că ai plecat la fel de repede cum ai venit, în timp vor putea fi convinşi că prezenţa ta a fost o urmare a halucinaţiilor. În felul acesta le voi putea recâştiga încrederea şi voi fi sigur că mă vor primi cu braţele deschise când mă voi întoarce într-una din vizitele mele periodice, ca să văd dacă sunt bine; ai grijă şi strânge-ţi toate lucrurile, îi ordonă el. Vreau să fii gata de plecare imediat după răsăritul soarelui.

Dar răsăritul soarelui era încă departe şi orele întunecate erau aici prezente, iar Rebel trebuia să le petreacă singură în coliba întunecoasă, doar cu amintirea vraciului şi a blestemelor lui ca şi tovarăşi. Gândul acesta o conduse spre un act disperat, pe care în alte circumstanţe nu l-ar fi făcut. Liniştită de grija pe care i-o arătase şi dornică să-i demonstreze recunoştinţa, se ridică pe vârfurile picioarelor şi îi dădu un sărut timid.

— Vrei să rămâi cu mine în noaptea aceasta? îl rugă ea. Dar mâinile lui erau deja aşezate pe umerii ei şi o împingeau înapoi.

— Să nu mai faci niciodată asta! spuse el dur. Nu am forţa lui Hercule, *senhorita,* deşi sunt momente în care sunt sigur că îi duc o parte din povară!

Capitolul 11

Câteva ore mai târziu, chiar dacă mândria ei era rănită, Rebel îşi lămurise toate evenimentele serii precedente. În timp ce se învârtea prin colibă adunându-şi echipamentul, aproape că o bufnise râsul amintindu-şi cât de speriată fusese de scamatoriile vraciului. „Omul este un scamator, îşi spuse ea, un individ care se teme să nu-i fie dezvăluite scamatoriile!”

Dar fără ca el să-şi dea seama, unul dintre secrete i-l dezvăluise deja. În timp ce-şi împacheta echipamentul a avut un flash-back şi şi-a amintit ultima imagine pe care a văzut-o înainte de a leşina: poiana luminată de lună, iar în uşa colibei vraciului a zărit faţa speriată a şefului tribului.

Îi mai rămăsese doar un film, dar îi era suficient ca să-l fotografieze pe şef în întunericul colibei care ascundea secretele ritualului „sarcinii închipuite”. Mai erau încă două ore până la răsăritul soarelui – suficiente ca ea să ajungă la coliba vraciului şi să se întoarcă la timp, dar cu filmul încărcat de imagini despre acest ritual aproape uitat. Cu cât se gândea mai mult la acest fapt cu atât instinctul îi spunea că nu trebuie să rateze o asemenea ocazie. Totul părea să fie în favoarea ei. După spusele lui Luiz, vraciul trebuia să fie la multe mile distanţă de sat; localnicii erau total absorbiţi de căsătoriile care se încheiaseră, dar mai ales erau adormiţi de drogul inhalat, iar ea mai avea două ore la dispoziţie până la plecare. De ce să nu le folosească pentru o cauză bună şi să-i facă o surpriză tatălui ei aducându-i dovada clară a ritualului care până acum fusese negat de sceptici?

Tatăl ei o acuzase întotdeauna de încăpăţânare şi, acum, mergând prin pădure cu aparatul foto într-o mână tremurândă s-a gândit că toată această acţiune i s-ar fi părut nebunească. Luiz ar fi foarte furios dacă ar afla vreodată lucrul acesta, dar acum amintindu-şi drumul spre

coliba vraciului nu i se mai păru aşa de lung şi era convinsă că în două ore se va întoarce fără ca el să-i observe lipsa.

Reacţia şefului la bliţul aparatului era ceea ce o îngrijora cel mai tare. Va considera el oare flash-ul ca o parte a magiei ei, sau mintea lui primitivă se va gândi imediat că acţiunea ei este dăunătoare pentru noul-născut? Consolându-se cu ideea că şeful nu o va considera un spirit demonic pe zeiţa care, după părerea lui îi adusese un moştenitor, ea şi-a continuat drumul prin poiana din jurul lagunei, unde se ţinuse serbarea şi care acum era plină de localnicii adormiţi; bărbaţii fiind încă sub efectul *epenei,* iar femeile fiind foarte obosite de dans.

Când a ajuns la destinaţie, poiana era cufundată în tăcere, nici măcar vântul nu adia printre frunze, niciun animal nu mişca tufişurile, de parcă toate ar fi înţeles că acest loc era interzis pentru toţi, excepţie făcând vraciul şi spiritele lui.

Cu foarte multă atenţie ea s-a urcat pe platforma de lemn din faţa colibei şi, mergând pe vârful picioarelor, fără să facă vreun zgomot care să-i trădeze prezenţa, a deschis uşa, şi-a pregătit aparatul şi a început să fotografieze.

Scena surprinsă avea să-i rămână toată viaţa întipărită în memorie. Un urlet de groază a ieşit din gâtul şefului, care stătea întins în hamac, pictat în negru din creştet până în vârful degetelor de la picioare, având părul prins într-o coadă care imita coafura soţiei lui şi avea la gât, la mâini şi la picioare tot felul de podoabe şi brăţări ale soţiei pentru a păcăli spiritele şi a le face să creadă că au de-a face cu o femeie slabă şi uşor de fermecat şi nu cu soţul ei războinic.

Bliţul l-a orbit pe şef, dar strigătul lui de furie a înfricoşat-o atât de tare, că abia îşi mai ţinea aparatul în mână. Totuşi a avut puterea necesară de a se convinge că el o recunoscuse ca pe o prietenă, dar în timp ce bliţul a luminat camera, ea rămăsese în întuneric, lăsându-i lui impresia că fusese atacat de un duşman invizibil.

Dar ea nu a aşteptat să-i vadă reacţia, ci a fugit înainte ca el să o recunoască. Abia când străbătuse jumătate din poiană a observat că ploua torenţial. Norii de furtună se adunaseră ameninţători deasupra pădurii, încercând parcă să o scufunde sub greutatea lor, iar picăturile de apă îngreunaseră crengile copacilor, aplecându-le şi poteca se transformase într-o mare de noroi.

Neştiind dacă el o urmărea sau nu, şi prea speriată ca să se mai oprească şi să afle, a continuat să alerge atât de repede pe cât îi permitea întunericul, lovindu-se de copacii care îi ieşeau brusc în faţă şi nu mai putea să-i ocolească, încercând să sară peste rădăcinile copacilor care, cu o forţă uimitoare o trânteau la pământ, călcând prin băltoacele formate după atâta ploaie, dar tot timpul încercând să-şi apere cât mai bine cu putinţă aparatul de ploaia ce părea să nu se mai oprească.

A reuşit în sfârşit să ajungă la coliba ei şi stătea chiar în mijloc când l-a văzut pe Luiz venind cu o torţă în mână, evident căutând-o pe ea.

— Unde naiba ai fost?

Rebel rămase nemişcată, uitându-se la el cu o privire de animal hăituit care a ajuns în vizuina lui, pe care o credea sigură, dar descoperă că este prins în capcană. Rămăsese fără cuvinte, prea speriată ca măcar să caute vreunul în favoarea ei, în timp ce Luiz îi cerceta ţinuta, părând şocat de-a dreptul când i-a văzut părul plin de noroi, sângele şiroindu-i din zgârieturile pe care i le lăsaseră amintire crengile copacilor, dar mai ales hainele atât de ude, care se lipiseră de ea părând o a doua piele. Apoi privirile lui s-au îndreptat, spre mâinile ei, pe care instinctiv şi le ascunsese la spate.

— Ce ascunzi acolo? întrebă el pe un ton ameninţător.

— Eu... nimic! spuse ea înghiţind în sec precum un copil prins cu o minciună.

— Arată-mi...! ceru el, întinzându-şi mâna spre ea pentru

a primi ceea ce ea ascunsese. Aş vrea să examinez *nimicul,* care chiar dacă nu este important, te sperie foarte tare.

Conştientă de faptul că jocul îi fusese descoperit, ea se dădu bătută şi cu o privire deznădăjduită i-a întins aparatul foto.

Pentru o secundă Luiz se uită la aparat fără să înţeleagă de ce a trebuit ea să-l folosească pe un timp atât de ploios. Apoi făcând tot felul de supoziţii, descoperi rolul aparatului şi de ce nu dorea ea să i-l arate.

— Ai spus că ai avut un motiv întemeiat să-ţi păstrezi un film, spuse el acuzator, părând prea confuz pentru a crede ceea ce buzele lui rosteau. Dar, dacă cumva ai descoperit ascunzătoarea şefului, ar fi însemnat să fii de-a dreptul nebună să te întorci la coliba vraciului cu aparatul. Şi să întrerupi ceremonia „sarcinii închipuite”!

Tăcerea, care a urmat spuselor lui, se împletea foarte bine cu sentimentul ei de vinovăţie şi cu furia lui, apoi, după o aşteptare prelungită, el nu s-a mai putut abţine şi a început să ţipe la ea.

— *Dar tu nu ai făcut asta, nu-i aşa?* dintr-odată degetele lui puternice s-au înfipt în umerii ei şi au început să o zguduie puternic, dar Rebel nu a făcut nimic ca să-i domolească furia aceea aproape distrugătoare. Eşti chiar aşa de proastă, încât nu ţi-ai dat seama că oamenii aceştia sunt nişte sălbatici, *canibali,* aşa de îndepărtaţi de civilizaţie încât nu ezită să-şi omoare duşmanii şi apoi să le mănânce capul? Atunci când te ating eu tremuri, dar acum nu-ţi dai seama că prostia ta ne-a expus pe amândoi pericolului de a fi arşi de vii sau spânzuraţi de un copac şi lăsaţi acolo până când ni se vor usca oasele suficient de mult pentru a putea fi măcinate, apoi amestecate cu banane vor constitui un desert macabru!

Tot acest monolog fusese în aşa fel conceput încât să şocheze, totuşi puţin din furia lui scăzu atunci când i-a văzut faţa atât de palidă că părea mai albă decât florile de

crin.

— Nu...! şopti ea. Îmi pare rău, îmi dau seama acum că am greşit când m-am dus acolo, dar te rog, Luiz, te rog, încetează. Nu mai suport...!

Plină de remuşcări, ea se prăbuşi în braţele lui, plângând cu sughiţuri. Pentru un minut sau două o lăsă să plângă şi să-şi elibereze tensiunea acumulată, apoi îi ordonă scurt:

— Nu mai avem timp de pierdut, aşa că ai cinci minute la dispoziţie să te schimbi în nişte haine curate, apoi trebuie să plecăm cât mai repede posibil.

Rebel nu a mai îndrăznit să protesteze că nu se putea schimba cu el de faţă, ci a început cu frenezie să-şi descheie nasturii care păreau mult mai mari decât butonierele şi abia a avut timp să observe că el se întorsese cu spatele în timp ce ea se chinuia să se îmbrace cât mai repede cu hainele uscate.

În timp ce el îşi încărca puşca şi-şi punea geanta cu lucrurile lor pe umăr, ea era deja gata, aşteptând cu aparatul foto în mână semnalul de plecare, care nu întârzie să apară.

— Mergi în spatele meu cât mai aproape şi cât mai tăcută cu putinţă. Şansa noastră de supravieţuire este barca cu motor şi trebuie să ajungem la ea şi să ieşim de pe teritoriul tribului cât mai repede. Eşti gata? întrebă el pe un ton dur, pregătindu-se să stingă torţa.

— Sunt gata! răspunse ea.

— Bine! Atunci să mergem! spuse el scurt.

Ploaia încetase; luna se ridicase din nou pe cer, iar ei porniră la drum prin pădure încercând să nu facă zgomot şi evitând tufişurile al căror fâşâit ar fi putut să trădeze intenţia lor de a fugi. Când au ajuns în lagună au văzut că băştinaşii nu se treziseră încă din somnul lor indus de drog, iar ei s-au strecurat foarte uşor printre trupurile adormite până au ieşit din poiană.

La un moment dat s-au oprit îngroziţi la auzul unui

trosnet puternic. Ar fi putut să fie şeful, care pornise în urmărirea atacatorului său, sau poate un animal mare, o pumă care colinda prin noapte în căutarea hranei, dar indiferent ce ar fi fost, Luiz nu putea face altceva decât să aştepte ca zgomotul să înceteze, apoi şi-a luat puşca de pe umăr, a tras piedica şi cu ea pregătită, a pornit înainte.

Abia când satul era la vreo două mile distanţă s-a relaxat şi şi-a pus puşca pe umăr. În lumina lunii când i se vedea faţa se putea spune cu siguranţă că furia care-l măcinase nu dispăruse definitiv, dar când a început să vorbească, cuvintele lui erau „calme” ca ploaia de vară.

— Acum cred că ne putem considera nişte oameni salvaţi. Tribul ai cărui oaspeţi am fost este permanent în război cu cel pe al cărui teritoriu ne aflăm acum, aşa că şeful nu se va aventura până aici fără o escortă de războinici. Poţi să te odihneşti o clipă, spuse el lăsând geanta de pe umăr ca ea să se aşeze. Cinci minute nu mai mult, spuse el văzând-o că se aşezase cu o mulţumire deosebită şi părea dispusă să stea mai mult. Când se va lumina bine băştinaşii ne vor putea lua urma ca unor animale hăituite la vânătoare şi de aceea trebuie să ajungem la barcă înainte de a se crăpa de ziuă.

— Dar nu ştim sigur dacă şeful m-a recunoscut sau nu! îi aminti ea disperată. De fapt cu cât mă gândesc mai mult la lucrul acesta cu atât sunt mai sigură că a fost orbit de flash. Iar când am alergat prin poiană luna era ascunsă în nori, astfel că el nu avea cum să mă vadă.

Îl simţi dintr-odată cum începe să se enerveze şi se aştepta la o răbufnire violentă, dar spre surprinderea ei când începu să vorbească Luiz era foarte calm.

— Supoziţia ta s-ar putea să fie corectă, dar pe de altă parte s-ar putea să te înşeli. Date fiind împrejurările nu cred că ar fi prea înţelept să stăm să vedem dacă te-a recunoscut sau nu, chiar dacă şeful nu te-a recunoscut, tribul nu va renunţa fără luptă la zeiţa lui. Ei te privesc că

pe o zână care a luat chip de femeie, ca pe o legendă devenită realitate, ca pe un talisman care aduce numai noroc, pace şi bunăstare, spuse batjocoritor Luiz.

— Poate că nu sunt chiar zeiţa Fortuna, dar cu siguranţă au fost câteva momente. Ocazii ciudate când compania mea nu a fost atât de dezavantajoasă, nu-i aşa? spuse ea gândindu-se la momentele, preţioase pentru ea, când discutaseră amical, bucurându-se amândoi de aceste discuţii, chiar şi râseseră împreună, descoperind că aveau acelaşi simţ al umorului, aşa că nu fusese pregătită pentru replica amară a lui Luiz, care cu o grabă surprinzătoare a ridicat-o şi a lipit-o de trupul lui puternic.

— Nu este nimic de câştigat din graţiile unui zgârcit, spuse el enervat. Eşti o femeie care-şi împarte favorurile în firimituri, doar pentru a fi sigură că le poate recupera. Dacă un bărbat ţine post flămânzeşte repede, *cara,* şi cum orice gurmand ştie, mâncarea este gustoasă doar atunci când ţi-e foame!

Când gura lui flămândă se aplecă peste a ei, tot corpul ei răspunse dorinţei lui fizice. De multe ori îşi imaginase cum ar fi să se lase pradă dorinţei lui. Îşi dorea să devină parte din mintea lui, din corpul lui şi poate în timp chiar din sufletul lui. Dorinţa de a-şi comunica fizic dragostea era egală cu a lui, dar în ciuda dorinţei, în ciuda moliciunii pe care o simţea în tot corpul, a ezitat, ascultând de o voce interioară care o avertiza că el nu era implicat în niciun fel.

Revolta o smulse din braţele lui, care se mişcau cu foarte multă tandreţe, sigure fiind de victorie.

— Există o înţelegere între călători, *senhor,* o lege nescrisă care le impune bărbaţilor datoria de a se asigura că femeile pot călători nemolestate, spuse ea pe un ton acuzator.

Capul lui mândru a tresărit ca şi când ar fi fost lovit cu un ciomag şi pentru prima dată l-a văzut înroşindu-se. Mândria aristocratului se revoltase, onoarea lui striga să fie apărată.

— Te rog să mă ierţi, *senhorita,* pot să te asigur că nu a fost intenţia mea să te molestez, ci să îţi ofer genul de diversiune care doamnelor le face plăcere – pe care chiar o aşteaptă. Dacă te-am ofensat îmi cer scuze, totuşi pentru a fi corect cu mine însumi trebuie să amintesc faptul că ipocriţii care trăiesc mai mult de o viaţă sunt datori să moară de mai multe ori!

Capitolul 12

Rebel era extenuată atunci când razele soarelui începuseră să încălzească mai puternic aerul rece al dimineţii. În timp ce mergea în spatele omului a cărui putere de a pedepsi părea nelimitată, avea impresia că toată pădurea plângea – de pe fiecare creangă, rămurică şi frunză cădeau picături de apă, ce făceau un zgomot monoton, care pentru nervii ei era precum o tortură rafinată.

A făcut un efort deosebit să-şi ţină pleoapele deschise, apoi şi-a fixat privirea pe spatele lui Luiz ca să nu adoarmă, hotărâtă să nu-i dea satisfacţia de a o vedea înfrântă de oboseală, şi mai grav să se plângă că-i este frig, foame şi că este extenuată.

Singura ei consolare era faptul că ajunseseră aproape de râu. În depărtare se auzea sunetul inconfundabil al apei care se lovea de pietre, adică la puţin timp de barca ancorată la mal.

După vreo jumătate de oră de mers, cu o voce plină de compasiune, Luiz i-a indicat un copac răsturnat pe care să se aşeze.

— Aşază-te aici până caut eu prin rucsac să văd ce pot să găsesc de mâncare pentru micul dejun.

Detestându-i uşurinţa cu care se mişca, rezistenţa lui deosebită la oboseală, Rebel s-a aşezat pe buştean, uşurând greutatea pe care picioarele ei trebuiseră să o suporte până atunci.

— Am găsit doar câţiva biscuiţi! spuse el uitându-se în rucsacul aproape gol. Dacă nu reuşim să prindem nişte peşte sau să găsim nişte *paca,* atunci va trebui să răbdăm de foame următoarele câteva zile.

— Ce este *paca?* întrebă ea, mestecând biscuiţii cu gust de mucegai.

— Un rozător foarte gustos, spuse el scârbind-o,

considerat de indieni o delicatesă.

Suspectând că cruzimea lui fusese intenţionată, şi-a controlat impulsul de a vomita şi s-a forţat să se gândească la altceva şi să schimbe subiectul. Multe petale de flori stăteau împrăştiate la picioarele ei şi, când şi-a ridicat ochii spre coronamentul pădurii, a văzut altele care pluteau spre pământ.

— Am văzut foarte puţine flori prin pădure, spuse ea gânditoare, şi totuşi parfumul lor dulce, dar puternic, ne înconjoară din toate părţile.

— Ele înfloresc nevăzute acolo sus, în lumina plină a zilei, zise el arătând spre coroanele copacilor, o grădină secretă cu nenumărate specii de orhidee, cunoscute printre localnici sub denumirea de „fiicele aerului”, singurele specii feminine capabile să trăiască fără doza de adoraţie masculină, încheie el pe un ton uscat.

— Probabil că misoginismul tău este de vină atunci când clasezi toate femeile ca fiind frivole şi uşuratice, replică ea sătulă de atâtea apropouri.

Şi-a regretat imediat reacţia impulsivă, deoarece a căzut victima unei întrebări usturătoare.

— Îndrăzneşti să pretinzi că eşti o excepţie de la această regulă? Rebel tresări văzând privirea dură pe care i-o aruncă Seniorul, simţindu-se extrem de umilită, convinsă fiind că el o privea ca pe o târfă. Sunt convins că şi pentru hainele de doliu se apelează la nobleţea orhideelor şi dacă mă gândesc bine, îmi amintesc de o tânără cu câte o floare după fiecare ureche şi cu un nasture bine plasat lăsat descheiat.

Cu obrajii în flăcări, ea a sărit în picioare ascunzându-şi umilinţa sub furie.

— Eşti demn de tot dispreţul din lume, *senhor!* Eşti la fel de brutal şi insensibil ca şi strămoşii tăi, negustorii de carne vie, care ţineau în frâu sufletele oamenilor folosindu-se de bici şi care se purtau şi mai rău cu propriile lor soţii. Cândva

Saffira a spus că tu eşti căsătorit cu Amazonia, spuse ea, şi chiar aşa ar şi trebui să fie, deoarece Amazonia are aceleaşi calităţi ca şi tine – un înveliş foarte frumos şi blând care ascunde un interior sălbatic, crud şi insensibil.

— Aşadar eu sunt fiara care ameninţa căprioara, nu-i aşa? spuse el printre dinţi. Talentul tău de a juca teatru este remarcabil, domnişoară Storm, dar impui credulităţii publicului schimbări subtile de roluri. Cu toate acestea, majoritatea oamenilor – cu excepţia celor naivi ca Paulo – ar considera schimbarea aceasta a ta din vampă în căprioară vânată prea bruscă pentru a fi crezută.

Cu toate că momentul nu era prea potrivit, având în vedere suspiciunea lui sălbatică, Rebel îşi dorea cu disperare să clarifice o dată pentru totdeauna relaţia ei cu Paulo, care părea că stă precum o fantomă între ei, pe care Luiz credea că ea îl sedusese şi se folosise de el, lucru pe care i-l amintea permanent pentru a-i răscoli conştiinţa.

— M-am săturat să mă consideri o ipocrită ieftină şi profitoare! izbucni ea nerăbdătoare. Ai înţeles greşit situaţia dintre mine şi Paulo. Chiar şi un criminal are dreptul să fie ascultat, dar tu ţi-ai luat rolul de judecător şi de juriu, fără ca măcar să mă asculţi sau să-mi dai posibilitatea de a-ţi explica ce s-a întâmplat.

— Pentru a pleda pentru circumstanţe atenuante...? scuteşte-mă de melodramă, *senhorita,* se vede de departe că intenţionezi să joci rolul nevinovatului acuzat pe nedrept, spuse el dezgustat.

— Eşti de-a dreptul intolerant! îl acuză ea. Îţi displac pentru că nu mă cunoşti, şi nici nu mă vei cunoaşte vreodată cu adevărat dacă te agăţi de antipatia ta pentru mine.

Ea a ştiut că vorbele ei îşi atinseseră ţinta, atunci când el a încercat să se scuze.

— Mă comport din experienţă precum o victimă. Dar spune ce vrei să spui, voi încerca din răsputeri să nu ţin

cont de faptul că eşti ca un cameleon ale cărui culori se schimbă în funcţie de mediu.

Încurajată de mica victorie, Rebel se simţi destul de încrezătoare ca să-şi spună pledoaria.

— Din primul moment când ne-am întâlnit, Paulo părea foarte interesat de persoana mea, totuşi nu am făcut nimic ca să-l încurajez, dar nici nu l-am descurajat, pentru că mi s-a părut o cruzime să mă port urât cu un băiat care se crede matur.

— Suficient de matur să facă dragoste cu tine? întrebă el cât se poate de dur.

— Doar m-a sărutat – o dată, răspunse ea întrebându-se ce gânduri parşive se mai ascundeau în spatele ochilor acelora cenuşii ca norii de furtună.

— Şi tu consideri că un sărut nu înseamnă încurajare?

— Ei bine, da... poate... dar eram disperată, înţelegi... disperată să găsesc pe cineva care să ştie drumul prin junglă spre satul indian. Am considerat că reputaţia tatălui meu este în joc, seria lui de cărţi s-a impus în atenţia lumii întregi şi, cum este şi normal, îşi dorea ca această ultimă carte să fie cel puţin la înălţimea celorlalte. Îmi doream şi eu lucrul acesta, de fapt, îl doresc atât de mult încât m-am autoconvins că Paulo este un ghid competent – chiar am refuzat să-i ascult argumentele când în ultimul moment s-a speriat şi a vrut să dea înapoi. Am greşit că l-am determinat să meargă împotriva voinţei lui, se confesă ea, căutând o urmă de căldură în ochii aceia duri. Am greşit de asemenea când l-am încurajat să nu-ţi asculte ordinele. Pentru aceste două greşeli îmi cer iertare, dar nu pot şi nici nu voi accepta pedepse pentru ceea ce nu am făcut.

— Vrei să cred că Paulo şi-a riscat reputaţia, cariera şi chiar viaţa de dragul unui sărut? întrebă Luiz.

— De ce nu? întrebă ea la rândul ei. Toată lumea care-l cunoaşte îi ştie bunătatea, cât de atent este cu cei din jur, şi cavalerismul său.

— Paulo poate să aibă multe calităţi şi toate umane, aprobă el. Tu te referi la el ca la un băiat dar în clipa următoare îi atribui calităţi supranaturale. Ai grijă ce spui domnişoară, pentru că niciun bărbat, indiferent de vârstă, nu-şi poate petrece zile în şir lângă o femeie frumoasă şi să pretindă că nu şi-a dorit-o doar pentru el.

Cu toate că expresia feţei lui rămăsese neschimbată şi vorbele la fel de dure, o picătură de speranţă apăru în ochii ei, deoarece pentru prima dată Luiz spunea că este atrăgătoare. Suferise foarte mult când trebuise să se desprindă de sărutările lui fierbinţi, dar de fiecare dată dăduse înapoi, confuză şi rănită de lipsa oricărui angajament, de lipsa unui mic cuvânt de dragoste.

Speranţa nou-născută se reflectase în tandreţea ochilor şi în zâmbetul timid atunci când continuă să-i pledeze cauza lui Paulo.

— Te rog, Luiz, îl rugă ea rostindu-i numele cu o dulceaţă deosebită, nu-l învinui pe Paulo de greşelile mele! Ştii doar că toată vina este a mea, aşa că dacă trebuie să pedepseşti pe cineva, pedepseşte-mă pe mine!

Era un mister pentru ea de ce Luiz parcă lua foc de fiecare dată când o auzea pomenind de Paulo.

— Dacă el are un caracter aşa de puternic şi a putut îmblânzi chiar şi o rebelă, atunci trebuie să înveţe să-şi accepte pedeapsa precum un bărbat, spuse el grav. Ţi-ai spus foarte clar punctul de vedere şi l-ai apărat foarte bine pe Paulo, dar ai grijă, că aceste sentimente materne care acum te fac să-i ţii partea, au nevoie doar de masculul potrivit pentru a se transforma în pasiune.

Instinctul o îndemna pe Rebel să renunţe, dar mândria i-a sărit în ajutor, determinând-o să-l atace pe omul acesta care părea tot timpul împins de diavol să facă rău celor din jur şi mai ales ei.

— Tu nu greşeşti niciodată, *senhor,* şi de aceea eşti atât de exigent şi nu poţi să ierţi nici măcar o greşeală a unui

tânăr nedeprins cu capcanele vieţii? Sau acest comportament are de-a face cu faptul că nu poţi ierta o greşeală pe care ai făcut-o şi tu? Dacă Paulo trebuie pedepsit pentru un singur sărut, atunci, dacă se poate să întreb, tu ce pedeapsă crezi că ai merita?

Împrejur era o tăcere nefirească, care ar fi pus pe gânduri pe oricine, deoarece părea să anunţe un posibil pericol, dar ei erau prea preocupaţi să se uite fioros unul la altul; a fost nevoie de ţipătul ascuţit al unei păsări, care l-a alertat pe Luiz în legătură cu pericolul care părea să le dea târcoale.

— Du-te spre râu repede! spuse el şi se întinse să ridice rucsacul. Dacă nu mă înşel, barca ar trebui să fie ancorată la doar câteva sute de metri de aici.

Indiferent ce sunet ar fi fost de surprins urechile lui, nu s-a materializat deocamdată în nimic concret şi mai ales ameninţător. În goana aceea de a ajunge cât mai repede la râu, Luiz o luase de mână şi alerga atât de repede încât Rebel se întreba dacă atinge totuşi pământul sau nu mai are timp pentru că trebuie să facă pasul următor

Când au ajuns la barcă s-au grăbit să dea la o parte frunzele şi crengile pe care le puseseră pe ea să o acopere, apoi s-au urcat şi au pornit motorul, iar sunetul acestuia părea muzică pentru urechile lui Rebel, muzică acompaniată de pe margine de ţipete omeneşti.

De la jumătatea apei era imposibil să-ţi dai seama dacă băştinaşii erau furioşi sau trişti, dacă gesticulau în semn de ameninţare sau îşi luau rămas bun. Aruncă o privire spre profilul lui Luiz, dar îşi dădu seama că nici el nu înţelegea ce se întâmplă şi părea trist.

De ani de zile îşi dăduse tot interesul pentru bunăstarea acestor triburi preistorice, pătrunzând cu mult curaj, singur şi neînarmat, pe teritoriile lor în încercarea de a le câştiga încrederea şi afecţiunea. Dar acum, datorită intervenţiei lui Rebel, părea că totul se prăbuşeşte. Oare îl mai priveau

acum ca pe un prieten ale cărui vizite le preţuiau? Sau îl urau pentru că le furase zeiţa?

Fiind sigură că în ciuda pericolului foarte mare, el se va întoarce să afle sentimentele indienilor faţă de el, ea s-a ridicat în picioare, s-a întors cu faţa către băştinaşi, şi-a ridicat braţele şi i-a salutat demn ca o zeitate, pledându-i astfel cauza şi lăsându-i o poartă deschisă dacă mai dorea să se întoarcă.

— *Meu Dios! Stai jos!* Luiz ţipa la ea peste umăr, neputând să lase manetele bărcii din mână. Suntem încă în raza arcurilor lor!

Îngrozită de ameninţare, dar hotărâtă să nu renunţe, ea le-a făcut cu mâna în semn de bun rămas, aşteptând un răspuns pozitiv. Băştinaşii se uitau la ea, apoi s-au strâns unii în alţii şi au început să cânte. Luiz luă mâna de pe manete ca să reducă zgomotul motorului şi să asculte ce spun băştinaşii.

— Ce spun? îl întrebă ea aproape implorându-l, uitându-se atentă la profilul lui pe care nu se citea nimic.

Luiz era atât de concentrat, încât păruse să nu audă întrebarea ei, apoi ca şi când căldura privirilor ei ar fi spart masca de gheaţă, toată gravitatea s-a dizolvat într-un zâmbet cald. Abia într-un târziu mândria lui i-a permis să formuleze un răspuns.

— Eşti o domnişoară foarte curajoasă, *senhorita* Storm. Dacă ţi-ai fi arătat frica atâta timp cât eram încă în raza arcurilor lor, ar fi fost ceva uman, dar pentru că te-ai comportat ca o amazoană, acum cântă un imn în care spun că speră că zeiţa lor se va întoarce curând la ei.

— Oh…! exclamă ea foarte surprinsă, dar savurând efectele complimentului. Reuşise şi ea în sfârşit să-i intre în graţii! Uşurarea şi bucuria i se citeau pe toată faţa, dar ochii de culoarea cerului şi a apelor, străluceau precum doi luceferi. Inclusiv Luiz părea afectat de o emoţie puternică, dar pentru a nu se observa nimic, s-a concentrat asupra

bărcii pentru a o scoate din lagună şi apoi s-o ghideze pe apele întortocheate ale Amazonului.

După mai bine de o oră de călătorie prin imensitatea aceea de apă şi pădure, el i-a aruncat o privire peste umăr şi a văzut-o de-a dreptul fascinată de lumea aceea ce părea neschimbată din timpurile preistorice până acum.

— Dacă încerci cumva să compari Amazonia cu alte păduri ecuatoriale pe care le-ai întâlnit în Africa sau în Extremul Orient, trebuie să ţii cont de faptul că această zonă n-a fost tulburată de nimic milioane de ani şi ca urmare toate plantele şi animalele s-au dezvoltat în voie; aici vei vedea o varietate de forme de viaţă, nemaiîntâlnită în alte locuri.

— Acum regret că mi-am folosit tot filmul, spuse Rebel, dornică să prelungească discuţia cu străinul a cărui schimbare de atitudine o făcuse să devină foarte timidă.

— Ai omis ceva şi acum ai vrea să-ţi îndrepţi greşeala? întrebă el atât de plictisit încât nici măcar nu-şi mai întoarse capul spre ea.

— Mi-ar fi plăcut să mă axez mai mult pe partea spectaculoasă care să stimuleze imaginaţia, dar cel mai mult, spuse ea gânditoare, mi-ar fi plăcut să pot fotografia câteva specii de orhidee, dintre cele care înfloresc sus pe acoperişul pădurii şi pe care spui că indienii le numesc „fiicele aerului”.

Rebel nu înţelegea de ce a trebuit el să tragă barca la mal şi apoi să se afunde cu puşca pe umăr în pădure.

— Stai aici, nu voi lipsi mult!

Uimită l-a urmărit intrând în pădure, apoi a auzit o împuşcătură care a speriat toate păsările din preajmă.

Şocul a fost şi mai mare, când el s-a întors din pădure cu o crenguţă foarte înflorită de orhidee şi i-a aruncat-o în poală. Era o floare pe care el o culesese cu o împuşcătură din grădina aeriană, al cărei parfum era mai puternic că un narcotic, iar florile erau foarte roşii şi aveau petale

catifelate precum mătasea chinezească.

— Ce frumos! spuse ea, emoţionată până la lacrimi de aparenta lui atenţie, apoi şi-a dat seama că acest dar al lui este un fel de steag al păcii, mai ales când şi-a aplecat capul brun spre ea şi i-a spus:

— Orice floare poate fi preţuită într-un loc exotic, dar propria mea admiraţie este rezervată pentru florile frumoase şi obraznice, care înfloresc extraordinar de frumos chiar şi în cele mai neobişnuite condiţii.

Capitolul 13

În momentul când soarele a apus, cetele de maimuţe au început să ţipe, păsările de noapte să cânte, broaştele să orăcăie şi toate aceste zgomote se amestecau cu clipocitul apei, făcând imposibilă orice tentativă de a dormi.

Luiz făcuse două focuri, unul aproape de hamacul lui Rebel şi altul la aproximativ un metru de hamacul lui. Dar Rebel stătea în hamac cu ochii larg deschişi, urmărind siluetele copacilor, desenate de lună pe suprafaţa netedă a apei, iar coroanele lor erau proiectate pe cerul azuriu. Noaptea era foarte rece, iar ea se strânsese ghem în încercarea disperată de a opri frigul să-i pătrundă în sacul de dormit şi astfel în toate oasele. Se simţea extenuată, dar mintea îi era prea activă ca să poată dormi. De când îi adusese orhideea, Luiz se cufundase într-o tăcere profundă şi reticentă la orice încercare de conversaţie. Toate orele de tăcere şi le petrecuse la cârma bărcii, încercând să găsească scurtături în imensitatea aceea de apă.

Atenţia lui Rebel se îndreptă spre Luiz care, de când se aşezase ea în hamac, stătuse numai lângă foc, încercând să-l întreţină pentru că noaptea era foarte rece. Încercând să-şi găsească o poziţie în care să nu-i mai fie frig, ea se răsucea de pe o parte pe alta, iar scârţâiturile hamacului îi atraseră atenţia brazilianului, care acum se îndrepta spre ea.

— Nu poţi să dormi? întrebă el foarte rece şi detaşat.

— Mă tem că nu, spuse ea dârdâind de frig şi simţind cum fiori de gheaţă i se preling prin măduva spinării, împrăştiind frigul în tot corpul.

Tăcerea lui i-a dat de înţeles că dorea să-i propună ceva, dar a ezitat nefiind sigur dacă ea va accepta sau nu.

— Nu ai vrea să mergem să înotăm?

— Să înotăm? întrebă ea surprinsă. Dar este prea frig şi prea periculos!

— Indienii obişnuiesc să facă baie la ora aceasta din noapte, deoarece acum temperatura este la nivelul cel mai scăzut, iar apa este considerabil mai caldă decât aerul acesta rece, îi explică el. Să ştii că atunci când am căutat lemne pentru foc, am găsit un iaz cu apă foarte curată, atât de curată că poate fi chiar băută fără niciun fel de problemă.

— Bine… dacă tu eşti sigur că-mi va fi mai bine, spuse Rebel tremurând. Orice este mai bine decât să stau aici şi să îngheţ!

Luiz o ajută să coboare din hamac, apoi, când ea era stăpână pe picioarele ei, îşi luă grabnic mâinile de pe ea ca şi când s-ar fi temut de atingerea ei. Surprinsă de comportamentul lui, îl urmă prin pădure, luptându-se cu durerea şi confuzia declanşate de comportamentul lui. Mai devreme crezuse că relaţia lor se îmbunătăţise şi că o luase pe calea cea bună, dar, din anumite motive pe care ea nu le cunoştea, el se retrăsese sub un scut de politeţe, total antagonică replicilor dure şi certurilor de până atunci, care, dacă se gândea mai bine, chiar îi plăcuseră şi cărora acum le simţea lipsa aproape la fel de mult ca şi săruturilor furioase, dar pasionale.

De data aceasta nu avu motive să se simtă stânjenită de prezenţa lui, în timp ce se dezbrăca tremurând, deoarece Luiz nu se vedea nicăieri. După ce se dezbrăcă, Rebel încercă apa cu degetul şi i se păru îngrozitor de rece, dar se gândi să-i urmeze sfatul şi să vadă ce se va întâmpla, oricum şi afară dacă ar fi stat ar fi îngheţat. Se aruncă în apă şi, surprinzător, era mult mai caldă decât se aşteptase, apoi începu să înoate spre celălalt mal, bucurându-se de căldura care începuse să-i dezmorţească trupul gol.

Apa era puţin roşiatică, iar această culoare era datorată parţial lunii, parţial rocilor înconjurătoare. Era atât de fascinată de tot ce vedea în jurul ei încât, atunci când Luiz se ridică la suprafaţa apei de culoarea vinului, ea clipi, apoi

spuse pe un ton visător:

— Bacchus, rege al plăcerii, porţi în vreme de pace o manta de culoarea purpurei, iar pe timp de război îmbraci mantaua din piele de panteră!

Pentru câteva clipe el rămase blocat, neînţelegând despre ce este vorba, apoi când îşi dădu seama, îşi îndepărtă cu un gest teatral o şuviţă rebelă de păr, şi o contrazise sec:

— Bacchus este considerat în unele culturi zeul Infernului, iar în altele zeul Destinului. Nu te voi pune într-o situaţie jenantă întrebându-te în care dintre aceste ipostaze mă vezi pe mine. Fără a-i da posibilitatea să răspundă, el s-a întors şi a început să înoate, strigându-i şi ei peste umăr că este cazul să iasă din apă.

— Este timpul să ieşi să te usuci, tânără bacantă, ai stat suficient în apă!

Ascultătoare, Rebel îi urmă exemplul şi ieşi pe malul apei, dar când puse piciorul pe pământ simţi înţepăturile de gheaţă care-i îngheţau sângele. Simţind acut lipsa unui prosop, încercă să intre cât mai repede cu putinţă în hainele lăsate pe mal, dar fiind udă îşi dădu seama că face o mare greşeală, deoarece după aceea, hainele fiind ude se va transforma într-un sloi de gheaţă.

— Eşti gata? întrebă Luiz ieşind din spatele unui pâlc de copaci, dar când i-a văzut faţa vânătă de frig şi-a înghiţit o înjurătură. Nu a mai pierdut timpul şi şi-a rupt cămaşa, transformând-o într-un prosop cu care a început să-i şteargă părul, neţinând cont de protestele ei, până când s-a transformat într-un nor auriu.

Apoi, a început să-i maseze corpul, apoi a luat-o în braţe şi a dus-o lângă focul care încă nu se stinsese şi mai reuşea încă să mai degaje puţină căldură.

Foarte recunoscătoare, Rebel s-a aşezat în genunchi şi şi-a întins mâinile spre foc, pentru a-şi dezmorţi degetele îngheţate, dar cu toate acestea se simţea foarte slăbită.

— În asemenea momente îţi dai seama că femeile nu trebuie să se implice în călătorii în teritorii neexplorate! De ce oare nu sunt femeile mulţumite să facă ceea ce se pricep mai bine – adică să îşi vadă de treburile gospodăriei şi să crească copiii? spuse el furios.

Rebel nu avea nici cea mai mică idee ce-l enervase atât de tare, dar mai ales nu-şi înţelegea dorinţa subită de a plânge şi trebuia să se lupte din răsputeri ca lacrimile să nu-i ţâşnească din ochi.

— Este o întrebare pe care mi-o pun şi eu adesea, spuse ea, mai ales atunci când aud copilul din mine plângând după păpuşile pe care nu le-a avut niciodată şi după prietenii de joacă pe care nu i-a cunoscut niciodată.

Spre groaza ei, nu se mai putu lupta cu lacrimile, care îi invadară ochii şi apoi începură să curgă năvalnic. Auzi un murmur deasupra capului, apoi fu ridicată brusc cu o mişcare pe care o crezu brutală, dar care fu cât se poate de tandră.

— Eşti obosită şi-ţi este frig, senhorita, îi spuse Luiz privind-o în ochi, prea frig ca să te las să dormi singură. Dacă-ţi mai aminteşti, te-am avertizat că în jungla amazoniană sunt nopţi în care trebuie să dormi foarte apropiat de tovarăşul de drum pentru a te încălzi de la căldura corpului acestuia, şi se pare că aceasta este una din acele nopţi.

Nicio emoţie nu se zărea pe faţa lui atunci când a întins sacul lui de dormit pe jos, ajutând-o să intre în el şi chiar dacă ar fi fost emoţionat ei nu i-ar fi păsat pentru că îi era prea frig şi avea simţurile amorţite. Un singur gând o măcina şi a trebuit să-l murmure.

— Crezi că suntem în siguranţă? Nu vor veni fiare sălbatice peste noi?

— Stai liniştită, am puşca lângă mine, spuse el.

— Da, dar… încercă ea să protesteze.

— Eşti în siguranţă, *senhorita,* insistă el, apoi uimind-o

din nou cu capacitatea lui de a-i citi gândurile, concluzionă ironic: pot să-ţi promit cu siguranţă că eu nu voi dormi.

Ea s-a agitat toată noaptea în somn, trezindu-se cu numele lui pe buze, apoi afundându-se din nou în abisul de căldură, liniştită de faptul că-l simţise lângă ea, că-i auzise răsuflarea şi că-i simţise bătăile inimii.

Când degetele de lumină ale dimineţii i-au mângâiat faţa trezind-o, s-a răsucit apoi s-a încruntat deoarece nu-l mai simţea pe Luiz lângă ea.

— Bună dimineaţa domnişoară, vocea lui era suficient de rece pentru ca Rebel să se întrebe dacă ei într-adevăr dormiseră împreună sau ea visase.

— Bună dimineaţa, spuse ea ridicându-se pentru a-i vedea faţa, iar părul lui umed i-a dat de înţeles că-şi făcuse baie.

— Am reuşit să găsesc nişte banane pentru micul dejun, zise el atât de detaşat de parcă tocmai s-ar fi întors din piaţă. Biscuiţii s-au terminat, mai avem doar nişte apă de băut – dar din acest punct de vedere suntem norocoşi pentru că sunt zone prin această pădure în care apa nu este potabilă.

— Atunci nu ar trebui să umplem bidoanele înainte să plecăm? întrebă Rebel nedumerită de aerul lui detaşat.

— Din păcate, în graba noastră de a părăsi satul am uitat bidoanele acolo, îi spuse el puţin acuzator. Oricum în această perioadă a anului este o scurtătură care devine navigabilă, aşa că dacă plecăm fără nicio întârziere s-ar putea să evităm disconfortul de a mai petrece o noapte în pădure.

El spusese disconfort, dar era vorba de fapt despre un dezastru total, îşi spuse Rebel uitându-se la el cum se concentra doar asupra bărcii, turând motorul la maximum şi folosindu-se de toată concentrarea şi toată forţa fizică, de parcă ar fi dorit să scape de anumite frustrări.

S-au oprit o singură dată şi asta pentru a căuta mâncare şi apă prin pădure, dar, ca şi indienii în urmă cu sute de ani, au descoperit că luxurianta junglă amazoniană este aproape la fel de lipsită de mâncare ca şi un deşert. Rebel mergea de-a lungul râului căutând după fructe, când deodată s-a împiedicat de o rădăcină şi a căzut. Când s-a împiedicat şi-a întins mâinile în faţă ca să-şi amortizeze căderea, dar mâinile i s-au oprit în scoarţa plină de ţepi a unui copac. Toate acele acelea mici implântate în palmele ei au făcut-o să ţipe de durere.

După cum se aştepta, Luiz, care întotdeauna rămânea prin apropiere de ea, auzindu-i ţipătul, în câteva secunde a fost lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, iar ochii lui scormoneau tufişurile în căutarea şerpilor, apoi mulţumit că nu se vedea nici urmă de şarpe s-a apropiat de tufişuri să vadă dacă nu cumva este vreun animal pe acolo. Bănuind că de dimineaţă căuta un motiv să se enerveze pe ea, Rebel şi-a ascuns mâinile la spate şi s-a gândit la o minciună plauzibilă.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat cu ţipătul meu; m-am speriat de o pasăre care a zburat de sub un tufiş, spuse ea înroşindu-se de minciuna pe care o spusese.

Îmbujorarea s-a accentuat şi mai tare când el, în loc să fie mulţumit cu răspunsul ei, îi studia foarte atent chipul să vadă dacă minte sau nu. Se simţea foarte stingherită de privirea aceea a lui scrutătoare şi a încercat să scape de ea dându-se deoparte, întrebându-se de ce omului acestuia, care crezuse aşa de uşor că ea uzează de farmecul ei pentru a-i face pe bărbaţi să-i mănânce din palmă, îi era aşa de dificil să se hotărască în probleme foarte simple.

— Aşteaptă! strigă el. Apoi o prinse de încheietura mâinii şi îi întoarse mâna cu palma în sus, iar ea se aştepta să înceapă să râdă de ea, dar el se purtă cât se poate de amabil.

— Am o trusă de prim ajutor în barcă. Hai să mergem să vedem ce putem face, îi spuse el calm.

Tonul lui era atât de lipsit de expresie încât ea se întrebă dacă el era total dezinteresat de ea sau o catalogase drept o fetiţă naivă şi nu se mai obosea s-o certe din orice. Sau calmul lui putea fi comparat cu preludiul unei furtuni amazoniene, o perioadă de autocontrol forţat pentru ca apoi să izbucnească într-o mânie sălbatică?

În ciuda dorinţei lui de a ajunge acasă înainte de a se lăsa întunericul, a durat o oră să-i scoată toţi ţepii din palme, apoi a uns-o cu o alifie şi i-a bandajat mâna ca un profesionist.

— Acum vrei, te rog, să rămâi în barcă până mă duc eu să găsesc ceva de mâncare şi nişte apă? o întrebă el pe un ton cât mai blând cu putinţă. Apoi sări peste marginea bărcii, afundându-se în pădure, fără ca măcar să arunce o privire înapoi, iar ea trebui să-i asculte ordinul şi să nu se mişte din barcă.

După nu mai mult de zece minute el s-a întors aducând câteva bucăţi de liane, ţinându-le foarte atent de un capăt ca să nu le scape, apoi i-a dat ei una, a oprit şi el una şi i-a arătat ce să facă cu ea. Luiz băgă un capăt al lianei în gură sugându-i seva şi o îndemna şi pe ea din priviri să facă acelaşi lucru, dar ea ezită întrebându-se ce gust o fi având. Când el îşi potoli setea, încercă să o convingă că nu avea un gust rău.

— Este aproape fără gust, este apă potabilă. Dacă nu ar exista această specie de liane care înmagazinează apa, băştinaşii ar muri de sete în această regiune unde nu există izvoare prin pădure, mai ales în anotimpul secetos când nu pot să-şi strângă apă de ploaie.

Încurajată de vorbele lui, Rebel duse liana la gură şi începu să bea însetată lichidul. Dacă la micul dejun au mâncat banane, la prânz s-au ospătat cu fructe de avocado, care deşi sălbatice şi fără un gust prea grozav au constituit

o masă îndestulătoare.

Chiar înainte ca ea să termine de mâncat, Luiz porni motorul şi barca începu să înainteze rapid printre valuri până când ajunse pe suprafaţa unui lac imens, unde delfinii săreau jucăuşi printre valuri, ca şi când ar fi fost la un concurs de schi nautic.

Rebel era aşa de fascinată de jocul lor, încât îşi părăsi locul şi i se alătură lui Luiz la proră

— Sunt aşa de mulţi! şopti ea.

— Sunt mulţi pentru că sunt protejaţi de un mit, strigă el ca să acopere zgomotul motorului. Deşi carnea delfinilor este comestibilă, indienii nu o mănâncă deoarece cred că îi face impotenţi.

Pentru o vreme ea îşi permise să stea alături de el la proră, bucurându-se de aerul curat şi rece care-i sufla prin păr şi de răcoarea care-i mângâia obrajii, dar totul fu de scurtă durată pentru că el îi sugeră să se întoarcă la locul ei.

— Cred că ar fi mai bine să te întorci la locul tău! propuse el şi încetini viteza bărcii pentru că se aflau într-o apă plină de vegetaţie şi în care oricând s-ar fi putut împotmoli, dar încet-încet au lăsat în urmă apa plină de plante şi şi-au continuat drumul spre casă.

După multe ore de navigat şi de tăcere, Rebel şi-a dat seama că Luiz cunoştea locurile pe unde treceau, ghidându-se după ele pentru a ajunge mai repede acasă.

Într-un amestec de bucurie şi durere, ea văzu debarcaderul profilându-se prin întunericul nopţii, simţi că el redusese viteza şi i se puse un nod în gât când barca se apropie de locul de ancorare şi ştiu că tatăl ei, Paulo, Saffira de Pas şi toţi ceilalţi intruşi erau la doar câteva minute distanţă.

Ca şi când şi el ar fi simţit că au ajuns la sfârşitul unui capitol şi unele părţi ar fi dorit să le poată rescrie, Luiz nu coborî imediat ci se aşeză pe marginea bărcii, dar ea nu-i

putu vedea faţa pentru că era întuneric.

— Am ajuns! spuse el ca o sentinţă finală.

— Sunt sigură că nu regreţi deloc, şopti ea luptându-se cu lacrimile, se spune că Amazonia este o femeie – prea femeie ca s-o stăpânească un singur bărbat – totuşi tu ai reuşit să cooperezi cu ea la fel de bine ca mine.

— Am ajuns la o concluzie, *senhorita,* replică el dur, Amazonia şi cu tine sunteţi precum doi gemeni inseparabili şi identici care au aceleaşi caracteristici, aceleaşi contradicţii, aceeaşi abilitate de a atrage şi a respinge. Pentru călătorii în trecere poţi să fii şi crudă şi blândă, încurajezi omul să se avânte pe căi cunoscute, doar pentru a-l arunca fără nicio explicaţie în cele mai negre îndoieli. Gândurile tale, ca şi căile maritime ale Amazonului sunt necinstite: acţiunile tale la fel de imprevizibile ca şi curenţii lui. Da, Amazonia este cu siguranţă o femeie, încheie el dur, singura femeie pe care am împărţit-o voit cu alţii – singura pentru care sunt pregătit să fiu considerat „unul dintre mulţii amanţi”.

Capitolul 14

Rebel îşi întinse gâtul pentru a se uita cu atenţie la fotografiile puse la uscat. De câteva zile camera obscură pe care specialiştii lui Luiz o improvizaseră, devenise refugiul ei, un loc unde putea să scape de nenumăratele întrebări şi de privirile curioase. Dar cel mai important era că locul acesta îi oferise scuza necesară pentru a-l evita pe Luiz Manchete, care de când pusese piciorul din nou pe proprietatea sa, se transformase iar în Seniorul foarte sobru, al cărui aer de răceală descuraja pe oricine ar fi dorit să-l întrebe ceva despre călătoria în junglă: bineînţeles Saffira de Pas făcea excepţie de la această regulă.

Dacă nu ar fi existat fotografiile ca dovadă clară, Rebel s-ar fi gândit că toate evenimentele pe care le-au trăit împreună sunt rodul imaginaţiei ei, dar fiecare scenă care ieşea din baia de developare reînvia amintirea zilelor pline de bucurie, de conflicte, de pericol şi ocazional de fericire aproape de nesuportat.

Din nefericire munca ei se terminase. În timp ce atârna ultima fotografie la uscat, se uita cu o încântare aparte la figura schimonosită de furie a şefului, la coada lui aranjată ca a femeilor, la toate podoabele feminine, care contrastau prea mult cu alura lui de războinic.

— Rebel…! strigă Paulo din spatele uşii. Pot să intru?

— Aşteaptă doar o secundă, te rog! strigă ea revenind cu picioarele pe pământ, apoi foarte grăbită şi panicată ascunse un teanc de fotografii, al căror subiect era prea personal, într-un plic nesigilat, pe care îl ascunse pe un raft plin de cărţi, apoi îi spuse lui Paulo să intre.

De cum intră în camera obscură, Rebel îşi dădu seama că băiatul era foarte emoţionat. Zile în şir trăise cu sabia lui Damocles deasupra capului, cu ameninţarea de a fi concediat dintr-o slujbă care-i plăcea şi cu riscul de a-şi încheia cariera. Cu cruzimea-i specifică Luiz îl ţinuse în

suspans; de când se întorsese stătuse mai mult în biroul lui ocupându-se de corespondenţa care se strânsese în absenţa lui, totuşi Rebel era convinsă că l-ar fi putut pune pe Paulo în capul listei de priorităţi.

— Tocmai am vorbit cu Seniorul, izbucni el foarte emoţionat.

— Ce s-a întâmplat? Se simţi ea datoare să întrebe, deşi răspunsul pozitiv se vedea clar pe faţa tânărului.

— Foarte bine. A fost surprinzător de blând. După ce mi-a ţinut o prelegere despre prostia de a încălca ordinele, şi-a schimbat radical atitudinea şi a început să-mi vorbească precum un unchi, făcând aluzie la influenţa pe care o poate avea o femeie experimentată asupra unui bărbat tânăr ca mine, spunându-mi că şi bărbaţii mult mai experimentaţi ca mine pot cădea victime şiretlicurilor feminine.

Rebel îşi ascunse cât de bine a putut durerea pentru că ştia foarte bine că despre ea este vorba. Paulo continuă:

— În trecut întotdeauna i-am admirat abilitatea Seniorului de a judeca totul corect, dar de data aceasta, o asigură el, raţionamentul său este total greşit. Şi i-am şi spus lucrul acesta! I-am spus foarte clar, cu riscul de a-mi distruge cariera, că nu-i voi permite să spună asemenea enormităţi despre fata cu care intenţionez să mă însor!

Mintea lui Rebel era aşa de preocupată să digere informaţia conform căreia stima lui Luiz pentru ea era şi mai mică decât îşi închipuise, încât nici măcar nu a recepţionat cererea în căsătorie a lui Paulo. Nu şi-a dat seama de lucrul acesta decât atunci când el s-a aplecat spre ea ca să o sărute.

— Nu, Paulo, nu trebuie! spuse ea îndepărtându-se de el. Cum ai putut spune un asemenea lucru. Nu ţi-am dat niciodată nici cel mai mic indiciu că aş dori aşa ceva., şopti ea întrebându-se ce o fi crezând Luiz acum despre ea, dar mai ales cât se schimbase atitudinea lui după această greşeală a lui Paulo.

Totuşi trebuia să fie amabilă cu băiatul a cărui expresie era o imagine a felului cum se simţea ea – îndurerată şi respinsă.

— Am crezut… începu el, apoi ezită. Nu te-am cerut cum trebuie, nu-i aşa? spuse el trist. Cât timp ai fost în junglă am fost aşa de îngrijorat pentru tine, îmi umpleai gândurile în fiecare minut al zilei, aşa de mult încât m-am gândit că o fată care-mi umple astfel gândurile ar trebui să devină soţia mea. Te iubesc, Rebel! spuse el nefericit. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că tu nu mă iubeşti.

Câteva minute mai târziu ea se îndrepta spre camera ei, uşurată de faptul că Paulo acceptase refuzul ei fără resentimente.

Când intră în cameră, în dorinţa de a fi singură, tatăl ei era acolo aşteptând-o.

— Rebel, draga mea, spuse el zâmbind, apoi arătă spre o cutie mare aşezată pe pat. Ţi-am adus un cadou – şi nişte veşti bune

— Mulţumesc, tată! zise ea, făcând un efort foarte mare ca măcar să mimeze încântarea. Cum au fost puţine veşti bune în ultima vreme, le voi asculta pe acestea mai întâi şi apoi voi deschide cadoul.

— Cum poţi să spui un asemenea lucru! Te-ai întors din expediţie teafără şi cu nişte fotografii extraordinare, mai bune decât aş fi putut spera vreodată că-mi vei aduce şi totuşi nu eşti mulţumită. Ce altă ambiţie vrei să-ţi mai îndeplineşti?

Era tentată să-i spună adevărul, să-i spună că explorarea locurilor necunoscute nu mai reprezenta niciun interes pentru ea, că numai când se gândea să se mute din nou dintr-un loc în altul, fără a prinde rădăcini nicăieri, simţea că i se face rău. Cealaltă alternativă – de a se aşeza undeva o dată pentru totdeauna, probabil în vreo căsuţă la ţară, unde să-i ţină companie tatălui ei, era atât de lipsită de atracţie că se simţi deprimată, dar nu putea să-l supere pe

tatăl ei spunându-i.

— Aşa cum a spus domnul Manchete mai demult, sunt un plod nerecunoscător, încheie ea solemn.

— Nici vorbă de aşa ceva, o contrazise el. Eşti doar puţin obosită, atâta tot – şi este cât se poate de normal să te simţi aşa după această expediţie încântătoare. Din fericire am tocmai ce îţi trebuie ca să-ţi revii. Domnul Storm şi-a dus mâna la buzunar şi a scos de acolo o parte a unui ziar, arătându-i un paragraf subliniat cu creionul. Îţi aminteşti de fotografiile pe care le-ai făcut pe muntele Kinabalu anul trecut când am fost în expediţie la Borneo? Ei bine, una dintre ele a câştigat premiul „Cea mai frumoasă fotografie a anului”!

— Vorbeşti serios? întrebă Rebel dorindu-şi să-i poată împărtăşi entuziasmul.

— Nu am fi aflat lucrul acesta dacă eu nu l-aş fi rugat pe Paulo să-mi aducă orice ziar englezesc pe care pune mâna, atunci când a fost cu treburi în capitală. Aproape că nu-mi venea să-mi cred ochilor când am citit paragraful cu pricina, dar m-ai făcut aşa de mândru şi-ţi sunt atât de recunoscător, încât imediat l-am rugat pe băiat să-ţi cumpere un cadou – este o rochie, spuse arătând încă o dată spre cutia de pe pat. Ştiu că niciodată nu te-a prea interesat felul în care arăţi sau te îmbraci, şi asta probabil pentru că ai fost privată de o prezenţă feminină încă de la o vârstă fragedă, dar în mod normal trebuie să ai grijă de felul în care arăţi şi să încerci să te îmbraci la fel ca fetele de vârsta ta. Ar fi o încântare pentru mine dacă te-aş vedea arătând cât mai feminină cu putinţă, aşa că te rog îmbracă rochia în seara aceasta la cină; va fi cina noastră de bun rămas, dacă vrem să ajungem la Londra la timp pentru decernarea premiului.

Rebel nu a despachetat rochia decât târziu după plecarea tatălui ei, dar a stat ore întregi gândindu-se că prăpastia

dintre ea şi Luiz se întindea de-a lungul junglei, iar cina din seara aceea avea să fie ultima masă pe care o lua împreună cu el, apoi când se va retrage la culcare, va fi ultima dată când va mai dormi sub acoperişul lui. Umbrele serii începuseră să o învăluie, dar ea nici măcar nu le observase. A fost readusă la realitate de ţipătul unei maimuţe care-şi chema partenerul, era un ţipăt plin de aroganţă care exprima dorinţa de a se împerechea, sunet pe care ea întotdeauna îl va asocia junglei.

Luiz obişnuia să cineze târziu, aşa că avea suficient timp să se pregătească. Mai întâi îşi spălă părul, şi-l uscă şi-l pieptănă astfel încât să rămână foarte buclat. Apoi se îndreptă spre rochie şi când o puse pe ea îşi dădu seama că Paulo are gusturi foarte bune. Îi alesese o rochie lungă până la glezne, de un mov pal care-i scotea ochii în evidenţă şi-i dădea un aer de mister, era mulată evidenţiindu-i silueta foarte frumoasă care mai tot timpul stătea ascunsă sub haine largi de dril.

Studiindu-se în oglindă îşi aminti că mai demult primise o trusă completă de farduri şi se hotărî să le folosească, pentru a-i arăta Seniorului că nu numai în junglă putea fi atrăgătoare.

Când termină de făcut totul se uită în oglindă şi nu-i venea să creadă că doamna aceea sofisticată care o privea din oglindă era chiar ea. Ar fi foarte frumos dacă ultima amintire a lui Luiz despre ea ar fi una perfectă. Cu o înălţare neajutorată a umerilor, ea se ridică în picioare consolându-se cu ideea că perfecţiunea este doar un vis al omenirii.

Ea plecă din cameră îndreptându-se spre salonul mic unde, de obicei invitaţii serveau băuturile de dinaintea cinei. De obicei salonul era plin cu oameni de ştiinţă, dar acum era gol. Ezită, întrebându-se dacă nu cumva venise prea devreme sau poate băuturile se serveau în altă parte, aşa că se hotărî să plece, dar auzi un zgomot în spatele ei şi

se întoarse. Când îl văzu pe Luiz inima începu să-i bată mai tare, iar pentru câteva secunde au rămas uitându-se unul la altul, tensionaţi precum două pisici sălbatice, neştiind dacă să zgârie sau să toarcă. Apoi Luiz, care era îmbrăcat într-un smoching foarte elegant, iar părul răzvrătit era foarte bine pieptănat, şi-a amintit că el este gazda şi a întrebat-o cu o voce suavă:

— Vrei să-ţi aduc ceva de băut?

— Un suc de fructe ar fi foarte bine, mulţumesc, spuse ea urmărindu-l cu privirea cum se duce şi-i umple un pahar de suc de fructe.

— Arăţi foarte bine în seara aceasta! o complimentă el, dar complimentul fusese atât de neaşteptat încât ea aproape scăpă paharul din mână.

— Nu trebuie să-ţi murdăreşti rochia din cauza unui compliment! zise el fără ca faţa lui să exprime ceva. Saffira mi-a spus că Paulo a consumat multă energie pentru acest cadou. Exact aşa cum ar fi trebuit să fie, având în vedere importanţa evenimentului. Cred că felicitările sunt suficiente, *senhorita,* nu-i aşa? spuse el pe un ton mai rece decât gheaţa din paharul ei.

Ea nu înţelegea pentru ce o felicită, apoi şi-a amintit de premiu şi a presupus că tatăl ei îi spusese despre el şi a simţit cum roşeaţa îi cuprinde obrajii în vreme ce se pregătea să-i răspundă.

— Da, este suficient! zise ea nemaiştiind ce să adauge.

Fu foarte surprinsă când văzu flăcările de furie din ochii lui şi nu înţelegea de ce îl deranja aşa de tare succesul ei.

— O asemenea schimbare cu siguranţă îţi va afecta şi munca. Aveam impresia că îţi place să călătoreşti, dar desigur acceptând aceste noi responsabilităţi vei fi nevoită să te retragi!

Pentru moment ea fu nedumerită, apoi îşi aminti că tatăl ei îi spusese că unul dintre avantajele premiului este acela de a lucra cu un expert în domeniul lor de activitate.

— S-ar putea să fiu obosită la început, spuse ea, dar nu voi uita faptul că libertatea mea nu va fi îngrădită pentru multă vreme. După o perioadă scurtă de timp voi fi capabilă să continui, dar cu rezultate mult mai bune ca înainte.

Luiz şi-a dat capul pe spate şi pentru câteva secunde terifiante i-a amintit de o cobră pregătită să atace. Apoi printr-un efort foarte mare a reuşit să se stăpânească şi a spus pe un ton veninos:

— Cu siguranţă vei reuşi, *senhorita* Storm, ţi-ai făcut lecţiile foarte bine – într-o zi Paulo va fi un tânăr foarte bogat.

Multe minute în sir Rebel a încercat să facă legătura între premiul ei Paulo şi de ce îl menţionase Luiz, apoi şi-a dat seama că ea vorbise despre premiu, iar el se referise la presupusa ei logodnă cu Paulo.

Fiind într-o stare groaznică Rebel a încercat să îndure ritualul cinei, prefăcându-se că mănâncă din fiecare fel de mâncare, reuşind cumva să răspundă monosilabic remarcilor care-i erau adresate de Paulo şi de Saffira, care împreună cu ea şi cu tatăl ei erau singurii oaspeţi la cină.

— Fiica dumneavoastră nu prea are multe de spus în seara aceasta, profesore, spuse Saffira pe un ton mieros, scoţând-o pe Rebel din visare.

— Ea nu este un copil prea vorbăreţ, fu de acord tatăl ei. Dacă un aparat foto ar fi folosit ca intermediar ai descoperi că vorbeşte extraordinar de bine.

— Trebuie de asemenea să ţineţi cont de faptul că are şi foarte multe pe cap în acest moment, spuse Luiz fără pic de umor. Foarte multe furtuni tulbură drumul spre căsătorie.

Toţi au rămas cu gura căscată la această replică, iar Paulo şi tatăl ei au început să vorbească în acelaşi timp.

— Iertaţi-mi scăparea, *senhor,* se grăbi tânărul să spună, nu am avut încă ocazia…

— Drumul spre căsătorie! îl întrerupse tatăl ei prea şocat ca să mai ţină cont de bunele maniere. Dragul meu prieten,

este un drum pe care mi-ar face o deosebită plăcere să-mi conduc fiica, dar până acum nu sunt semne care să arate că acest plan este pe punctul de a se realiza. Rebel îşi dorea să fugă din cameră sau să i se deschidă pământul sub picioare şi să o înghită, mai ales că Luiz urmărea cu foarte mare atenţie cuvintele tatălui ei, atunci când acesta a continuat. Pentru situaţia aceasta sunt parţial vinovat. Din cauza muncii mele şi a egoismului meu, Rebel şi-a petrecut toată viaţa în compania bărbaţilor, dar a fost mai protejată decât o călugăriţă.

Drept răspuns Saffira a început să râdă, iar el i-a adresat un zâmbet înţelegător.

— Probabil că vi se pare o contradicţie de termeni, *senhora,* dar sunt sigur că Luiz va înţelege perfect, spuse aruncându-şi o privire spre Luiz, şi nu-mi va contrazice teoria când îi voi reaminti de exploratorii sezonieri, bărbaţi care trăiesc aproape de natură, care vor sta ore întregi admirând o orhidee, dar care sunt turbaţi când o singură floare este distrusă fără un motiv întemeiat. Nu-i aşa că am dreptate, Luiz? Ştii vreun caz când siguranţa unei femei a fost pusă în pericol sau încrederea ei trădată, chiar şi atunci când a călătorit în compania unui singur bărbat?

Rebel nu credea că-i va fi vreodată milă de brazilianul acesta arogant, dar când l-a văzut atât de palid, ştia că este torturat de amintirea incidentelor pe care probabil că acum le considera barbare şi că-şi compara acţiunile cu cele ale fiarelor care nu pierd nicio oportunitate de a se împerechea fie că femelele lor vor sau nu.

Dorea să strige şi să-l asigure că lucrurile acelea nu mai contau, că fuseseră şterse de faţa lui palidă şi de privirea care-şi recunoştea vina, ce putea fi observată şi de cel mai neatent om, dar spre uşurarea ei nici Paulo nici tatăl ei nu observaseră. Dar acelaşi lucru nu putea fi spus şi despre Saffira, ai cărei ochi negri lăsau clar să se înţeleagă că văzuse tot şi chiar citise restul printre rânduri

Şi-a aruncat o privire plină de ură în direcţia lui Rebel, apoi a sărit în picioare aducând o acuzaţie cât se poate de caustică.

— Voi, bărbaţii, sunteţi aşa de naivi, vedeţi inocenţă acolo unde o femeie vede vinovăţie, rămâneţi orbi la adevăr atunci când el vă sare în faţă. Scaunul ei s-a izbit de perete atunci când ea a plecat val-vârtej din cameră, dar nu i-a lăsat să se dezmeticească, pentru că imediat a revenit cu un plic mare, pe care Rebel l-a recunoscut imediat

Ghicind intenţia Saffirei, Rebel a încercat să protesteze, dar nu a putu scoate niciun sunet.

— Dacă fiica dumneavoastră cea inocentă este atât de pricepută să facă fotografii, profesore, spuse ea triumfătoare împrăştiind un teanc de fotografii, ce mesaj credeţi că ar transmite acestea?

Rebel a închis ochii pentru că nu putea suporta să-şi vadă fotografiile dragi împrăştiate de mâna Saffirei. Erau imagini cu Luiz înotând, râzând, curăţându-şi puşca, stând în mijlocul unor copii băştinaşi. O mulţime de alte imagini făcute în secret, pentru a-i aminti tot timpul de omul iubit, când va fi departe.

Dintr-odată şi-a dat seama că nu va putea suporta privirea uimită a lui Luiz şi rânjetul satisfăcut al Saffirei. Ţinându-şi ochii închişi a fugit spre uşă şi nu i-a deschis decât când a simţit aerul rece al nopţii, lăsând în urma ei un zgomot surd de inimă spartă în mii de bucăţele.

Capitolul 15

Prima intenţie a lui Rebel a fost să fugă în dormitor, dar la jumătatea drumului s-a răzgândit şi a luat-o spre cea mai apropiată ieşire, simţind cum pereţii casei o sufocă.

Afară a alergat spre pădure, împiedicându-se pe tocurile înalte, şi probabil că dacă s-ar fi oprit să se gândească şi-ar fi dat seama că este nebunie curată să fugă într-o pădure inospitalieră ziua, pentru ca noaptea să fie de-a dreptul duşmană. Dar în acele momente ea nu mai gândea, se simţea precum o căprioară care fusese mânată în gura leului de una de-ale ei.

În pădure, rochia i se agăţă de o creangă şi ea încercă să şi-o elibereze, dar cu cât trăgea mai mult cu atât părea să fie şi mai înţepenită, dorind parcă să o ţină prizonieră.

— *Senhorita,* se pare că de fiecare dată trebuie să te salvez de consecinţele propriilor tale prostii!

Un ţipăt puternic i s-a oprit în gât când l-a văzut pe Luiz îndreptându-se spre ea, ameninţător ca un vânător când în cele din urmă a reuşit să-şi încolţească prada. Nebunia ta nu are nicio limită? o întrebă el, îndreptându-se ameninţător spre ea. Nu crezi că mi-ai dus răbdarea la limită atunci când a trebuit să vin după tine în junglă, când a trebuit să te ajut să scapi de furia şefului, apoi, când ne-am întors acasă să te păzesc de pericole pe care şi un copil le putea evita! Chiar nu-ţi pasă că erai aproape să îngheţi ultima dată în junglă, încât acum vrei să-ţi mai petreci încă o noapte în pădure?

Ea îngheţase de frică atunci când el, cu o violenţă controlată, dar mult mai periculoasă decât tot ce văzuse ea, i-a rupt bucata de rochie agăţată de creangă, apoi şi-a dat jos haina şi i-a pus-o pe umeri.

— Îţi este mai cald acum? o întrebă el. Suficient de cald ca să-mi permiţi să te reţin atâta cât să obţin nişte răspunsuri clare şi sincere de la tine la câteva întrebări

importante?

— Da, dar… încercă ea să protesteze.

— Niciun „dar” şi niciun „dacă”, te rog, îi ordonă el, doar răspunsuri sincere.

Dintr-odată Rebel a început să tremure, dar nu de frig, deoarece sângele îi pornise într-o cursă nebună prin tot corpul din cauza intimităţii hainei lui. Înţelegând greşit motivul tremurului ei, Luiz o luă în braţe, nedorindu-şi altceva decât ca ea să se simtă bine şi să nu mai îndure vreodată frigul.

— De ce m-ai lăsat să cred că te măriţi cu Paulo? o întrebă el.

— Nu am făcut asta, şopti ea simţind că se sufocă din cauza apropierii lui, cel puţin nu intenţionat. Când ai adus subiectul în discuţie am crezut că te referi la premiu!

— Ce scuză poţi să-mi oferi pentru cealaltă eroare deliberată pe care m-ai lăsat să o cred? De ce ai încercat aşa de tare să-mi laşi impresia că eşti uşuratică, dând replici care să dea de înţeles că eşti la fel de libertină că majoritatea fetelor din aşa numita societate modernă? Cu siguranţă ştiai că nu-mi place şi dezaprob un asemenea comportament, totuşi tu ţi-ai continuat farsa. *De ce*…?

Dintr-odată sentimentele ei s-au răzvrătit împotriva oricărei umiliri; el nu trebuia să ştie niciodată că indiferenţa lui la dragostea ei o făcuse să adopte un asemenea comportament. Mândră, şi-a ridicat capul şi s-a uitat netemătoare în ochii aceia cenuşii ca norii de furtună şi a spus:

— Ce te face să fii aşa de sigur că jucam teatru? Pot să-i iert tatii faptul că e de modă veche, dar cu siguranţă tu eşti mult mai luminat decât el, şi nu puteai să te aştepţi ca o femeie să roşească la cea mai mică aluzie sau să leşine doar la gândul că un bărbat i-ar putea face avansuri? Mă simt josnică pentru că trebuie să-i spulber iluziile tatălui meu, spuse ea, dar nicio clipă nu m-am gândit că le-aş

putea spulbera şi pe ale tale!

— *Faci din nou acelaşi lucru!* o atenţionă el. Vrei să sugerezi că eşti o pisică sălbatică plecată în căutarea perechii. Dacă aşa stau lucrurile, de ce am rămas de atâtea ori frustrat? Aşadar presupun că din nou minţi, şopti el, ceea ce înseamnă că nu-mi laşi altă alternativă decât să-mi dovedesc dacă teoria mea este adevărată sau nu!

Rebel încercă să se lupte cu avalanşa de sărutări, dar el o prinse bine în braţele lui de fier, apoi îşi înfipse mâna în părul ei, ţinând-o nemişcată şi pedepsind-o fără milă pentru înşelătorie.

După mult timp, când sărutările îi topiseră ultima fărâmă de rezistenţă, când spiritul ei fusese îmblânzit, făcând-o total dependentă de el, Rebel a simţit mâinile acelea foarte puternice tremurând şi a văzut nesiguranţă în ochii cenuşii.

— *Querida!* A murmurat el cu o voce răguşită, *meu bem anja,* niciodată nu mi-am imaginat că dragostea poate să fie o asemenea furtună, o asemenea agonie de incertitudine şi îndoială!

Ei nu-i venea să creadă ceea ce auzea; a încercat să vorbească, dar nu a reuşit, a înghiţit un nod şi a încercat din nou.

— Nu înţeleg – încerci să-ţi baţi joc de mine, *senhor?*

— Nu, *namorada,* nu încerc, negă el, dar te-ai putea plânge dacă aş încerca lucrul acesta, având în vedere felul în care mi-ai manipulat tu sentimentele, precum un dresor de circ un animal neîmblânzit! De când ai pătruns în viaţa mea, se mărturisi el, am fost nevoit să mă lupt cu o serie de sentimente noi. Din cauza ta eram confuz, extrem de nervos, apoi tandru şi protector, iar în ultimele câteva zile m-am luptat cu impulsul de a-l omorî pe Paulo, spuse el strângând-o şi mai tare la piept. *Spune ceva, cara*! se rugă diavolul prins în capcana propriului iad.

— Cum aş putea să te cred când tu mă respecţi la fel de puţin ca şi sălbaticii care-şi oferă soţiile primului oaspete

venit şi rămas peste noapte? De asemenea, zise ea, hotărâtă să-i spună o dată pentru totdeauna tot ce o făcuse să sufere, ai spus că sunt atrăgătoare doar pentru că te sperie urâţenia femeilor din junglă.

— Când un bărbat este împins dincolo de limita de rezistenţă, va recurge la toate modalităţile pentru a se apăra, spuse el calm. Apoi cu o voce care a pătruns până în străfundurile inimii ei şi-a lăsat deoparte mândria şi şi-a cerut iertare.

— Regret amarnic că te-am făcut să suferi atât de mult, *querida,* şi slavă Domnului că eşti o mincinoasă aşa de patetică şi nu am fost niciodată capabil să profit de tine, în special în noaptea aceea de iad când al dormit ca un copil inocent în braţele mele – noaptea în care mi-am dat seama că ceea ce simt pentru tine nu este dorinţă ci dragoste pură, genul de dragoste pe care un bărbat o simte doar pentru femeia pe care vrea să o facă soţia lui, mama copiilor lui. Extrem de tensionat a spus şi ultimele cuvinte care mai puteau fi spuse: Te cer în căsătorie, draga mea; ştiind cât de sensibilă eşti nu cred că mă vei lăsa să aştept mult timp răspunsul tău.

— *Oh, dragul meu!* exclamă ea.

Incapabilă să mai spună şi altceva, s-a topit în braţele lui Curupira – sălbaticul junglei amazoniene, pe care doar dragostea reuşise să-l îmblânzească.

sfârşit